Imamul Jafar As Sadiq (Pacea fie asupra sa!)

LUMINA CĂLĂUZITOARE

Centrul Cultural Islamic - București

LUMINA CĂLĂUZITOARE

Autor: Imamul Jafar As Sadiq (Pacea fie asupra sa!)

Tradusă în limba engleză de Shaykh Fadhlallah Haeri

INTRODUCERE

Calea islamului cuprinde cel mai amplu şi mai complet sistem de conduită pentru călătorul care o alege. Comportamentul exterior al unui musulman reflectă ceea ce se află în profunzimea conştiinţei sale interioare.

Cum creaţia este întemeiată pe principiul Singularităţii lui Dumnezeu (Allah), *Tawhid*, aşa cum se numeşte acesta în limba arabă, fiecare aspect al trăirii umane reflectă un aspect al acestei unităţi. Musulmanul este cel care s-a supus şi a acceptat această ordine sănătoasă şi acest echilibru firesc, în deplină cunoştinţă de cauză şi fiind împăcat cu sine. Manierele exterioare ale comportamentului provin dintr-un echilibru interior. Siguranţa exterioară provine din spunerea şi satisfacţia lăuntrică. Nobleţea exterioară şi curajul rezultă din conştientizarea interioară a imensei indurări şi milostiviri a Creatorului.

Comportamentul exterior, manierele, practicile şi ritualurile islamului sunt toate manifestări ale unei stări lăuntrice mai subtile şi mai rafinate şi ale îmbinării armonioase dintre aspectul exterior şi cel interior, în călătoria noastră prin această lume. Dacă există o anumită însuşire sufletească, trebuie să existe şi o expresie exterioară corespunzătoare acesteia, ea fiind semnul unei anumite trăsături interioare.

În învăţăturile sale, Imamul Jafar As-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) dezvăluie calea către echilibru în cel mai inspirat mod, cel al *tawhid*-ului. Om de erudiţie şi capabil a discerne în profunzime, el vede mâna unificatoare şi o arată căutătorului sincer. Aceste învăţături pot fi folositoare pentru oricine este interesat de spiritualitate şi doreşte să beneficieze de calea islamului.

Explicaţiile Imamului cuprinse în „Lumina călăuzitoare" includ multe nivele de înţelegere. Acestea depind de structura lăuntrică a căutătorului şi de gradul de sinceritate al acestuia. Deşi această carte are dimensiuni reduse, conţinutul şi înţelesurile ei sunt vaste. Ne rugăm lui Dumnezeu (Allah) să ne aprofundeze cunoaşterea şi trăirea marii Sale îndurări şi milostiviri.

Fadhlallah Haeri

CAPITOLUL 1 - SUPUNEREA ('Ubudiyah)

Bazele comportamentului au patru aspecte : conduita faţă de Dumnezeu (Allah), conduita faţă de sine, conduita faţă de creaţie (ex.:oameni) şi comportarea faţă de această lume. Fiecare dintre aceste aspecte se sprijină pe şapte principii. Astfel, există şapte principii ale conduitei faţă de Dumnezeu (Allah): a-I da Acestuia ce I se cuvine, a nu încălca limitele impuse de El, a fi recunoscător pentru darurile Sale, a fi mulţumit cu ceea ce a hotărât El, a fi răbdător în faţa încercărilor la care ne supune El, a-I slăvi sfinţenia şi a tânji după El.

Cele şapte principii ale conduitei faţă de sine sunt: evlavia, străduinţa, răbdarea, disciplina spirituală, căutarea adevărului şi a sincerităţii, îndepărtarea de ceea ce place sufletului şi constrângerea acestuia la simplitate (sărăcie - *faqr*).

Cele şapte principii ale conduitei faţă de creaţie sunt: toleranţa, iertarea, smerenia, generozitatea, compasiunea, sfătuirea de bine, dreptatea şi corectitudinea.

Cele şapte principii ale comportamentului faţă de această lume sunt: a fi mulţumit cu ceea ce ai, a prefera mai degrabă ceea ce este disponibil, nu ceea ce nu e, a renunţa la scopurile nedefinite (vagi), a detesta opulenţa, a alege înfrânarea (*zuhd*), a cunoaşte relele acestei lumi şi a renunţa la orice dorinţă pentru ea şi a respinge stăpânirea ei (asupra sufletului nostru).

Când toate aceste calităţi se găsesc într-o persoană, ea face parte dintre cei aleşi de Dumnezeu (Allah), aflându-se printre robii şi prietenii Săi apropiaţi (*awliya'*).

CAPITOLUL 2 - TOT DESPRE SUPUNERE

Supunerea este o esenţă, a cărei natură internă este autoritatea (*rububiyah*). Ceea ce lipseşte supunerii se găseşte în autoritate şi tot ceea ce este ascuns autorităţii se află în supunere. Precum a spus Dumnezeu (Allah):

سَنُرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْآفَاقِ وَفِي أَنفُسِهِمْ حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

„Noi le vom arăta semnele Noastre curând în zări şi în ei înşişi, până ce li se va desluşi că acesta este Adevărul. Nu este de ajuns că Domnul tău este tuturor Martor?" (Sfântul Coran 41:53)

Aceasta înseamnă că El există atât în absenţa ta, cât şi în prezenţa ta. Supunerea înseamnă debarasarea sinelui de toate lucrurile, iar modul de a obţine acest lucru este de a-i refuza acestuia tot ceea ce-şi doreşte el şi a-l face să îndure ceea ce nu-i place. Cheia pentru aceasta este abandonarea somnului, dragostea pentru singurătate şi urmarea căii recunoaşterii nevoii de Dumnezeu (Allah).

Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Dumnezeu/Allah fie asupra sa şi a familiei sale pure!) a spus:
„Adoraţi-L pe Dumnezeu (Allah) ca şi cum L-aţi vedea. Chiar dacă voi nu-L vedeţi, El vă vede."

Literele cuvântului „rob" în limba arabă (*'abd*) sunt trei; *'ayn*, *ba'* şi *dal*. *'Ayn* reprezintă cunoaşterea cuiva (*'ilm*) despre Dumnezeu (Allah). *Ba'* reprezintă depărtarea (*bawn*) cuiva de toate lucrurile în afară de El, iar *dal* reprezintă apropierea (*dunuw*) cuiva de Dumnezeu (Allah), dar nu în ceea ce priveşte calităţile contingente sau vălul.

Principiile comportamentului au patru aspecte, aşa cum am menţionat la începutul primului capitol.

CAPITOLUL 3 – DESPRE COBORÂREA PRIVIRII

Nu există nimic mai benefic decât coborârea privirii, întrucât privirea nu se îndepărtează de la lucrurile interzise de Dumnezeu (Allah), până când recunoaşterea măreţiei şi slavei Lui nu a intrat în inimă.

Căpetenia credincioşilor (Imamul Ali) (Pacea fie asupra sa!) a fost întrebat ce ar putea ajuta pe cineva ca să-şi coboare privirea. El a spus ***„Supunerea în faţa puterii Celui Ce este conştient de secretul tău. Ochiul este spionul inimii şi mesagerul intelectului; de aceea, coborâţi-vă privirea de la tot ceea ce nu este potrivit credinţei voastre, de la tot ceea ce nu-i place inimii voastre şi de la tot ceea ce produce repulsie intelectului."***

Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Dumnezeu fie asupra sa şi a familiei sale pure!)a spus: ***„Coborâţi-vă privirea şi veţi vedea minuni."***

Dumnezeu (Allah) a spus:

قُل لِّلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ذَلِكَ أَزْكَى لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ

„Spune credincioşilor: să-şi plece privirile, să-şi păzească ruşinea. Aşa este mai curat pentru ei. Dumnezeu, a ceea ce făptuiţi, este Cunoscător." (Sfântul Coran 24:30)

Profetul Iisus (Isa) (Pacea fie asupra sa!) le-a spus ucenicilor săi: ***„Păziţi-vă privirea de cele ce vă sunt interzise, pentru că aceasta este sămânţa dorinţelor care conduc la o conduită deviantă."***

Profetul Ioan Botezătorul (Yahya) (Pacea fie asupra sa!) a spus: ***„Aş prefera moartea în locul aruncării unei priviri inutile."***

Abdallah ibn Mas'ud i-a spus unui om care vizitase o femeie bolnavă: „Ar fi fost mai bine pentru tine să-ţi pierzi vederea, decât să vizitezi acea femeie bolnavă."

Ori de câte ori ochiul priveşte la ceva nepermis, se înnoadă o legătură a dorinţei în inima acelei persoane, iar acel nod va fi desfăcut numai în urma uneia dintre următoarele două condiţii: prin vărsarea de lacrimi de mâhnire, regret şi căinţă adevărată, sau prin a intra în posesia acelui lucru pe care l-a privit şi pe care şi l-a dorit. Iar dacă acea persoană intră în posesia acelui lucru în mod nedrept, fără să se căiască, atunci aceasta îl va duce în Foc (Iad).

Cât despre cel care se căieşte, regretând şi fiind mâhnit (de ceea ce a comis), locuinţa sa va fi Grădina (Paradisului), iar destinul său va fi bunăvoinţa lui Dumnezeu (Allah).

CAPITOLUL 4 – DESPRE UMBLET

Dacă sunteţi inteligenţi, ar trebui să fiţi neclintiţi în hotărârea voastră şi sinceri în intenţia voastră înainte de a porni spre un anumit loc, întrucât în mod sigur, natura sinelui este de a încălca limitele şi de a face ceea nu este permis. Ar trebui să reflectaţi în timp ce umblaţi şi să observaţi lucrurile minunate ale lucrării lui Dumnezeu (Allah), oriunde mergeţi. Nu fiţi batjocoritori sau fuduli în timp ce mergeţi. Dumnezeu (Allah) a spus:

وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا ...

„ Nu-ţi întoarce obrazul de la oameni, nu umbla semeţ pe pământ, căci Dumnezeu nu-l iubeşte pe lăudărosul fudul." (Sfântul Coran 31:18)

Coborâţi-vă privirea şi îndepărtaţi-o de la ceea ce este nepotrivit credinţei voastre şi pomeniţi-L pe Dumnezeu (Allah) în mod frecvent. Există un hadis care spune că acele locuri în care este menţionat Dumnezeu (Allah) vor depune mărturie în Ziua Judecăţii înaintea lui Dumnezeu (Allah) şi Îl vor ruga să-i ierte pe acei oameni, astfel ca Dumnezeu să le permită să intre în Gradina (Paradisului).

Nu vorbiţi prea mult cu oamenii pe drum, pentru că acesta este un obicei urât. Cele mai multe drumuri constituie capcane şi târguri ale Satanei, deci să nu credeţi că sunteţi feriţi de şiretlicurile sale. Faceţi ca venirea şi plecarea voastră să fie în ascultare de Dumnezeu (Allah), străduindu-vă să-I fiţi pe plac, pentru că toate mişcările voastre vor fi consemnate în cartea voastră, aşa cum a spus Dumnezeu (Allah):

يَوْمَ تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ أَلْسِنَتُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُم بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

„în Ziua când limbile, mâinile şi picioarele lor vor mărturisi, împotriva lor, ceea ce au săvârşit." (Sfântul Coran 24:24) si:

وَكُلَّ إِنسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ طَآئِرَهُ فِي عُنُقِهِ

„Fiecărui om i-am legat soarta de gât şi în Ziua Învierii îi vom scoate o carte pe care o va afla deschisă: "Citeşte-ţi cartea! Ea este de ajuns astăzi ca tu să dai socoteală de tine însuţi." (Sfântul Coran 17:13)

CAPITOLUL 5 – DESPRE CUNOAŞTERE

Cunoaşterea este temelia oricărei stări sublime şi apogeul oricărei trepte înalte. De aceea, Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Dumnezeu fie asupra sa şi a familiei sale pure!) a spus că:
„Este obligaţia fiecărui musulman, bărbat sau femeie, să caute ştiinţa", care înseamnă cunoaşterea prudenţei (*taqwa*) şi a certitudinii.

Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) a spus: ***„Căutaţi ştiinţa, chiar dacă ea ar fi în China,"*** ceea ce înseamnă că, în cunoaşterea ştiinţei sinelui este cuprinsă cunoaşterea lui Dumnezeu (Allah).

Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântarea lui Dumnezeu fie asupra sa şi a familiei sale pure!) a spus:
„Oricine se cunoaşte pe sine, îl cunoaşte pe Domnul său; mai mult decât atât, ar trebui să dobândiţi acea cunoaştere fără de care nicio acţiune nu este corectă, iar aceasta este sinceritatea ... Căutăm adăpost la Dumnezeu (Allah) de cunoaşterea care nu are niciun beneficiu", aceasta însemnând, de cunoaşterea care vine în contradicţie cu acţiunile săvârşite cu sinceritate.

Să ştiţi că o cantitate mică de cunoaştere necesită un număr mare de fapte, întrucât cunoaşterea Ceasului cere ca persoana care dispune de această cunoaştere, să acţioneze în consecinţă pe parcursul întregii sale vieţi.
Profetul Iisus ('Isa) (Pacea fie asupra sa!) a spus:
„Am văzut o piatră pe care scria «Întoarce-mă!», aşa că am întors-o. Pe partea cealaltă era scris «Cine nu acţionează în conformitate cu ceea ce ştie, va fi osândit să caute ceea ce nu ştie, iar adevărata sa ştiinţă se va întoarce împotriva lui.»"

Dumnezeu (Allah) i-a revelat profetului David (Pacea fie asupra sa!):
„Cea mai mică pedeapsă pe care o voi aplica celui care nu acţionează conform ştiinţei sale, este mai mare decât şaptezeci de pedepse lăuntrice, care au ca rezultat faptul că voi îndepărta din inima lui dulceaţa amintirii (pomenirii) Mele".
Nu există altă cale către Dumnezeu (Allah) în afara cunoaşterii. Iar ştiinţa este podoaba omului în această viaţă şi în viaţa de apoi şi ceea ce-l conduce către Paradis, iar prin mijloacele sale omul ajunge să-l mulţumească pe Dumnezeu (Allah).

Cel care cunoaşte cu adevărat este cel în cazul căruia vorbesc faptele evidente, rugile curate, sinceritatea şi prudenţa; nu limba sa, nu dezbaterile sale, nu vorbele lui de tâlc, nu afirmaţiile sale sau ceea ce pretinde acesta. În alte timpuri, cei care căutau cunoaşterea erau cei inteligenţi, evlavioşi, înţelepţi, modeşti şi prudenţi; dar în zilele noastre, vedem că cei care o caută nu au niciuna dintre aceste calităţi. Cel care posedă cunoaştere are nevoie de inteligenţă, bunătate, compasiune, trebuie să aibă un sfat bun, toleranţă, răbdare, mulţumire şi generozitate; în timp ce, cel care doreşte să înveţe, are nevoie de dorinţa de a cunoaşte, de voinţă, de dedicare (a timpului şi energiei sale), de evlavie, de prudenţă, de memorie şi de hotărâre.

CAPITOLUL 6 – DESPRE JUDECATĂ

Nu-i este permis să judece celui care nu a fost înzestrat de Dumnezeu (Allah) cu calitatea purităţii interioare, a sincerităţii atât în acţiunile sale vizibile, cât şi în cele ascunse şi cu o dovadă de la Domnul său în fiecare situaţie. Pentru că cel care judecă hotărăşte, iar sentinţa este valabilă numai prin încuviinţarea lui Dumnezeu (Allah) şi prin dovada Sa. Cel care este

lipsit de rigurozitate în judecata sa, fără să facă o investigaţie adecvată, este neştiutor şi va fi tras la răspundere pentru ignoranţa sa şi va fi împovărat de judecata sa, aşa cum menţionează tradiţia (*hadisurile*). Cunoaşterea este o lumină pe care Dumnezeu (Allah) o aşează în inima oricui doreşte El.

Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus că: ***„Cel mai îndrăzneţ dintre voi în ceea ce priveşte judecata este şi cel mai obraznic faţă de Allah."***
Nu ştie judecătorul că el este cel care se află între Dumnezeu (Allah) şi robii Săi şi că el se clatină între Gradina (Paradisului) şi Focul (Iadului)?
Sufyan ibn 'Uyaynah a spus: ***„Cum ar putea cineva să beneficieze de ştiinţa mea, dacă eu însumi refuz să beneficiez de ea?"*** Este nepotrivit ca cineva să judece ceea ce este permis (*halal*) şi ceea ce este interzis (*haram*) în lume, cu excepţia celui care-i determină pe cei din timpul său, din localitatea şi din oraşul său să urmeze adevărul prin supunerea faţă de Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) şi care cunoaşte ceea ce este potrivit cu judecata acestuia. Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„A judeca este o responsabilitate atât de mare, în care nu-şi au locul (cuvinte precum) «sperăm», «s-ar putea» sau «poate»".***

Căpetenia credincioşilor Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) l-a întrebat pe un judecător: ***„Cunoşti diferenţa dintre acele versete ale Coranului care abrogă şi cele care sunt abrogate?"***
„Nu."
„Ai vreo autoritate în ceea ce priveşte intenţiile lui Allah cu privire la pildele din Coran?"
„Nu."
„Atunci eşti pierdut şi i-ai condus şi pe alţii la pierzare" a spus Căpetenia credincioşilor.

Un judecător trebuie să cunoască diferitele înţelesuri ale Coranului, adevărul cu privire la calea Profetului (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!), particularităţile interne ale lucrurilor, metodologia, ceea ce este unanim aprobat şi diferenţele existente şi să fie familiarizat cu fundamentele acelor lucruri asupra cărora s-a căzut de acord şi ale lucrurilor asupra cărora există păreri diferite. Apoi el trebuie să aibă un discernământ pătrunzător şi subtil, un comportament corect, înţelepciune şi prudenţă. Dacă deţine aceste însuşiri, atunci permiteţi-i să judece.

CAPITOLUL 7 – ÎNDEMNAREA LA CEEA CE ESTE BINE ŞI OPRIREA DE LA CEEA CE ESTE RĂU

Cine nu s-a debarasat de îngrijorările sale, cine nu s-a curăţat de relele şi de poftele sufletului său, cine nu l-a biruit pe Satana şi nu a intrat sub paza lui Dumnezeu (Allah) şi sub adăpostul protecţiei Lui, nu poate să îndemne la ceea ce este bine şi să oprească de la ceea ce este rău în mod corespunzător. Şi din moment ce nu a dobândit calităţile menţionate mai sus, orice responsabilitate pe care şi-o asumă în încercarea de a indemna la ceea ce este bine şi de a opri de la ceea ce este rău va fi o mărturie împotriva sa, iar oamenii nu vor beneficia de pe urma ei.

أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنسَوْنَ أَنفُسَكُمْ وَأَنتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلاَ تَعْقِلُونَ

Dumnezeu (Allah) a spus: ***„Voi porunciţi oamenilor cuvioşie, pe când voi înşivă o daţi uitării?"*** (2:44)

Oricine face acest lucru este numit astfel: „O, trădătorule! Tu pretinzi de la creaturile Mele ceea ce tu însuţi ai refuzat să faci şi nu te-ai înfrânat pe tine însuţi în această privinţă?"

S-a relatat că Tha'labah al-Asadi l-a întrebat pe Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) despre acest verset:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ عَلَيْكُمْ أَنفُسَكُمْ لاَ يَضُرُّكُم مَّن ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ

„O, voi cei ce credeţi! Voi sunteţi răspunzători de voi înşivă. Cel care este rătăcit nu vă poate păgubi cu nimic, de sunteţi bine călăuziţi." (5:105)

Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Îndemnaţi la ceea ce este bine şi opriţi de la ceea ce este rău şi fiţi răbdători în toate necazurile până când va veni un timp când veţi vedea că oamenii se vor supune ticăloşiei şi-şi vor urma patimile şi când fiecare va fi mândru de propria lui opinie; atunci voi va trebui să fiţi preocupaţi numai de voi înşivă şi să ignoraţi treburile oamenilor obişnuiţi."***

O persoană care îndeamnă la ceea ce este bine trebuie să cunoască ceea ce este permis şi ceea ce este interzis; el trebuie să fie imparţial şi să nu ţină cont de preferinţele sale personale în ceea ce priveşte lucrurile la care îndeamnă şi cele pe care le interzice, trebuie să-i sfătuiască de bine pe oameni, să fie milos şi îngăduitor faţă de ei, să-i îndemne cu blândeţe şi într-un mod foarte explicit, iar în acelaşi timp, să le cunoască caracterele diferite, astfel ca să-i poată pune pe fiecare dintre ei în locul potrivit lor.

El trebuie să înţeleagă intrigile ego-ului şi uneltirile Satanei. El trebuie să fie răbdător în tot ceea ce i se întâmplă şi nu trebuie să caute vreo răsplată din partea oamenilor pentru ceea ce-i învaţă pe aceştia şi nici nu trebuie să se plângă împotriva lor. El trebuie să nu dea dovadă de vehemenţă sau de patimă. El trebuie să nu se mânie din motive personale. El trebuie să-şi purifice intenţia pentru a face totul doar pentru Dumnezeu (Allah) şi să caute ajutorul Său şi să ceară de la El. Dar dacă oamenii i se împotrivesc şi-l tratează cu asprime, el trebuie să fie răbdător; iar dacă ei sunt de acord cu el şi acceptă judecata sa, el trebuie să fie recunoscător, să-şi încredinţeze treburile lui Dumnezeu (Allah) şi să privească la propriile greşeli.

CAPITOLUL 8 – CUM AJUNG LA PIERZARE CEI ÎNVĂŢAŢI

Prudenţa şi teama (respectul faţă de Dumnezeu) reprezintă moştenirea cunoaşterii şi lucrurile prin care ea poate fi măsurată; cunoaşterea este raza gnozei şi miezul credinţei. Cel care renunţă la prudenţă nu este un om înţelept, chiar dacă el este capabil să despartă firul în patru când are de-a face cu domeniile complicate ale ştiinţei. Dumnezeu (Allah) a spus:

. . . إِنَّمَا يَخْشَى اللهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ . . . .

„Se tem însă de Dumnezeu numai robii Săi cei ştiutori." (35:28)

Cei învăţaţi vor ajunge să piară din cauza a opt lucruri: lăcomia şi zgârcenia, comportamentul de ochii lumii şi fanatismul, iubirea laudelor, pătrunderea în acele lucruri a căror realitate nu o pot cunoaşte, fandoseala de care dau dovadă când depun eforturi mari pentru a-şi înfrumuseţa discursul cu expresii de prisos, lipsa modestiei în faţa lui Dumnezeu (Allah), lăudăroşenia şi nepracticarea lucrurilor pe care le cunosc.

Profetul Iisus (Isa) (Pacea fie asupra sa!) a spus: ***„Cel mai nefericit dintre toţi oamenii este cel care este renumit pentru ştiinţa sa, nu pentru faptele sale".***

Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Să nu şedeţi cu orice predicator încrezut care vă cheamă de la siguranţă la îndoială, de la sinceritate la un comportament de ochii lumii, de la smerenie la mândrie, de la sfătuirea de bine la duşmănie şi de la abstinenţă la pofte. Apropiaţi-vă de cel care cunoaşte, care va cheamă de la mândrie la smerenie, de la comportamentul de ochii lumii la sinceritate, de la îndoială la certitudine, de la pofte la abstinenţă, de la duşmănie la sfătuirea de bine."*** Nimeni nu este potrivit pentru a predica lumii decât cel care a învins aceste rele prin sinceritatea sa. El este capabil să vadă defectele cuvântării şi să distingă ceea ce este raţional de ceea ce nu este logic, să înţeleagă erorile gândirii şi este conştient de ispitele ego-ului şi de capriciile acestuia.

Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) a spus: ***„Să fiţi ca un doctor bun şi blând care aşează leacul acolo unde acesta va fi de folos".*** Oamenii l-au întrebat pe Profetul Iisus (Isa) (Pacea fie asupra sa!): „Cu cine ar trebui să şedem, o, Duhul lui Dumnezeu (Allah)?" ***„Cu cel care vă aminteşte de Dumnezeu (Allah) atunci când îl priviţi"*** a răspuns el ***„şi a cărui cuvântare vă sporeşte cunoaşterea şi ale cărui fapte vă fac să doriţi lumea de apoi".***

CAPITOLUL 9 - PAZA SUFLETULUI (RI'AYAH)

Cel care îşi păzeşte sufletul de nepăsare, se fereşte de pofte şi îşi apără gândirea de ignoranţă va fi acceptat printre cei vigilenţi. Iar cel care îşi păzeşte ştiinţa de închipuiri, credinţa de inovaţii şi averea de ceea ce este nepermis, face parte dintre cei drepţi.

Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Este datoria fiecărui musulman, bărbat sau femeie, să caute cunoaşterea"***, adică să caute să se cunoască pe sine. De aceea este necesar pentru suflet ca să-şi exprime recunoştinţa, sau să-şi ceară iertare pentru lipsa recunoştinţei, în toate situaţiile. Dacă acest lucru este acceptat de Dumnezeu (Allah), atunci aceasta este o binecuvântare pentru el, iar dacă nu, atunci înseamnă că i s-a făcut dreptate. Pentru că fiecare suflet trebuie să se străduiască ca să poată îndeplini cu succes actele sale de supunere şi să depună eforturi pentru a se înfrâna de la comiterea nedreptăţilor.

Temelia tuturor acestor lucruri este recunoaşterea nevoii şi a dependenţei totale de Dumnezeu (Allah), prudenţa şi supunerea. Cheia ei este încredinţarea treburilor voastre lui Dumnezeu (Allah), diminuarea aşteptărilor, aducându-vă mereu aminte de moarte şi înţelegerea faptului că vă aflaţi în prezenţa Celui Care orânduieşte toate lucrurile. Acest lucru vă va scăpa de limitări, vă va salva de vrăjmaş şi vă va da pace sufletească. Calea către sinceritate în ceea ce priveşte supunerea este pacea şi armonia, iar temelia păcii constă în a considera viaţa ca fiind numai de durata unei zile.

Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Această lume durează numai o oră. Aşadar, petreceţi-o în ascultare de Dumnezeu (Allah)"***. Modul în care se poate face acest lucru este de a vă retrage întotdeauna din lume prin meditaţie şi reflectare permanentă. Calea prin care vă puteţi retrage este mulţumirea şi renunţarea la acele probleme existenţiale care nu vă privesc. Calea către meditaţie şi reflecţie este lipsa dorinţelor, iar temelia lipsei dorinţelor este abstinenţa. Desăvârşirea abstinenţei este precauţia, iar poarta precauţiei este respectul şi teama de Dumnezeu (Allah). Dovezile respectului faţă de El sunt glorificarea Lui, acceptarea ascultării poruncilor Sale cu sinceritate, teama, prudenţa şi înfrânarea de la ceea ce este interzis; iar călăuza către acestea este cunoaşterea. Atotputernicul Dumnezeu (Allah) a spus:

إِنَّمَا يَخْشَى ٱللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ ٱلْعُلَمَاءُ

„Se tem însă de Dumnezeu numai robii Săi cei ştiutori."(35:28)

CAPITOLUL 10 - RECUNOŞTINŢA

Pentru fiecare suflare de-a voastră sunteţi datori să aduceţi o mulţumire, ba chiar o mie de mulţumiri, sau chiar mai mult. Primul nivel al recunoştinţei este înţelegerea faptului că binecuvântările vin de la Dumnezeu (Allah), indiferent de originea lor şi fără ca inima să se ataşeze de ceea ce le-a produs. Recunoştinţa constă în a fi mulţumit cu ceea ce ţi s-a dat; ea înseamnă să nu desconsideraţi binecuvântările Lui, sau să nu vă împotriviţi niciunei porunci sau interdicţii date de El, fiindcă El este Cel de la Care aţi primit toate binecuvântările.

Să fiţi robi recunoscători faţă de Dumnezeu (Allah) în fiecare lucru şi astfel veţi afla că Dumnezeu (Allah) este un Domn Generos în fiecare lucru. Dacă ar exista pentru cei mai sinceri robi ai Săi un mod de a-L adora pe Dumnezeu (Allah), pe care aceştia să-l practice şi care să fie mai bun decât a-I mulţumi Lui în fiecare moment, El ar fi orânduit ca această formă de adorare să fie deasupra celorlalte. Din moment ce nu există nicio formă de adorare mai bună decât recunoştinţa, El a ales-o pe aceasta dintre toate şi i-a ales pe cei care practică această formă de adorare spunând:

وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ ٱلشَّكُورُ

„Căci puţini dintre robii Mei sunt mulţumitori." (Sfântul Coran 34:13)

Recunoştinţa deplină constă în a-ţi părea cu adevărat rău de incapacitatea de a aduce cea mai mică recunoştinţă şi de a exprima acest lucru, slăvindu-L cu sinceritate pe Dumnezeu (Allah). Asta este pentru că, a mulţumi în mod corespunzător şi potrivit lui Dumnezeu (Allah)

reprezintă în sine o binecuvântare dată robilor Săi, pentru care trebuie să mulţumim de asemenea; aceasta are o valoare mai mare şi are un statut mai înalt decât binecuvântarea iniţială, care l-a făcut pe credincios să răspundă cu mulţumiri prima dată. De aceea, de fiecare dată când cineva aduce mulţumiri, el trebuie să aducă mulţumiri chiar şi mai mari şi tot aşa, la infinit şi asta în timp ce este înconjurat de binecuvântările Lui şi incapabil să atingă ultimul nivel al recunoştinţei. Căci cum ar putea robul să-I fie recunoscător pe măsură lui Dumnezeu (Allah) pentru binecuvântările Sale şi când va ajunge să-I mulţumească prin faptele sale, dacă el este permanent slab şi nu are niciun fel de putere, toata puterea sa fiind numai de la Dumnezeu (Allah)?

Dumnezeu (Allah) nu are nevoie de ascultarea robilor Săi, întrucât El are puterea de a înmulţi binecuvântările pe vecie. De aceea, fiţi robi plini de recunoştinţă faţă de Dumnezeu (Allah) şi astfel veţi vedea minuni.

CAPITOLUL 11 - DESPRE PLECAREA DE ACASĂ

Când plecaţi de acasă, să o faceţi ca şi cum nu vă veţi mai întoarce niciodată. Să plecaţi numai de dragul ascultării de Dumnezeu (Allah) sau de dragul religiei. Să rămâneţi senini şi demni în ţinuta voastră şi să-l pomeniţi pe Dumnezeu (Allah) atât în taină, cât şi în mod public.

Unul dintre companionii lui Abu Dharr a întrebat pe cineva din familia acestuia unde era Abu Dharr, iar femeia i-a spus: „A ieşit afară".
Când bărbatul a întrebat-o când urma să se întoarcă acesta, ea i-a răspuns: „Când se întoarce este în mâna altcuiva" pentru că el nu are putere asupra lui însuşi.

Să învăţaţi de la creaturile lui Dumnezeu (Allah), atât de la oamenii credincioşi cât şi de la cei rătăciţi, oriunde mergeţi. Rugaţi-L pe Dumnezeu (Allah) să vă aşeze printre robii Săi sinceri şi drepţi şi să vă alăture acelora dintre ei care au mers mai departe şi să vă adune în compania lor. Slăviţi-L pe El şi mulţumiţi-I pentru că v-a făcut să ocoliţi poftele şi pentru că v-a ocrotit de faptele urâte ale nelegiuiţilor. Coborâţi-vă privirea de la poftele trupeşti şi de la lucrurile interzise şi rămâneţi pe drumul drept în timpul călătoriei voastre. Să fiţi vigilenţi şi cu teamă de Dumnezeu (Allah) la fiecare pas, ca şi cum aţi străbate calea cea dreaptă. Să nu vă abateţi de la ea. Salutaţi-i pe oameni, fiind primii care faceţi acest lucru şi grăbiţi-vă să le răspundeţi la salut. Oferiţi ajutorul celor care vi-l cer pentru o cauză dreaptă, îndrumaţi-i pe cei pierduţi şi ignoraţi-i pe ignoranţi.

Când va întoarceţi acasă, să intraţi aşa cum intră mortul în mormântul său, singura îngrijorare a sa fiind aceea de a primi îndurarea şi iertarea lui Dumnezeu (Allah).

CAPITOLUL 12 – DESPRE RECITAREA CORANULUI

Oricine recită Coranul fără să se smerească în faţa lui Dumnezeu (Allah), fără să aibă o inimă deschisă şi fără ca acest lucru să-l facă să se căiască şi să se teamă, nesocoteşte imensitatea lui Dumnezeu (Allah) şi va fi, fără îndoială, în pierdere.

Cel care recită Coranul are nevoie de trei lucruri: o inimă cu teamă de Dumnezeu (Allah), un trup liniştit, calm şi receptiv şi un loc potrivit pentru recitare. Când inima sa se teme de Dumnezeu (Allah), atunci Satan cel blestemat îl părăseşte. Aşa cum a spus Dumnezeu (Allah):

فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

„Atunci când citeşti Coranul, cere ocrotirea lui Dumnezeu împotriva Diavolului ce trebuie bătut cu pietre." (16:98)

Când (cel care recită Coranul) se eliberează pe sine de ataşamente, atunci inima lui va fi dedicată recitării şi nimic nu-l va împiedica să dobândească binecuvântarea luminii Coranului şi beneficiile sale. Când acesta găseşte un loc liniştit şi se retrage dintre oameni având cele două calităţi ale smereniei inimii şi liniştii trupului, atunci sufletul său şi fiinţa sa interioară va simţi comuniunea cu Dumnezeu (Allah) şi va descoperi plăcerea şi dulceaţa acesteia, prin felul în care Dumnezeu (Allah) le vorbeşte robilor Săi drepţi, arătându-Şi blândeţea faţă de ei şi în care îi alege El pe aceştia pentru a le oferi din multitudinea calităţilor Sale alese şi ale semnelor Lui minunate. Dacă va bea un pahar din această băutură, nu va mai dori nicio altă stare şi niciun alt moment mai mult decât acesta. El va prefera recitarea Coranului mai mult decât orice alt act de supunere şi devoţiune pentru că ea implică conversaţia intimă cu Domnul, fără vreun intermediar sau mijlocitor.

Aşadar, fiţi atenţi cum recitaţi Cartea Domnului vostru, Coranul protector la care năzuiţi, cum răspundeţi la poruncile sale, cum ocoliţi cele interzise de el şi cum respectaţi limitele impuse de el, pentru că el este o Carte puternică şi măreaţă: falsitatea şi neadevărul nu trebuie să o atingă nici din faţă, nici din spate:

تَنزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ

„Deşărtăciuni nu vin nici dinaintea şi nici din urma ei, căci este o pogorâre de la Înţeleptul, Lăudatul." (41:42)

De aceea, recitaţi-l într-un mod sistematic şi contemplativ, respectaţi limitele impuse de el cu privire la cele pe care le promite sau în lucrurile asupra cărora vă avertizează. Reflectaţi la exemplele şi la avertizările cuprinse în el. Feriţi-vă de a arăta un respect nepotrivit şi exagerat pentru recitarea sa formală şi literală, în timp ce eşuaţi în respectarea limitelor legitime pe care le impune el.

CAPITOUL 13 – VEŞMINTELE

Cea mai bună podoabă a vestimentaţiei unui credincios este prudenţa şi cel mai binecuvântat veşmânt este credinţa. Aşa cum a spus Dumnezeu (Allah):

وَلِبَاسُ التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ

„Însă veşmântul pioşeniei este mult mai bun!" (7:26)

Veşmântul exterior este o binecuvântare a lui Dumnezeu (Allah) pentru a păstra decenţa fiilor lui Adam; el este un semn al demnităţii pe care Dumnezeu (Allah) a dat-o urmaşilor lui

Adam. El nu a mai acordat această onoare vreunei alte creaturi; acesta a fost oferit credincioşilor ca un mijloc prin care aceştia să-şi îndeplinească obligaţiile. Cele mai bune veşminte sunt cele care nu-ţi distrag atenţia de la Dumnezeu (Allah), acele veşminte care te aduc de fapt, mai aproape de El, care te fac să-ţi aduci aminte de El, să-I fii recunoscător şi supus Lui. Cele care nu te conduc însă la mândrie, la trufie, la prefăcătorie, la lăudăroşenie sau la aroganţă – acestea sunt un dezastru şi o năpastă asupra credinţei şi religiei cuiva, iar rezultatul lor este împietrirea inimii.

Când vă îmbrăcaţi cu veşmintele voastre, să vă aduceţi aminte de faptul că Dumnezeu (Allah) vă acoperă greşelile cu îndurarea şi mila Sa. Ar trebui să vă înveşmântaţi şi sufletul în acelaşi mod în care vă acoperiţi trupul cu îmbrăcămintea voastră. Să vă învesmântaţi interiorul fiinţei voastre cu teamă, respect şi evlavie faţă de Dumnezeu (Allah), iar exteriorul fiinţei voastre cu supunere faţă de El. Luaţi seama la binecuvântările revărsate de Dumnezeu (Allah) asupra voastră, pentru că El este Cel Care a creat mijloacele de a vă face veşminte pentru a vă acoperi ruşinea trupească şi a deschis porţile căinţei, ale părerii de rău şi ale căutării mântuirii, pentru a vă înveşmânta sufletul şi pentru a vă acoperi păcatele şi caracterul vostru urât.

Nu scoateţi la iveală greşelile nimănui, dacă Dumnezeu (Allah) le-a acoperit, pentru că El a ascuns lucruri şi mai urâte în ceea ce vă priveşte. Preocupaţi-vă de propriile voastre greşeli şi treceţi cu vederea chestiunile şi situaţiile care nu vă privesc. Aveţi grijă ca nu cumva să vă irosiţi viaţa preocupându-vă de faptele altora, schimbând comoara voastră de neînlocuit, care v-a fost dată, cu altcineva, iar prin aceasta să vă distrugeţi pe voi înşivă. Uitarea propriilor greşeli va atrage după sine cea mai mare pedeapsă a lui Dumnezeu (Allah) în această lume şi este cea mai mare cauză a pedepsei în viaţa de apoi. Cât timp robul este preocupat cu ascultarea lui Dumnezeu (Allah), cu recunoaşterea propriilor greşeli şi cu părăsirea oricărui lucru care ar putea să-i reducă sau să-i diminueze credinţa în Dumnezeu (Allah), el va fi cruţat de la pierzare şi va fi cufundat în oceanul îndurării lui Dumnezeu (Allah), dobândind mărgăritarele, comorile şi beneficiile înţelepciunii şi ale purităţii.

Cât timp cineva uită de propriile păcate, fiind orb in ceea ce priveşte greşelile sale şi se bazează pe puterea şi pe forţa sa, nu va ajunge niciodată la succes.

CAPITOLUL 14 – A FACE PARADĂ CU PROPRIILE FAPTE

Nu arăta faptele tale celui care nici nu dă viaţă, nici nu cauzează moartea şi care nu-ţi poate înlătura poverile. A face paradă cu propriile fapte este asemenea unui un pom al cărui singur rod este atribuirea în taină de parteneri lui Dumnezeu (Allah), iar rădăcina sa este ipocrizia. Celui vanitos i se va spune în Ziua Judecăţii: „Ia ceea ce consideri a fi răsplata pentru faptele tale de la cei pe care Mi i-ai atribuit ca asociaţi. Priveşte către cei pe care i-ai adorat, cărora li te-ai închinat şi pe care i-ai invocat, în care ţi-ai pus speranţele şi de care te-ai temut. Şi află că nu poţi ascunde nimic în tine însuţi de Dumnezeu (Allah); te vei amăgi pe tine însuţi."[1]

Dumnezeu (Allah) a spus:

يُخَادِعُونَ اللهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ إِلاَّ أَنفُسَهُم وَمَا يَشْعُرُونَ

„Ei caută să-l înşele pe Dumnezeu şi pe cei credincioşi, însă nu se înşeală decât pe ei înşişi, fără a-şi da seama." (2:9)

Cel mai adesea se întâmplă ca oamenii să-şi etaleze faptele prin felul în care îi privesc pe ceilalţi, în care vorbesc, mănâncă, beau, prin felul în care îşi fac apariţia undeva, în care şed cu ceilalţi, prin felul în care se îmbracă, râd şi prin modul în care efectuează rugăciunile, pelerinajul, *jihad*-ul, prin felul în care recită din Coran şi prin toate actele exterioare de devoţiune.

Dar cel care este sincer faţă de Dumnezeu (Allah), care se teme de El în inima sa şi care se consideră pe sine ca având lipsuri, chiar şi după ce a depus toate eforturile, va descoperi că Dumnezeu (Allah) este mulţumit de el drept rezultat şi se va număra printre cei eliberaţi de ipocrizie şi de etalarea faptelor lor, cu condiţia ca să rămână în această stare.

CAPITOLUL 15 – ADEVĂRUL

Adevărul este o lumină care radiază prin natura sa, luminând întreaga lume; este precum soarele, datorită existenţei căruia lucrurile beneficiază de lumină, fără ca aceasta să se împuţineze în natura sa. Un om cinstit şi drept, care se află în adevăr, este de fapt un om care dă crezare oricărui mincinos datorită naturii sale adevărate, cinstite şi drepte. Aceasta înseamnă că nimic care se opune adevărului sau nimic din ceea ce nu este adevărat nu poate să coexiste cu acesta; întocmai cum s-a întâmplat cu Adam, care l-a crezut pe Iblis când l-a minţit, pentru că Iblis a făcut un jurământ fals, iar în Adam nu exista niciun fel de falsitate sau minciună. Dumnezeu (Allah) a spus:

وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْمًا

„Şi nu am aflat la el nici o tărie." (20:115)

Pentru că Iblis a creat ceva ce nu se cunoştea înainte, atât în exterior, cât şi în interior. Iblis va fi confruntat cu minciuna sa şi nu va beneficia niciodată de cinstea şi de dreptatea lui Adam.

Cu toate acestea, a fost în folosul lui Adam că a crezut minciuna lui Iblis, deoarece Dumnezeu (Allah) a depus mărturie pentru el, când a spus că el nu a stăruit în ceea ce era împotriva obiceiului său. Aceasta înseamnă că în realitate, statutul său de creatură aleasă de Dumnezeu (Allah) nu a fost afectat de minciunile Satanei.

Cinstea este însuşirea celui care se află în adevăr. Existenţa dreptăţii provine din faptul că Dumnezeu l-a purificat pe robul Său, aşa cum a afirmat El despre dreptatea lui Iisus (Isa) (Pacea fie asupra sa!) în Ziua Judecăţii. El a menţionat dreptatea referindu-se la nevinovăţia celor drepţi din comunitatea lui Muhammad (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!), spunând:

هَٰذَا يَوْمُ يَنفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ

„Aceasta este ziua când dreptăciunea le este de folos celor drepţi." (5:119)

Căpetenia credincioşilor, Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!), a spus: ***„Adevărul este sabia lui Dumnezeu (Allah), atât în ceruri cât şi pe pământ. Aceasta despică tot ce atinge."*** Dacă doriţi să aflaţi dacă spuneţi adevărul sau dacă mintiţi, atunci priviţi la adevărul celor intenţionate de voi şi la ceea ce afirmaţi în cele din urmă. Apoi cântăriţi-le pe amândouă potrivit balanţei lui Dumnezeu (Allah), ca şi cum aţi fi prezenţi la Judecata de Apoi. Dumnezeu (Allah) a spus:

وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ

„În Ziua aceea, se va cântări. Acesta-i Adevărul!" (7:8)

Dacă există echilibru şi armonie între ceea ce intenţionaţi şi ceea ce spuneţi, atunci afirmaţia voastră este izbutită; cinstea voastră constă în faptul că limba voastră nu diferă de inimă, nici inima nu diferă de limbă. Persoana cinstită, care spune adevărul şi care poate fi descrisă în acest mod, este precum un înger care-şi scoate la lumină sufletul său; dacă sufletul nu este scos la lumină, atunci ce se poate face?

CAPITOLUL 16 – SINCERITATEA

Sinceritatea stă la baza tuturor faptelor nobile: ea începe prin a fi acceptat de Dumnezeu (Allah) şi duce la mulţumirea Lui. De aceea, cel ale cărui fapte sunt acceptate de Dumnezeu (Allah) şi cel de care este mulţumit El este cel sincer, chiar dacă faptele sale sunt puţine la număr. Cel ale cărui fapte nu sunt acceptate, nu este sincer, chiar dacă faptele sale sunt multe, aşa cum putem vedea când reflectăm la ceea ce s-a întâmplat cu Adam şi cu Iblis cel blestemat.

Semnul acceptării este existenţa integrităţii şi a corectitudinii, prin sacrificarea lucrurilor pe care ni le dorim, fiind pe deplin conştienţi de fiecare acţiune întreprinsă, cât şi de fiecare acţiune pe care nu o întreprindem. Egoul celui sincer este mistuit prin înfrânarea de la ceea ce-şi doreşte, acesta îşi consacră viaţa pentru ceea ce a fost rânduit, acţionând în conformitate cu ceea ce cunoaşte. Pentru că dacă omul reuşeşte acest lucru, atunci a câştigat totul, iar dacă pierde acest lucru, atunci a pierdut totul. Iar sinceritatea este rezultatul purificării intenţiilor şi al înţelegerii corecte a transcendenţei (*tanzih*) lui Dumnezeu (Allah) şi a Unicităţii Sale.

Aşa cum a spus primul Imam (Pacea fie asupra sa!): ***„Cei care înfăptuiesc vor pieri, cu excepţia celor care se supun; cei care se supun vor pieri, cu excepţia celor care cunosc; cei care cunosc vor pieri, cu excepţia celor care sunt cinstiţi şi drepţi; cei cinstiţi şi drepţi vor pieri, cu excepţia celor care sunt sinceri; cei sinceri vor pieri, cu excepţia celor care sunt prudenţi; cei prudenţi vor pieri, cu excepţia celor care au certitudinea convingerilor lor, iar cei care au siguranţa convingerilor lor au un caracter ales."*** Aşa cum a spus Dumnezeu (Allah):

وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّى يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ

„Închină-te Domnului tău până ce-ţi va veni încrederea deplină!" (15:99)

Primul nivel al sincerităţii este atunci când robul se străduieşte cât de mult poate, iar după aceea el nu consideră faptele sale ca având vreo valoare în faţa lui Dumnezeu (Allah) şi nu pretinde de la Domnul său ca acesta să-l recompenseze pentru faptele sale potrivit ştiinţei lui, pentru că dacă Dumnezeu (Allah) i-ar cere acestuia să îndeplinească în totalitate şi în mod desăvârşit obligaţiile supunerii (*'ubudiyah*) faţă de El, el ar fi incapabil să facă asta. Primul lucru pe care trebuie să-l facă cel sincer în această viaţă este să se păzească de toate păcatele, pentru a putea fi salvat de Foc şi pentru a putea câştiga Gradina (Paradisului) în viaţa de apoi.

CAPITOLUL 17 - EVLAVIA

Evlavia (*taqwa*) are trei aspecte:

1. Evlavia care rezultă din încrederea şi dependenţa faţă de Dumnezeu (Allah), care înseamnă respingerea lucrurilor contradictorii şi a oricărei umbre de îndoială, iar aceasta este evlavia celor aleşi.

2. Respectul faţă de Dumnezeu (Allah), care presupune abandonarea tuturor lucrurilor asupra cărora există îndoieli, cât şi renunţarea la ceea ce este interzis (*haram*); aceasta este evlavia celor puţini.

3. Teama de Foc şi de pedeapsă, care are drept rezultat renunţarea la ceea ce este nepermis; aceasta este forma de evlavie a celor mai mulţi oameni.

Evlavia este ca apa care curge într-un râu. Cele trei nivele ale evlaviei sunt precum pomii de diferite feluri şi culori plantaţi pe malul acelui râu, iar fiecare pom absoarbe din apa râului potrivit esenţei lui, capacităţii lui, subţirimii sau grosimii lui.

Iar foloasele pe care le au creaturile de la aceşti pomi şi fructe sunt potrivit valorii şi importanţei lor. Dumnezeu (Allah) a spus:

وَزَرْعٌ وَنَخِيلٌ صِنْوَانٌ وَغَيْرُ صِنْوَانٍ يُسْقَى بِمَاءٍ وَاحِدٍ وَنُفَضِّلُ بَعْضَهَا عَلَى بَعْضٍ فِي الْأُكُلِ

„Pe pământ sunt ogoare vecine unele cu altele, podgorii de vie, grâne şi curmali — mai mulţi pe o buturugă ori numai unul — toate udate sunt cu aceeaşi apă, însă Noi le alegem pe unele înaintea altora pentru mâncare." (13:4)

Evlavia în actele de supunere faţă de Dumnezeu (Allah) este ca apa pentru pomi, iar soiurile diverse ale pomilor şi fructele lor de culori şi cu gusturi diferite sunt precum treptele diferite ale credinţei. Cel care se află la nivelul cel mai înalt al credinţei şi care are sufletul cel mai curat are şi cea mai mare evlavie. Cel care are evlavie Îl adoră pe Dumnezeu (Allah) cu o veneraţie mai pură, mai desăvârşită şi mai sinceră; cel care este aşa este mai aproape de Dumnezeu (Allah).

Dar fiecare act de devoţiune care se bazează pe altceva în afară de evlavie nu are niciun rezultat. Dumnezeu (Allah) a spus:

أَفَمَنْ أَسَّسَ بُنْيَانَهُ عَلَى تَقْوَى مِنَ اللهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ أَم مَّنْ أَسَّسَ بُنْيَانَهُ عَلَى شَفَا جُرُفٍ هَارٍ فَانْهَارَ بِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ

„Oare cel care şi-a întemeiat zidirea pe pioşenie faţă de Dumnezeu şi pentru a-i plăcea nu este mai bun decât cel care şi-a întemeiat zidirea pe buza alunecoasă a unei prăpăstii, roasă de apă, ce va face să se năruie zidirea şi ziditorul ei în Focul Gheenei?" (9:109)

Evlavia înseamnă evitarea cu prudenţă a lucrurilor care nu sunt dăunătoare sau rele în sine, numai de teama celor care sunt dăunătoare. Evlavia înseamnă, de fapt, să te supui fără să te răzvrăteşti, să-ţi aminteşti întotdeauna de Dumnezeu (Allah), fără să uiţi de El, să deţii o cunoaştere lipsită de ignoranţă şi să fii acceptat de Dumnezeu (Allah) şi nu respins de El.

CAPITOLUL 18 – TEAMA DE DUMNEZEU (ALLAH)

Înfrânaţi-vă mădularele şi simţurile de la tot ceea ce dăunează sufletului vostru, care v-ar putea îndepărta de Dumnezeu (Allah) şi care v-ar putea aduce amărăciune, suferinţă şi regret în Ziua Judecăţii şi care vă va face să vă ruşinaţi de faptele urâte pe care le-aţi comis.

Cel care este cinstit şi meticulos trebuie să aibă trei principii: el ar trebui să treacă cu vederea greşelile celorlalţi, să evite să-i insulte pe aceştia şi ar trebui să menţină echilibrul dintre critică şi laudă.

Temelia respectului faţă de Dumnezeu (Allah) este să vă cercetaţi în permanenţă pe voi înşivă, să rostiţi adevărul în ceea ce spuneţi şi să fiţi curaţi în tranzacţiile voastre, să respingeţi orice lucru asupra cărora există suspiciuni, să părăsiţi orice slăbiciune, greşeală şi îndoială, să vă îndepărtaţi de tot ceea ce nu vă priveşte şi să nu deschideţi acele porţi pe care nu veţi mai şti cum să le închideţi.

Să nu şedeţi cu cei care fac să devină neclar ceea ce este limpede pentru voi, nici cu cei care iau credinţa în neserios. Să nu puneţi la îndoială acele lucruri pe care mintea voastră nu are capacitatea de a le cuprinde şi pe care nu le veţi putea înţelege, indiferent cine le rosteşte şi îndepărtaţi-vă de toţi cei care se îndepărtează de Dumnezeu (Allah).

CAPITOLUL 19 – RELAŢIILE SOCIALE

Politeţea şi amabilitatea în relaţiile sociale cu celelalte creaturi ale lui Dumnezeu (Allah) şi evitarea tuturor faptelor de nesupunere faţă de El este un semn al imensei generozităţi a lui Dumnezeu (Allah) faţă de robii Săi. Oricine este sincer şi smerit în faţa lui Dumnezeu (Allah) în adâncul fiinţei sale va avea relaţii sociale bune cu cei din exterior.

Să staţi în compania oamenilor de dragul lui Dumnezeu (Allah) şi să nu staţi în tovărăşia lor numai pentru a participa la treburile lumeşti, pentru a obţine partea voastră din acestea, pentru a căuta o poziţie înalta în societate, pentru a vă etala ceea ce aveţi sau de dragul renumelui. Să nu depăşiţi limitele *şari'ah*-ei de dragul relaţiilor sociale, încercând să fiţi în rând cu ceilalţi, pentru a câştiga o reputaţie bună, întrucât aceste lucruri nu vă pot înfrumuseţa cu nimic şi veţi

pierde în lumea de apoi, unde nu veţi avea scăpare sau adăpost. Să vă purtaţi faţă de cel care este mai în vârstă decât voi aşa cum v-aţi purta cu tatăl vostru, să-l trataţi pe cel care este mai tânăr decât voi ca pe fiul vostru. Să vă purtaţi cu cei de seama voastră aşa cum v-aţi purta cu fraţii voştri. Nu renunţaţi la lucrurile de care sunteţi siguri în inima voastră pentru cele auzite de la alţi oameni despre care aveţi îndoieli sau suspiciuni. Fiţi blânzi când îndemnaţi la ceea ce este bine şi miloşi când interziceţi ceea ce este rău.

Niciodată să nu renunţaţi la a-i sfătui pe oameni de bine în orice situaţie. Pentru că Dumnezeu (Allah) a spus:

وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْناً

„Spuneţi oamenilor vorbe frumoase." (2:83)

Îndepărtaţi-vă de lucrurile care vă fac să uitaţi să-L pomeniţi pe Dumnezeu (Allah), când ispitele vă distrag atenţia de la ascultarea şi supunerea faţă de El, pentru că acestea vin de la prietenii şi de la ajutoarele Satanei. Să nu lăsaţi ca atracţia faţă de ele să vă conducă la prefăcătorie şi la disimularea adevărului, pentru că aceasta ar fi într-adevăr o pierdere imensă. Noi căutăm adăpost la Atotputernicul Dumnezeu (Allah) de toate acestea.

CAPITOLUL 20 – DESPRE SOMN

Să dormiţi somnul celor atenţi şi cu băgare de seama, să nu dormiţi somnul celor nepăsători. Pentru că cei care sunt cu băgare de seamă dintre cei inteligenţi dorm numai pentru a se odihni şi nu dorm din trândăvie.

Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Ochii mei dorm, dar inima mea nu doarme."***

Când mergeţi la culcare să aveţi intenţia de a uşura povara îngerilor, eliberându-vă sufletul de poftele lui şi de a vă cerceta şi analiza pe voi înşivă; să fiţi conştienţi de faptul că sunteţi neputincioşi şi slabi. Voi nu aveţi nicio putere asupra mişcărilor sau a nemişcării voastre, decât potrivit hotărârii şi în măsura în care vrea Dumnezeu (Allah).

Să ştiţi că somnul este fratele morţii. Folosiţi-l ca pe un indicator al morţii, pentru că nu există nicio cale de a te trezi din moarte sau de a te întoarce să înfăptuieşti ceea ce este corect, din moment ce ai pierdut ocazia.

Cel care doarme în timpul unei rugăciuni obligatorii, sau in timpul unei rugăciuni recomandate sau suplimentare, greşeşte, iar somnul său este somnul celor nepăsători şi calea celor rataţi; el este vinovat. Cel care doarme după ce şi-a îndeplinit datoriile în ceea ce priveşte rugăciunile obligatorii şi cele recomandate şi care şi-a dus la bun sfârşit responsabilităţile doarme un somn vrednic de laudă.

Nu cunosc nimic care să-i protejeze mai mult pe oameni în zilele noastre decât somnul, pentru cei care au dobândit aceste calităţi; aceasta este pentru că oamenii au încetat să-şi mai păzească credinţa şi să se mai îngrijească de comportamentul lor, prin supravegherea şi examinarea acestuia. Ei au luat calea mâinii stângi. Când robul sincer faţă de Dumnezeu

(Allah) se străduieşte să nu vorbească ceea ce este nepotrivit, cum ar putea el să evite să audă ceea ce l-ar face să vorbească (lucruri nepotrivite), dacă nu ar exista o protecţie? Somnul este o astfel de pază şi protecţie. Iar Dumnezeu (Allah) a spus:

إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَـئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْؤُولاً

„Nu urma ceva de care nu ai ştiinţă, căci şi auzul şi văzul şi inima vor da socoteală!"
(17:36)

Somnul în exces ascunde multe rele, chiar dacă îndeplineşte condiţiile pe care le-am menţionat. Excesul de somn este cauzat de excesul de băutură, iar excesul de băutură este cauzat de prea multă îndestulare. Ambele apasă greu asupra sufletului, împiedicându-l de la ascultare şi împietresc inima, împiedicând-o de la reflecţie şi smerenie.

Să consideraţi somnul vostru ca fiind ultima responsabilitate sau treabă în această viaţă; pomeniţi-L pe Dumnezeu (Allah) în inima şi cu limba voastră. Lăsaţi ca ascultarea şi supunerea voastră faţă de Dumnezeu (Allah) să întreacă faptele voastre rele şi căutaţi ajutorul Lui în timp ce vă odihniţi; vegheaţi până la rugăciunea de dimineaţă, pentru că atunci când staţi de veghe noaptea, Satana vă şopteşte: „Dormiţi din nou, aveţi o noapte lungă în faţă", întrucât el doreşte ca să pierdeţi ocazia de a medita profund şi de a vă expune starea în faţa Domnului vostru, abandonându-vă Lui. Să nu renunţaţi la căutarea iertării în zorii zilei, pentru că există o răsplată mare pentru cei care sunt devotaţi în rugăciune în acel moment al zilei.

CAPITOLUL 21 – PELERINAJUL

Dacă intenţionaţi să mergeţi în pelerinaj, înainte de a lua această hotărâre dedicaţi-vă inima lui Dumnezeu (Allah), curăţind-o de orice preocupare şi de orice stavilă care se află între voi şi Dumnezeu (Allah). Încredinţaţi-vă toate treburile Creatorului vostru; bazaţi-vă pe El în toate acţiunile voastre şi în toate momentele în care sunteţi inactivi.

Supuneţi-vă hotărârii, deciziei şi judecăţii Lui. Renunţaţi la această lume, la somn şi la toată creaţia. Îndepliniţi acele obligaţii pe care sunteţi datori să le duceţi la bun sfârşit faţă de ceilalţi oameni.
Nu vă bazaţi pe averile voastre, pe animalele pe care le stăpâniţi, pe prietenii voştri, pa hrana voastră, pe copiii voştri, nici pe bogăţia voastră, de teama ca toate acestea să nu devină duşmanii voştri şi să vă dăuneze; în acest mod veţi înţelege faptul că nu există nicio putere, nicio forţă şi nicio tărie, decât prin ocrotirea lui Dumnezeu (Allah) şi prin izbânda dată de El.

Pregătiţi-vă pentru pelerinaj ca şi cum nu aţi spera să vă mai întoarceţi. Rămâneţi într-o tovărăşie bună şi daţi-vă osteneala în respectarea tuturor obligaţiilor voastre faţă de Dumnezeu (Allah) şi a practicilor profetice.

Aveţi grijă să vă purtaţi cu amabilitate, să aveţi răbdare, stăruinţă, recunoştinţă, compasiune şi generozitate întotdeauna, punându-i pe ceilalţi mai presus de voi înşivă în orice situaţie, chiar şi pe cei care vă resping.
Apoi să efectuaţi o abluţiune cu apa căinţei sincere pentru păcatele voastre; să vă îmbrăcaţi cu veşmântul adevărului, al purităţii, al smereniei şi al evlaviei. Prin îmbrăcarea veşmântului

pelerinajului, înfrânaţi-vă de la tot ceea ce vă împiedică să vă amintiţi de Dumnezeu (Allah) şi de la ceea ce vă reţine de la ascultarea de El.

Să onoraţi invitaţia Sa cu un răspuns al cărui scop este clar şi a cărui intenţie este pură şi sinceră atunci când Îl chemaţi, stăruind cu statornicie în credinţa voastră faţă de El. Inima voastră să fie împreună cu îngerii care înconjoară Tronul, întocmai cum înconjuraţi Ka'ba împreună cu ceilalţi musulmani.
Grăbiţi-vă în timp ce fugiţi pentru a scăpa de patimile voastre, eliberându-vă de toată aroganţa voastră în ceea ce priveşte puterea şi tăria personală.
Renunţaţi la nepăsare şi la păcatele voastre când mergeţi la Mina; să nu vă doriţi ceea ce nu vă este permis şi ceea ce nu meritaţi.
Să vă mărturisiţi păcatele pe muntele Arafat: să stabiliţi legământul cu Dumnezeu (Allah) mărturisind Unicitatea Sa, să vă apropiaţi de El şi să vă temeţi de El la Muzdalifah. Sufletul vostru să urce pentru cea mai importantă întrunire când urcaţi pe muntele Arafat. Să retezaţi gâtul patimilor şi al lăcomiei atunci când aduceţi jertfa. Să aruncaţi cu pietre în poftele, în ticăloşia, în josnicia şi în faptele voastre condamnabile atunci când aruncaţi cu pietre în stâlpul Aqabah.
Să vă radeţi păcatele din interior şi din exterior atunci când vă radeţi capul. Să intraţi în siguranţa oferită de Dumnezeu (Allah), sub protecţia Sa, sub acoperământul Său, sub adăpostul şi sub vegherea Lui, abandonând căutarea dorinţelor voastre atunci când intraţi în Locul Sfânt. Să vizitaţi casa şi să o înconjuraţi pentru a-L glorifica pe Stăpânul ei, pentru a slavi înţelepciunea, măreţia şi puterea Lui. Să acceptaţi Piatra, fiind mulţumiţi de hotărârea Lui şi smeriţi în faţa puterii Lui. Să renunţaţi la totul în afară de El atunci când înconjuraţi Ka'ba înainte să vă despărţiţi de ea. Purificaţi-vă sufletul şi fiinţa interioară pentru întâlnirea cu Dumnezeu (Allah), în ziua în care Îl veţi întâlni în timp ce veţi sta pe Safa'.

Să căpătaţi curaj şi maniere frumoase de la Dumnezeu (Allah) prin nimicirea atributelor voastre la Marwah. Să fiţi consecvenţi în toate împrejurările în timpul pelerinajului vostru şi să vă îndepliniţi angajamentul pe care l-aţi făcut cu Domnul vostru, prin care v-aţi îndatorat faţă de El în Ziua Judecăţii. Să ştiţi că Dumnezeu (Allah) a hotărât ca pelerinajul să fie obligatoriu şi l-a ales pentru Sine dintre toate actele de adorare, atunci când a spus:

وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلاً

„Oamenii, cei care pot face drumul trebuie să meargă pentru Dumnezeu în pelerinaj la Casă." (3:97)

Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a instituit rânduiala ritualurilor pelerinajului ca pregătire şi ca îndrumare pentru moarte, mormânt, înviere şi Ziua Judecăţii. În această lecţie pentru omenire El face diferenţa dintre cei care vor intra în Grădina (Paradisului) şi cei care vor intra în Foc, prin arătarea ritualurilor pelerinajului de la începutul şi până la sfârşitul lor, celor care au inteligenţă şi evlavie.

CAPITOLUL 22 – DANIA

Se cuvine să daţi dania obligatorie de dragul lui Dumnezeu (Allah) cu fiecare mădular al trupului vostru, până şi cu fiecare rădăcină a firelor de păr. De fapt, sunteţi datori să daţi dania în fiecare moment al vieţii voastre.

Dania ochilor înseamnă a privi cu atenţie, îndepărtându-ţi privirea de la lucrurile poftite.
Dania urechilor înseamnă ascultarea celor mai bune cuvinte, a vorbelor înţelepte, a Coranului, a beneficiilor credinţei conţinute în avertizări şi în sfaturile bune şi ascultarea acelor lucruri în care se află salvarea voastră, evitând lucrurile contrare acestora, cum ar fi minciunile, bârfele şi cele asemenea lor.

Dania limbii înseamnă a-i sfătui de bine pe musulmani, a-i trezi pe cei care sunt nepăsători şi a-L slăvi foarte mult pe Dumnezeu (Allah), a-L pomeni pe El (*dhikr*) şi alte lucruri asemenea.

Dania mâinilor înseamnă a cheltui bani pentru ceilalţi, a fi generos dăruind din binecuvântările pe care vi le-a dat Dumnezeu (Allah), înseamnă a le folosi scriind cu ele despre cunoştinţele şi informaţiile din care alţi musulmani vor beneficia în ascultarea şi supunerea lor faţă de Dumnezeu (Allah) şi a-ţi înfrâna mâna de la ceea ce este rău.

Dania picioarelor înseamnă a te crabi să-ţi îndeplineşti obligaţiile faţă de Dumnezeu (Allah), vizitându-i pe cei virtuoşi, luând parte la adunările în care este pomenit Dumnezeu (Allah) (*dhikr*), a face dreptate între oameni, a menţine legăturile de rudenie, a participa la *jihad* şi înfăptuirea acelor lucruri care dau siguranţă inimii şi care vă fac credinţa corectă.

Am menţionat aici doar unele dintre formele *zakat*-ului şi anume pe acelea care sunt înţelese de inimă şi care pot fi oferite de suflet; deşi există şi multe altele, prea multe pentru a putea fi menţionate, pe care robii Săi sinceri şi apropiaţi le deţin. Cu adevărat, aceştia din urmă sunt domnii *zakat*-ului şi lor le aparţin calităţile alese. O, Allah, fă-mă să izbândesc în ceea ce-Ţi este Ţie pe plac şi în ceea ce Te mulţumeşte pe Tine.

CAPITOLUL 23 – INTENŢIA

Persona care are o intenţie sinceră este cea care are un suflet sănătos; pentru că un suflet sănătos, care nu se gândeşte la cele nepermise, este rezultatul purificării intenţiilor de dragul lui Dumnezeu (Allah), în toate aspectele.

يَوْمَ لَا يَنفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ. إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ

„În Ziua când nici averile, nici copiii nu vor sluji la nimic, în afara celor care vin la Dumnezeu cu o inimă curată." (26:88-89)

Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Intenţia credinciosului este mai bună decât fapta sa"*** şi ***„Faptele sunt (judecate) potrivit intenţiei lor, iar fiecare om va căpăta potrivit cu ceea ce a intenţionat."*** De aceea trebuie ca robul lui Dumnezeu (Allah) să aibă o intenţie curată şi sinceră în fiecare moment de activitate sau de inactivitate, pentru că astfel el nu va fi nepăsător. Cei care sunt nepăsători sunt condamnaţi de Dumnezeu (Allah):

إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا

„Ei sunt, asemenea dobitoacelor, ba chiar mai rătăciţi de la Cale." (25:44)

أُوْلَـــئِكَ هُمُ الْـغَـافِـلُـونَ

„Aceştia sunt nepăsători." (7:179)

Intenţia vine din inimă, potrivit purităţii cunoaşterii. Are anumite nivele, aşa cum şi credinţa are anumite trepte, variind în diferite momente în tăria sau în slăbiciunea ei. Egoismul şi patimile celor care au o intenţie sinceră sunt subjugate şi stăpânite de forţa glorificării lui Dumnezeu (Allah) şi a smereniei în faţa Lui. Cel care este sincer în intenţia sa se află într-o stare de nelinişte şi îngrijorare din cauza naturii sale, a poftelor şi dorinţelor lui, dar cu toate acestea oamenii găsesc alinare, linişte şi pace la el.

CAPITOLUL 24 – POMENIREA LUI DUMNEZEU (ALLAH)

Cel Care Îl pomeneşte cu adevărat pe Dumnezeu (Allah) este cel care I se supune Lui. Cel care uită de El este neascultător.

Supunerea este semnul călăuzirii, neascultarea este semnul rătăcirii. Rădăcina acestor două lucruri o constituie amintirea, (pomenirea – *dhikr*) sau uitarea. Faceţi ca inima voastră să fie locul de unde izvorăsc cuvintele limbii voastre, care nu ar trebui să se mişte decât dacă inima îi recomandă acest lucru, dacă raţiunea consimte, limba încuviinţând astfel cu credinţă. Atotputernicul Dumnezeu (Allah) cunoaşte ceea ce ascundeţi, cât şi ceea ce arătaţi.

Să fiţi ca cineva al cărui suflet a părăsit trupul, sau ca cineva care ia parte la marea adunare din Ziua Socotelii, neabătuţi de la îndeplinirea obligaţiilor pe care Domnul vostru le-a stabilit pentru voi prin poruncile şi interdicţiile Sale, prin promisiunile şi avertizările Sale.

Să nu fiţi preocupaţi cu voi înşivă mai mult decât sunteţi preocupaţi de responsabilităţile pe care vi le-a dat Domnul vostru. Curăţaţi-vă inima spălând-o cu apa întristării şi a evlaviei (fricii de Dumnezeu / Allah).

Atunci când Îl pomeniţi pe Dumnezeu (Allah), să vă amintiţi că El Îşi aduce aminte de voi, iar acest lucru este cel mai demn de laudă. El Îşi aminteşte de voi, deşi nu are nevoie de voi. Faptul că El Îşi aminteşte de voi este mai demn de laudă, mai de dorit, mai lăudabil, mai desăvârşit şi mai de durată decât este pomenirea voastră cu care vă amintiţi de El.

Ştiinţa pe care o dobândiţi prin amintirea faptului că El Îşi aduce aminte de voi va da naştere la smerenie, la modestie şi la căinţă (în sufletele voastre), care vor duce la rândul lor la mărturisirea bunătăţii şi a binefacerilor Sale din trecut pe care le-a revărsat asupra voastră. Prin conştientizarea acestora vă veţi da seama cât de mică este ascultarea voastră, chiar dacă ea s-ar putea să fie mare, datorită binecuvântărilor Lui. Şi astfel vă veţi dedica Lui cu sinceritate.

Pe când conştientizarea şi aprecierea faptului că Îl pomeniţi va conduce la etalarea (faptelor voastre), la mândrie, la nesăbuinţă şi la asprime în comportamentul vostru, pentru că acest lucru înseamnă că acordaţi o importanţă prea mare faptului că sunteţi ascultători, uitând de imensa Sa bunătate şi generozitate. Aceasta nu va face decât să vă îndepărteze de El şi tot ceea ce veţi câştiga cu trecerea timpului va fi doar înstrăinarea de El.

Există două feluri de pomenire: pomenirea sinceră cu care inima este în armonie şi pomenirea care apare prin izgonirea oricărei amintiri a vreunui alt lucru în afară de Dumnezeu (Allah).

Aşa cum Trimisul lui Dumnezeu (Allah) a spus, ***„Nu pot să Te laud aşa cum ar fi drept şi potrivit (să Te laud), aşa cum Tu Însuţi Te slăveşti".*** Trimisul lui Dumnezeu (Allah) nu a stabilit niciun fel de limite în ceea ce priveşte pomenirea lui Dumnezeu (Allah), întrucât cunoştea realitatea, faptul că acţiunea lui Dumnezeu (Allah) de a-Şi aminti de robii Săi are o valoare mult mai mare decât pomenirea cu care robii Săi îşi amintesc de El.

De aceea, este şi mai potrivit ca cei care-l urmează pe Sfântul Profet să nu stabilească niciun fel de limite (în această privinţă) şi oricine doreşte să-L pomenească pe Dumnezeu (Allah) ar trebui să ştie că dacă Dumnezeu (Allah) nu-Şi aduce aminte de robul Său şi nu-l face să reuşească să-şi amintească de El, acel rob nu va fi în stare să-L pomenească.

CAPITOLUL 25 – CUM AJUNG LA PIERZARE RECITATORII CORANULUI

Cel care recită (Coranul) fără să cunoască este asemenea unui om încrezut care nu deţine nici avere, nici bogăţie. Pentru că oamenii nu urăsc pe cineva din cauza lucrurilor pe care acesta nu le posedă, ci îl detestă din cauza infatuării sale. El este mereu în contradicţie cu celelalte creaturi, dezaprobându-le în acele chestiuni în care nu ar trebui să o facă. Iar cel care contestă şi contrazice (ceea ce spun şi fac) celelalte creaturi în acele lucruri în care nu i s-a poruncit să facă acest lucru, neagă de fapt procesul şi dezvoltarea creativităţii şi autoritatea absolută (a lui Dumnezeu / Allah).

Aşa cum a spus Dumnezeu (Allah):

وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُّنِيرٍ

„Şi printre oameni unii se ceartă asupra lui Dumnezeu fără ştiinţă, fără călăuzire, fără Carte luminoasă!" (Sfântul Coran 31:20)

Nimeni nu va avea parte de o pedeapsă mai aspră decât cel care pretinde că ar avea un drept, ascunzându-se sub pretextul ştiinţei lui, fără să o deţină cu adevărat sau să cunoască însemnătatea acesteia.

Zayd ibn Thabit i-a spus fiului său:

„Fiule, să nu faci ca Dumnezeu (Allah) să-ţi vadă numele în catastiful recitatorilor vanitoşi".

Iar Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus:

„Va veni un timp în care, în comunitatea mea, auzul numelui celui care recită (Coranul) va fi considerat mai de dorit decât studiul, iar studiul va fi considerat mai bun (mai de dorit) decât săvârşirea faptelor şi trăirea (credinţei) ... Cel mai mare număr de ipocriţi din comunitatea mea se află printre recitatorii Coranului".

Să fiţi acolo unde vă recomandă credinţa (religia) să fiţi şi unde vi s-a poruncit să fiţi. Ascundeţi nivelul vostru interior cât mai mult posibil faţă de alţi oameni. Să faceţi ca actele de supunere faţă de Dumnezeu (Allah) să fie în aceeaşi relaţie cu trupul vostru pe care o are sufletul, astfel ca ele să fie un semn al nivelului la care aţi ajuns în ceea ce priveşte relaţia dintre voi înşivă şi Creatorul vostru. Căutaţi ajutorul lui Dumnezeu (Allah) în toate treburile voastre şi rugaţi-vă Lui cu smerenie la sfârşitul nopţii şi la sfârşitul zilei. Dumnezeu (Allah) a spus:

ادْعُواْ رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لاَ يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ

„Chemaţi-L pe Domnul vostru, cu smerenie şi în taină. El nu-i iubeşte pe călcătorii de lege." (Sfântul Coran 7:55)

Încălcarea (limitelor) este una dintre caracteristicile şi într-adevăr, unul dintre semnele recitatorilor din zilele noastre. Fiţi cu teamă de Dumnezeu (Allah) în tot ceea ce faceţi pentru ca să nu cădeţi în stăpânirea dorinţelor voastre şi să vă distrugeţi astfel pe voi înşivă.

CAPITOLUL 26 – DEFINIREA ADEVĂRULUI ŞI A FALSITĂŢII

Temeţi-vă de Dumnezeu (Allah) şi fiţi acolo unde vreţi să fiţi, printre oamenii pe care-i alegeţi.

Nu există conflict şi ceartă acolo unde cineva manifestă prudenţă şi evlavie. Precauţia şi evlavia sunt de dorit de ambele părţi. În ele se află tot binele şi maturitatea. Evlavia este unitatea de măsură a întregii cunoaşteri şi a înţelepciunii oricărui act de supunere acceptat.

Evlavia este apa care ţâşneşte din izvorul gnozei (cunoaşterii) lui Dumnezeu (Allah), fiecare ramură a ştiinţei are nevoie de ea. Ea nu are nevoie de niciun fel de demonstraţie a cunoaşterii despre cum să fii calm, tăcut şi potolit, pentru că înseamnă teamă şi respect faţă de Dumnezeu (Allah) şi de puterea Sa. Sporirea evlaviei vine din faptul că Dumnezeu (Allah) îl învaţă pe robul Său din tainele Sale, prin îndurarea Sa, în mod subtil. Aceasta este rădăcina oricărui adevăr.

Falsitatea şi minciuna este tot ceea ce te îndepărtează de Dumnezeu (Allah) – fiecare grupare este de acord cu acest lucru. De aceea, evitaţi falsitatea, încredinţând secretul vostru lui Dumnezeu (Allah), fără să fiţi ataşaţi de nimic.

Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus:

„Cele mai adevărate cuvinte pe care le rostesc beduinii sunt cuvintele lui Labid, când a spus că «Într-adevăr, totul este fals în afară de Dumnezeu /Allah şi fiecare binecuvântare este mai mult ca sigur efemeră»".

Aşadar, să rămâneţi strâns legaţi de acele lucruri asupra cărora au căzut de acord cei care sunt virtuoşi şi curaţi, cei evlavioşi, iar evlavia este rădăcina religiei, a adevărurilor convingerii, a plăcerii lui Dumnezeu (Allah) şi a supunerii.

Nu intraţi în discordiile şi în disputele dintre oameni, pentru că atunci lucrurile se vor complica pentru voi. Comunitatea aleasă a convenit asupra lucrului că Dumnezeu (Allah) este Unul şi nu există nimic asemenea Lui; şi că El este Drept în judecata Sa, că face orice doreşte şi că stăpâneşte tot ceea ce vrea. Nimeni nu poate întreba „de ce?" înfăptuieşte El un anumit lucru. Nu a existat şi nu va exista niciodată nimic care să nu fie în conformitate cu voinţa şi cu dorinţa Sa. El are puterea să facă tot ceea ce doreşte şi El este Credincios promisiunilor şi avertizărilor Sale, îndeplinindu-le.

Coranul este cuvântul Său şi acesta a existat dinaintea fiinţelor fenomenale (efemere), dinaintea spaţiului şi a timpului. Crearea fiinţelor fenomenale (efemere) şi nimicirea lor nu-L afectează cu nimic: crearea lor nu I-a sporit ştiinţa, iar pieirea lor nu-I diminuează autoritatea. Puterea Sa este măreaţă şi El e Măreţ, slavă Lui!

Dacă cineva vă aduce ceva care nu ajunge la acest adevăr fundamental, să nu acceptaţi acel lucru. Dedicaţi-vă fiinţa interioară acestui adevăr şi veţi vedea apropiindu-se binecuvântările care provin din el. Şi astfel veţi fi printre cei învingători.

CAPITOLUL 27 – ŞTIINŢA (GNOZA) PROFEŢILOR

Dumnezeu (Allah) a dăruit profeţilor Lui din comorile subtilităţii, ale generozităţii şi ale îndurării Sale. El i-a învăţat din bogăţia ştiinţei Sale şi i-a ales pentru El din toată creaţia Sa. Nimeni altcineva în întreaga Sa creaţie nu deţine o poziţie sau un caracter similar cu al lor, întrucât El i-a făcut pe aceştia ca să fie căile prin care toate celelalte creaturi să ajungă la El.

El a făcut ca supunerea faţă de ei şi dragostea pentru ei să fie modul în care se poate ajunge la mulţumirea Lui, iar împotrivirea faţă de ei şi respingerea lor să fie cauza mâniei Sale. El le-a poruncit tuturor popoarelor şi grupurilor de oameni să urmeze religia celor care le-au fost trimişi, respingând supunerea faţă de oricine altcineva, prin ascultarea de ei, prin slăvirea lor, prin dragostea, respectul pentru ei, prin admiraţia, consideraţia şi stima faţă de ei, datorită statutului lor în faţa lui Dumnezeu (Allah).

De aceea, să-i slăviţi pe toţi profeţii lui Dumnezeu (Allah) şi să nu-i aşezaţi la acelaşi nivel cu cineva care le este inferior acestora. Nu vă bateţi capul gândindu-vă la poziţia, statutul şi caracterul lor, decât dacă este vorba despre o clarificare precisă din partea lui Dumnezeu (Allah) şi despre consensul celor care au înţelegerea profundă a dovezilor care demonstrează virtuţile şi statutul acestora.

Cum aţi putea voi să înţelegeţi realitatea (natura) acelor lucruri care le-au fost date de Dumnezeu (Allah)? Dacă le comparaţi cuvintele şi faptele cu ale cuiva inferior lor, veţi fi un companion rău pentru ei. Veţi renega astfel gnoza (ştiinţa) lor, ignorând în neştiinţa voastră faptul că ei au fost special aleşi de Dumnezeu (Allah) şi veţi cădea sub nivelul adevărurilor credinţei şi ale cunoaşterii. Aşadar, fiţi cu băgare de seamă şi fiţi din nou cu băgare de seamă.

CAPITOLUL 28 - APRECIEREA IMAMILOR

S-a relatat de la Salman Al Farsi, conform unui lanţ de transmitere sigur, că acesta a spus: „L-am vizitat pe Trimisul lui Dumnezeu (Allah), care m-a privit şi mi-a spus:

«O, Salman, Dumnezeu (Allah) nu trimite niciun profet sau mesager fără să trimită cu el doisprezece lideri (imami).»

«O, Trimis al lui Dumnezeu (Allah), ştiu aceasta de la oamenii celor două Cărţi.»

«O, Salman, ştii care sunt cei doisprezece lideri (imami) ai mei, pe care Dumnezeu (Allah) i-a ales să fie conducători după mine?»

«Dumnezeu (Allah) şi Trimisul Său ştiu cel mai bine.»

«O, Salman, Dumnezeu (Allah) m-a creat pe mine din chintesenţa luminii şi m-a chemat, i-ar eu m-am supus Lui. Apoi El l-a creat pe Ali din lumina mea şi l-a chemat, iar el s-a supus. Din lumina mea şi din lumina lui Ali, El a creat-o pe Fatima. El a chemat-o şi ea s-a supus. Din mine, din Ali şi din Fatima, El i-a creat pe Al Hasan şi pe Al Husein. El i-a chemat, iar aceştia I s-au supus. Dumnezeu (Allah) ne-a dat cinci dintre Numele Sale. Dumnezeu (Allah) este Al Mahmud (Cel Lăudat), iar eu sunt Muhammad (cel demn de laudă); Dumnezeu (Allah) este Al Ali (Preaînaltul), iar acesta este Ali (cel cu un rang înalt). Dumnezeu (Allah) este Al Fatir (Cel Care creează din nimic), iar aceasta este Fatima; Dumnezeu (Allah) este Cel cu Hasan (binefaceri), iar acesta este Hasan; Dumnezeu (Allah) este Muhassin (Cel Splendid), iar acesta este Husein. El a creat nouă Imami din lumina lui Husein şi i-a chemat, iar ei I s-au supus, înainte ca Dumnezeu (Allah) să creeze Cerurile de sus, sau întinsul pământ, văzduhul, pe îngeri sau pe oameni. Noi eram lumini care-L slăveau pe El, supunându-ne şi închinându-ne Lui.»

«O, Trimis al lui Dumnezeu (Allah), fie ca tatăl şi mama mea să fie sacrificaţi pentru Tine! Care este răsplata pentru cel care îi apreciază pe aceşti oameni aşa cum ar trebui să fie apreciaţi?»

«O, Salman, cel care îi apreciază pe ei aşa cum ar trebui să fie apreciaţi şi urmează exemplul lor, cel care îi ajută şi se depărtează de vrăjmaşii lor, pe Dumnezeu (Allah), el este unul dintre noi. El se va întoarce acolo unde ne vom întoarce şi noi şi va fi unde vom fi şi noi! »

«O, Trimis al lui Dumnezeu (Allah), există credinţă acolo unde nu există cunoaşterea numelor lor şi a descendenţei lor?»

«Nu, Salman.»

«Trimis al lui Dumnezeu (Allah), unde îi voi găsi?»

«Tu deja îl cunoşti pe Al Husein; apoi va fi cel mai bun dintre închinători, Ali ibn Husein (Zein Al Abidin); apoi fiul său, Muhammad ibn Ali, cel care pătrunde în ştiinţa profeţilor şi a trimişilor de la început şi de mai târziu (Al Baqir); apoi Ja'far ibn Muhammad, limba grăitoare de adevăr a lui Dumnezeu (Allah) (Al Sadiq); apoi Musa ibn Ja'far, cel care şi-a stăpânit mânia prin răbdarea sa provenită din credinţa în Dumnezeu (Allah) (Al Kazim); apoi Ali ibn Musa, cel mulţumit de tainele lui Dumnezeu (Allah) (Al Rida); apoi Muhammad ibn Ali, cel ales dintre creaturile lui Dumnezeu (Allah) (Al Mukhtar); apoi Ali ibn Muhammad, călăuza care îndrumă spre Dumnezeu (Allah) (Al Hadi); apoi Al Hasan, fiul lui Ali, cel tăcut, protectorul de încredere al tainelor lui Dumnezeu (Allah) (Al Askari); apoi *mim ha' mim dal* (Muhammad), numit Ibn Al Hasan, vestitorul care va institui dreptatea lui Dumnezeu (Allah).»"

Salman a spus: „Am început sa plâng. Apoi am continuat:

«O, Trimis al lui Dumnezeu (Allah) fă ca viaţa mea să fie prelungită până când va veni timpul lor! »

El a răspuns: «O, Salman, recită asta:

فَإِذَا جَاء وَعْدُ أُولاهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَا أُوْلِي بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُواْ خِلاَلَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولاً
ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَاكُم بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا

„Când prima din aceste două făgăduieli a venit, Noi v-am trimis vouă robi de-ai noştri dăruiţi cu o mare putere şi ei vor cerceta lăuntrul caselor. Atunci făgăduiala se va împlini! Apoi încă o dată v-am dat puterea asupra lor. V-am înmulţit averile şi pruncii şi am făcut din voi un popor numeros". » (Sfântul Coran 17:5-6)

„Am plâns mult", a spus Salman, „şi aleanul meu a crescut. I-am spus: «O, Trimis al lui Dumnezeu (Allah), aceasta este promisiunea ta?»

«Da, pe Cel Care m-a trimis şi mi-a încredinţat Mesajul, aceasta este promisiunea mea, a lui Ali, a Fatimei, a lui Al Hasan, a lui Al Husein şi a celor nouă Imami, descendenţi ai copiilor lui Al Husein, faţă de tine şi faţă de cei care sunt de partea noastră şi a acelora dintre noi care sunt nedreptăţiţi. Cel care este cu adevărat sincer în credinţa sa, pe Dumnezeu (Allah), Salman, la el pot să vină Iblis şi armatele sale. Cel care este cu adevărat necredincios, va fi pedepsit prin răzbunare, chinuri şi prin ceea ce va moşteni (adică va fi pedepsit mai degrabă de alţii şi nu de ei). Domnul tău nu va nedreptăţi pe nimeni. La noi face referire acest verset:

وَنُرِيدُ أَن نَّمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ. وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ
وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُم مَّا كَانُوا يَحْذَرُونَ

„Noi am vrut să-i ocrotim pe cei năpăstuiţi de pe pământ, făcându-i căpetenii, făcându-i moştenitori ca să le dăm un loc pe pământ şi să le arătăm astfel lui Faraon, lui Haman şi oştirilor lor pe cea de care se fereau." (Sfântul Coran 28:5-6)

Salman a spus: „Mi-am luat rămas bun de la Trimisul lui Dumnezeu (Allah), fără să fiu deloc îngrijorat de modul în care Salman va înfrunta moartea, sau de felul în care moartea îl va găsi pe el."

CAPITOLUL 29 – APRECIEREA COMPANIONILOR

Să nu părăsiţi ceea ce este sigur pentru ceea ce este îndoielnic şi ceea ce este clar pentru ceea ce este neştiut. Nu judecaţi ceea ce nu puteţi vedea numai din ceea ce vi se spune. Dumnezeu (Allah) dispreţuieşte bârfa, ponegrirea, părerile şi gândurile rele despre fraţii voştri în credinţă. Cu atât mai mult, oare ce crede El despre îndrăzneala de a atribui o declaraţie falsă, o credinţă falsă sau o minciună companionilor Trimisului lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!)?

Aşa cum a spus:

إِذْ تَلَقَّوْنَهُ بِأَلْسِنَتِكُمْ وَتَقُولُونَ بِأَفْوَاهِكُم مَّا لَيْسَ لَكُم بِهِ عِلْمٌ
وَتَحْسَبُونَهُ هَيِّنًا وَهُوَ عِندَ اللهِ عَظِيمٌ

„Căci voi îl purtaţi de ici-colo pe limbile voastre, şi rostiţi cu gurile voastre, ceea ce nu ştiţi. Voi socotiţi că este lucru de nimic, însă înaintea lui Dumnezeu este cumplit." (Sfântul Coran 24:15)

Atât timp cât puteţi găsi un mod de a vorbi de bine şi de a vă purta frumos faţă de oameni, fie că sunt de faţă sau nu, să nu faceţi altfel. Dumnezeu (Allah) a spus:

وَقُولُواْ لِلنَّاسِ حُسْناً

„Spuneţi oamenilor vorbe frumoase." (Sfântul Coran 2:83)

Să ştiţi că Dumnezeu (Allah) a ales companioni pentru Profetul Său (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!), i-a onorat pe aceştia cu cea mai nobilă distincţie a onoarei şi i-a înveşmântat în haina sprijinului, a izbânzii şi a unei tovărăşii bune pentru el, atât în situaţiile plăcute, cât şi în cele mai puţin plăcute. El a făcut ca limba Profetului Său (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) să vorbească despre virtuţile lor, despre calităţile lor excepţionale şi despre distincţiile lor.

Aşadar, să credeţi în dragostea lor, să le menţionaţi meritele şi feriţi-vă de compania celor care aduc inovaţii, pentru că aceasta va face ca necredinţa să crească în inimile voastre şi să fiţi în mare pierdere. Dacă meritele unora dintre ei nu vă sunt cunoscute sau clare, atunci lăsaţi-le Celui Care cunoaşte cele nevăzute, spunând: „O, Dumnezeule (Allah), îi iubesc pe toţi cei iubiţi de Tine şi de Trimisul Tău şi nu am dragoste pentru cei pe care-i urăşti Tu sau Trimisul Tău." Nu există o obligaţie mai mare decât aceasta.

CAPITOLUL 30 – ONOAREA ŞI SANCTITATEA CREDINCIOŞILOR

Nimeni nu respectă onoarea credincioşilor în afară de cel care respectă onoarea cerinţei sacre a lui Dumnezeu (Allah) cu privire la credincioşi. Cel care îndeplineşte cel mai bine această cerinţă sacră a lui Dumnezeu (Allah) şi a Trimisului Său (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) este cel care are cel mai deosebit respect pentru porunca de a-i onora pe credincioşi. Cel care nu preţuieşte onoarea credincioşilor a lepădat veşmântul credinţei sale.

Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„O parte a respectului faţă de Dumnezeu (Allah) este de a-i respecta pe cei care sunt aproape de Dumnezeu (Allah) în credinţă"***. Şi ***„Cel care nu este îngăduitor faţă de un tânăr (copil) şi care nu are respect pentru un bătrân nu este dintre noi. Să nu spuneţi despre un musulman că este necredincios, atât timp cât se mai poate încă căi, decât dacă este printre cei menţionaţi de Dumnezeu (Allah) în Cartea Sa".***

Dumnezeu (Allah) a spus:

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرْكِ الأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَن تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا

„Făţarnicii vor fi aruncaţi în fundul Gropii cu jar şi tu nu vei afla ajutor pentru ei." (4:145)

Preocupaţi-vă de obligaţiile voastre despre care vi se va cere socoteală.

CAPITOLUL 31 - ASCULTAREA DE PĂRINŢI

Ascultarea de părinţi provine din înţelegerea corectă a lui Dumnezeu (Allah) de către robul Său, pentru că nu există niciun act de adorare care să-L mulţumească mai repede pe Dumnezeu (Allah) decât a fi ascultător de părinţii credincioşi, de dragul lui Dumnezeu (Allah). Aceasta este pentru că dreptul părinţilor provine din dreptul lui Dumnezeu (Allah), atât timp cât amândoi sunt pe calea credinţei şi a tradiţiei (*sunna*) şi atât timp cât nu-l împiedică pe copil să asculte de Dumnezeu (Allah), de dragul ascultării faţă de ei şi atât timp cât aceştia nu îl îndrumă de la ceea ce este sigur spre ceea ce este îndoielnic, sau de la înfrânare la urmarea poftelor pentru această lume şi cât timp nu îl cheamă la ceva care este în opoziţie cu religia şi cu *sunna* (tradiţia).

Dacă situaţia este inversă, atunci este un act de supunere faţă de Dumnezeu (Allah) de a se răzvrăti împotriva lor, iar ascultarea de ei ar fi un act de neascultare faţă de Dumnezeu (Allah).

Dumnezeu (Allah) a spus:

وَإِن جَاهَدَاكَ عَلَى أَن تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبْهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ

„Dacă amândoi te silesc să-Mi alături ceva de care tu nu ai ştiinţă, nu le da ascultare. Fii alături de ei pe lumea aceasta după cuviinţă, însă urmează calea celui ce către Mine se căieşte. Întoarcerea voastră va fi către Mine." (Sfântul Coran 31:15)

În ceea ce priveşte convieţuirea cu ei, fiţi alături de ei şi fiţi buni şi blânzi cu ei. Să induraţi greutăţile venite din partea lor întocmai cum şi ei au îndurat greutăţile pe care i le-aţi provocat când eraţi mici şi să nu refuzaţi să le daţi ceea ce Dumnezeu (Allah) v-a dat din belşug, în ceea ce priveşte hrana şi îmbrăcămintea.

Să nu vă întoarceţi faţa de la ei, îndepărtând-vă de ei, nici să nu ridicaţi vocea la ei. A-i respecta pe ei face parte din porunca lui Dumnezeu (Allah); să le vorbiţi în cel mai frumos mod cu putinţă şi să fiţi buni cu ei.

Dumnezeu (Allah) nu va permite ca răsplata celor care înfăptuiesc binele să se piardă.

CAPITOLUL 32 - SMERENIA

Smerenia include fiecare statut nobil şi onorabil şi fiecare poziţie înaltă. Dacă smerenia ar avea o limbă pe care oamenii să o poată înţelege, ea ar vorbi despre realităţile care sunt ascunse în efectele acţiunilor. Smerenia înseamnă tot ceea ce este întreprins de dragul lui Dumnezeu (Allah) şi în Dumnezeu (Allah), iar orice altceva în afara ei este amăgire. Pe cel care este smerit în faţa lui Dumnezeu (Allah), Dumnezeu (Allah) îl va cinsti, ridicându-l deasupra multora dintre robii Săi.

Există semne după care pot fi recunoscuţi cei smeriţi. Când unul dintre ei a fost întrebat despre smerenie, el a spus: ***„Aceasta înseamnă că eşti supus adevărului şi că-l urmezi, chiar dacă îl auzi din gura unui copil".***

Există multe feluri de mândrie care pot să împiedice pe cineva de la folosirea cunoştinţelor sale, de la acceptarea lor şi de la punerea lor în practică. Există anumite versete referitoare la aceasta, care-i demască pe cei mândri. Există semne prin care cei smeriţi sunt recunoscuţi de îngerii din ceruri şi de cei cunoscători de pe pământ.

Dumnezeu (Allah) a spus:

وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ وَعَلَى الأَعْرَافِ رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلاًّ بِسِيمَاهُمْ

„Un văl gros va fi pus între Rai şi Gheena, iar pe Al-'Araf vor fi oameni ce îi cunosc pe toţi după chipurile lor." (Sfântul Coran 7:46)

Şi altundeva:

مَن يَرْتَدَّ مِنكُمْ عَن دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ...

„O, voi cei ce credeţi! Cine, dintre voi, se leapădă de credinţa lui... Dumnezeu va aduce alţi oameni pe care îi va iubi şi care Îl vor iubi. Ei vor fi smeriţi în faţa credincioşilor, mândri în faţa tăgăduitorilor." (Sfântul Coran 5:54)

إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِندَ اللهِ أَتْقَاكُمْ

„Cel mai cinstit dintre voi înaintea lui Dumnezeu este cel mai temător." (Sfântul Coran 49:13)

Şi:

فَلَا تُزَكُّوا أَنفُسَكُمْ...

„Nu vă daţi voi singuri mântuirea!" (Sfântul Coran 53:32)

Originea smereniei provine din recunoaşterea măreţiei şi a imensităţii lui Dumnezeu (Allah) şi din evlavia faţă de El. Dumnezeu (Allah) nu este mulţumit de nici un act de adorare, nici nu-l acceptă, dacă acesta nu izvorăşte din smerenie. Nimeni nu cunoaşte ce înseamnă cu adevărat smerenia decât aceia dintre robii Săi care sunt apropiaţi şi care aderă la doctrina Unicităţii Sale. Dumnezeu (Allah) a spus:

وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا

„Robii lui Dumnezeu sunt cei care merg cu smerenie pe pământ, iar când le vorbesc neştiutorii, ei spun: «Pace!»" (Sfântul Coran 25:63)

El i-a poruncit celui mai ales dintre creaturile Sale şi celui care este stăpânul (căpetenia) poporului său, Muhammad (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!), să fie smerit, spunându-i:

وَ اخْفِضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِينَ

„Aripa ta coboar-o asupra credincioşilor." (Sfântul Coran 15:88)

Smerenia duce la ascultare, la supunere, la evlavie şi la modestie. Aceste calităţi apar numai acolo unde există smerenie. Nobleţea adevărată şi desăvârşită este oferită doar celor care sunt smeriţi în faţa lui Dumnezeu (Allah).

CAPITOLUL 33 – IGNORANŢA

Ignoranţa este un vas al cărui conţinut aparţine acestei lumi. Când creşte ignoranţa, se face întuneric. Când se retrage, se face lumină. Robii se clatină în faţa ei aşa cum se clatină umbrele în faţa soarelui.

Nu l-aţi văzut pe om? Câteodată veţi vedea că el nu-şi cunoaşte caracterul, pe care şi-l laudă, în timp ce vede defectele de caracter ale altora şi le critică. Altă dată veţi vedea cum cineva îşi cunoaşte caracterul şi îl critică, în timp ce laudă acelaşi lucru când e vorba de ceilalţi. El şovăie între siguranţă şi dezamăgire. Când ceilalţi sunt cinstiţi şi integri faţă de el, el este corect. Când nu este ajutat şi când este părăsit, el comite greşeli, păcătuind.

Calea ignoranţei este de a fi satisfăcut şi mulţumit de nivelul cunoaşterii pe care o deţii şi de a-ţi pune toată încrederea în aceasta.

Calea către cunoaştere este dorinţa de a schimba nivelul cunoaşterii pe care o deţii cu un nivel mai înalt, prin îndurarea şi călăuzirea divină.

Cea mai josnică însuşire a unui om ignorant este faptul că el pretinde că deţine o cunoaştere pe care nu o are. Cea mai comună caracteristică a sa este faptul că este ignorant cu privire la neştiinţa lui, iar cel mai înalt nivel al ignoranţei lui este atunci când respinge cunoaşterea.

Nu există vreun lucru a cărui afirmare să fie adevărul negării sale, în afară de ignoranţa şi de lăcomia din această lume. Toţi oamenii ignoranţi sunt la fel.

CAPITOLUL 34 – DESPRE FELUL CUM MÂNCĂM

Puţină mâncare este întotdeauna binevenită pentru toţi oamenii, pentru că este binefăcătoare pentru trup şi suflet. Mâncatul este un lucru bun atunci când este necesar, sau ca un mijloc de a trăi, sau în timpul belşugului, sau pentru a te hrăni. Mâncatul din necesitate este obiceiul celor curaţi. Mâncatul ca mijloc de a trăi este un ajutor pentru a fi precaut, mâncatul în vreme de belşug este pentru cei care au încredere, iar mâncatul pentru a te hrăni este obiceiul celor credincioşi.

Nu există nimic mai dăunător pentru inima credinciosului decât a mânca prea mult, pentru că acest lucru atrage după sine alte două: împietrirea inimii şi stârnirea poftelor.

Foamea este un condiment pentru credincioşi, ea este hrană pentru spirit, hrană pentru inima şi sănătate pentru trup.

Sfântul Profet (Pacea si binecuvântările lui Allah fie asupra şi a familiei sale!) a spus: ***„Fiul lui Adam nu umple niciun alt vas într-un mod mai nechibzuit decât îşi umple stomacul".***

Profetul David (Pacea fie asupra sa!) a spus: ***„A renunţa la o fărâmă de mâncare de care am nevoie este un lucru mai bun pentru mine decât a sta de veghe douăzeci de nopţi."***

Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra şi a familiei sale!) a spus: ***„Credinciosul mănâncă pentru a umple un stomac, iar necredinciosul pentru a umple şapte."*** Şi altundeva: ***„Vai de cei care exagerează în două locuri!"***. Când a fost întrebat care erau aceste două locuri, el a răspuns: ***„Stomacul şi organele sexuale."***

Profetul Iisus (Isa) (Pacea fie asupra sa!) a spus: „Inima nu poate avea nicio boală mai gravă decât împietrirea şi niciun suflet nu a fost slăbit mai tare de ceva decât de lipsa foamei. Acestea două sunt hăţurile izgonirii şi ale dezamăgirii."

CAPITOLUL 35 – ŞOAPTELE RELE

Satana poate să pună stăpânire pe robii lui Dumnezeu (Allah) numai prin faptul că le şopteşte, atunci când aceştia au abandonat pomenirea lui Dumnezeu (Allah), când devin dispreţuitori, când se complac în lucrurile pe care El nu le-a permis şi uită că Dumnezeu (Allah) le vede secretele.

Şoaptele (Satanei) reprezintă ceea ce vine din afara inimii, cu permisiunea tacită a intelectului şi care este susţinut de natura proprie a omului. După ce acestea se înrădăcinează în inimă, apar greşelile, rătăcirea şi necredinţa. Dumnezeu (Allah) i-a chemat pe robii Săi cu chemarea Sa subtilă şi i-a informat despre vrăjmăşia lui Iblis:

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا

„Satan vă este vrăjmaş vouă. Luaţi-l ca pe un vrăjmaş! El nu îşi cheamă aliaţii decât ca să fie soţii Focului." (Sfântul Coran 35:6)

Purtaţi-vă cu el la fel ca cel care, stând lângă câinele unui păstor, apelează la stăpânul câinelui pentru ca acesta să-l ţină departe de el. Este la fel ca atunci când Satana vine să vă şoptească, să vă abată de la calea adevărului şi să vă facă să uitaţi să-L pomeniţi pe Dumnezeu (Allah). Atunci să căutaţi adăpost din faţa lui la Domnul vostru şi al lui. El va apăra adevărul de minciună şi-i va ajuta pe cei nedreptăţiţi, din moment ce spune:

إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ

„Diavolul nu are nici o împuternicire asupra credincioşilor şi asupra celor care-şi pun credinţa în Domnul lor." (Sfântul Coran 16:99)

Omul va fi capabil să facă acest lucru numai dacă ştie modul în care vine el şi îi cunoaşte metodele de a şopti, prin vigilenţă continuă, sinceritate în ceea ce priveşte slujirea lui

Dumnezeu (Allah), evlavie şi teamă faţă de Cel Care este Conştient de toate şi pomenindu-L pe El mai mult.

Cu toate acestea, oricine neglijează să-şi petreacă timpul fiind vigilent, va fi fără îndoială prada Satanei. El ar trebui să tragă învăţăminte din ceea ce face Satana cu sufletul unei astfel de persoane. El îl va duce în rătăcire, îl va amăgi şi îl va face să fie mândru, înşelându-l şi făcându-l să-şi admire propriile fapte, actele de adorare şi buna sa cunoaştere a lucrurilor.

Comportamentul impertinent al Satanei faţă de el va atrage un blestem asupra cunoaşterii pe care o deţine, a ştiinţei sale şi asupra capacităţii sale de a gândi, pentru totdeauna. Totuşi el nu are nicio putere asupra celor care nu sunt neglijenţi, nepăsători, neatenţi şi delăsători. De aceea, ţineţi-vă strâns de cea mai solidă funie a lui Dumnezeu (Allah), care înseamnă a căuta adăpost la Dumnezeu (Allah) şi a conştientiza marea nevoie a omului de Dumnezeu (Allah), la fiecare suflare. Nu vă lăsaţi amăgiţi atunci când Satana face ca actele voastre de supunere să pară frumoase în ochii voştri. Dacă el vă deschide nouăzeci şi nouă de porţi ale binelui, o face numai pentru ca să vă poată doborî, deschizând a suta poartă. Aşadar, împotriviţi-vă lui, blocaţi-i calea şi respingeţi-i farmecul.

CAPITOLUL 36 – MÂNDRIA

Noţiunea de mândrie cuprinde toate acele aspecte ale vanităţii care se găsesc în cei care sunt mândri de acţiunile lor, neştiind care va fi rezultatul acestor acţiuni. Cel care este mândru de el însuşi şi de acţiunile lui, s-a rătăcit de la calea călăuzirii corecte şi pretinde ceea ce nu este al său.

Oricine pretinde ceva care nu este dreptul său, este un mincinos, chiar dacă îşi ascunde pretenţia un timp îndelungat. Primul lucru care i se va întâmpla unui om mândru este că el va pierde acel lucru de care era mândru, ca să cunoască astfel că el este neînsemnat şi neputincios şi ca să depună mărturie împotriva lui însuşi; iar aceasta va fi o dovadă mai puternică împotriva sa. Aceasta s-a întâmplat în cazul lui Iblis.

Mândria este o plantă a cărei sămânţă este necredinţa, al cărei pământ (din care se hrăneşte) este ipocrizia şi a cărei apă este păcatul. Ramurile sale sunt ignoranţa, frunzele sale sunt rătăcirea, iar fructul ei este osânda de a rămâne în Foc pentru totdeauna. Cel care a ales mândria a semănat necredinţa şi a cultivat ipocrizia. Astfel, el va trebui, inevitabil, să culeagă fructul său şi va sfârşi în Foc.

CAPITOLUL 37 – GENEROZITATEA

Generozitatea face parte din natura şi din caracterul profeţilor şi ea este contrafortul credinţei. Un om nu poate fi credincios dacă nu este şi generos; el trebuie să aibă convingere şi aspiraţii înalte (*himmah*), pentru că generozitatea este o rază din lumina certitudinii. Efortul este uşor pentru cel care-şi cunoaşte scopul. Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Prietenul lui Dumnezeu (Allah) este în mod natural dispus spre generozitate."***

Generozitatea este dăruită tuturor celor iubiţi de Dumnezeu (Allah), care stăpânesc puţin din această lume. Unul dintre semnele generozităţii este lipsa grijii şi a preocupării în ceea ce priveşte bogăţia acestei lumi şi faţă de cei care o posedă, credincioşi sau necredincioşi, ascultători sau răzvrătiţi, nobili sau umili. Omul generos îi hrăneşte pe alţii în timp ce el însuşi este flămând, îi îmbracă pe ceilalţi în timp ce el este gol; el dăruieşte altora în timp ce refuză să accepte darurile celorlalţi. El este încântat de acest lucru şi nu-i îndatorează pe ceilalţi, prin bunăvoinţa şi milostivirea sa. Dacă ar stăpâni lumea întreagă, el s-ar simţi cu totul străin în ea. Dacă ar cheltui-o pe toată într-o singură oră pentru Dumnezeu (Allah), acesta nu ar fi un lucru neplăcut pentru el.

Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Omul generos este aproape de Dumnezeu (Allah), aproape de oameni, aproape de Gradină şi departe de Foc. Iar zgârcitul este departe de Dumnezeu (Allah), departe de oameni, departe de Gradină şi aproape de Foc"***. Numai acela poate fi numit generos care se dăruieşte pe sine pentru a I se supune lui Dumnezeu (Allah) şi de dragul lui Dumnezeu (Allah), chiar şi printr-o singură bucată de pâine sau cu o gură de apă.

Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a mai spus şi că: ***„Persoana generoasă este generoasă în ceea ce priveşte ceea ce se afla în stăpânirea sa, iar prin aceasta îşi doreşte (să ajungă la) faţa lui Dumnezeu (Allah). Cât despre cel care pretinde că e generos, dar se răzvrăteşte împotriva lui Dumnezeu (Allah), el va fi cel către care se va îndrepta mânia lui Dumnezeu (Allah). El este cel mai zgârcit dintre oameni faţă de el însuşi. Aşadar, cum ar putea fi faţă de ceilalţi oameni, când el îşi urmează propriile patimi şi se împotriveşte poruncilor lui Dumnezeu (Allah)?"*** Dumnezeu (Allah) a spus:

وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا مَّعَ أَثْقَالِهِمْ

„Ei îşi vor căra poverile lor şi încă alte poveri peste poverile lor." (Sfântul Coran 29:13)

Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Fiul lui Adam strigă: «Avuţia mea! Avuţia mea! Bogăţia mea! Bogăţia mea!» O, nefericitule! Unde erai tu când Împărăţia exista, dar tu nu existai? Există altceva în afară de ceea ce mănânci şi consumi, sau de ceea ce îmbraci şi foloseşti până când se toceşte sau de ceea ce dai ca milostenie sau de lucrurile pe care le faci să reziste?"*** Din cauza ei (a generozităţii) veţi avea parte de îndurare, sau veţi fi pedepsiţi. De aceea, folosiţi-vă inteligenţa şi înţelegeţi faptul că nu ar trebui să iubiţi avutul altora mai mult decât pe al vostru.

Prinţul credincioşilor, Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) a spus: ***„Lucrurile pe care le-aţi dat deja, au fost sortite celor care le au acum; lucrurile pe care le-aţi păstrat (refuzând să le daţi) sunt pentru cei care le vor moşteni, iar în ceea ce priveşte lucrurile pe care le deţineţi acum, nu aveţi putere asupra lor, putând doar să deveniţi aroganţi datorită lor. Cât de mult vă străduiţi să dobândiţi această lume şi să vi se îndeplinească pretenţiile! Doriţi să vă săraciţi pe voi înşivă şi să-i îmbogăţiţi pe alţii?"***

CAPITOLUL 38 – AUTOEXAMINAREA

Dacă nu ar exista nimic care să-l facă pe om să se autoexamineze (*hisab*) în afară de ruşinea cauzată de înfăţişarea înaintea lui Dumnezeu (Allah) şi ocara de a i se îndepărta vălul care acoperă secretele sale, omul s-ar arunca de pe vârful munţilor şi nu ar căuta să se adăpostească într-o casă, nu ar mânca, nu ar bea şi nu ar dormi decât pentru a supravieţui. Aşa se poartă cel care vede Învierea, cu toată groaza şi greutăţile ei, cu fiecare suflare a sa. În sufletul său el se gândeşte la timpul în care va sta în faţa Celui Care are puterea de a constrânge, iar atunci când îşi cere lui însuşi socoteală este ca şi cum ar fi chemat să se prezinte în faţa lui Dumnezeu (Allah) şi ca şi cum i s-ar cere socoteală în agonia morţii. Dumnezeu (Allah) a spus:

وَإِن كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَى بِنَا حَاسِبِينَ

„Nici un suflet nu va fi nedreptăţit cu vreun lucru, chiar dacă are greutatea unui bob de muştar, îl vom aduce. Noi suntem de ajuns să facem socotelile." (Sfântul Coran 21:47)

Unul dintre Imami (Pacea fie asupra sa!) a spus: ***„Cereţi socoteală de la voi înşivă, înainte de a fi chemaţi să daţi socoteală. Cântăriţi-vă faptele cu măsura propriei voastre temeri şi ruşini, înainte ca ele să vă fie cântărite".***

Abu Dharr a spus: ***„Amintirea Grădinii (Raiului) este moartea şi tot moartea este şi amintirea Focului (Iadului). Ce minune că sufletul unui om trăieşte între două morţi!"***

S-a relatat că profetul Ioan Botezătorul (Yahya) (Pacea fie asupra sa!) obişnuia să mediteze toată noaptea gândindu-se la Gradina (Raiului) şi la Focul (Iadului), astfel că-şi petrecea noaptea veghind şi nedormind. Apoi, dimineaţa, el spunea: ***„O, Allah, unde ar putea cineva să fugă? Unde ar putea cineva să se adăpostească? O, Allah, doar la Tine se poate fugi!"***

CAPITOLUL 39 – ÎNCEPUTUL RUGĂCIUNII

Când vă întoarceţi cu faţa către *qibla*, ar trebui să vă detaşaţi de această lume, de ceea ce conţine ea, de toate creaturile şi de ceea ce-i preocupă pe ceilalţi. Goliţi-vă inima de orice preocupare care ar putea să vă distragă atenţia de la Dumnezeu (Allah). Să contemplaţi imensitatea lui Dumnezeu (Allah) în adâncul fiinţei voastre şi să vă amintiţi că veţi sta în faţa Sa. Pentru că Dumnezeu (Allah) a spus:

هُنَالِكَ تَبْلُو كُلُّ نَفْسٍ مَّا أَسْلَفَتْ وَرُدُّوا إِلَى اللهِ مَوْلاَهُمُ الْحَقِّ

Fiece suflet va fi cercetat de ceea ce a săvârşit înainte. Tăgăduitorii vor fi întorşi la Dumnezeu, Domnul lor adevărat, şi născocirile lor se vor îndepărta de ei. (Sfântul Coran 10:30)

Să staţi la poalele temerii (de Dumnezeu) şi la poalele speranţei. Când recitaţi *takbir*-ul, trebuie să dispreţuiţi lucrurile care ce se află între cerurile înalte şi pământul umed, care sunt toate mai prejos de slava Sa, pentru că atunci când Dumnezeu (Allah) priveşte la inima

robului Său în timp ce acesta recită *takbir*-ul şi vede în sufletul lui ceva care-l împiedică să declare cu adevărat că Dumnezeu (Allah) este Cel mai Mare, El îi va spune acestuia:

„O, mincinosule! Încerci să Mă înşeli? Pe puterea şi pe măreţia Mea, Te voi lipsi de dulceaţa pomenirii Mele şi te voi îndepărta (acoperindu-te cu un văl) de apropierea Mea şi de bucuria legăturii intime cu Mine."

Să fiţi conştienţi de faptul că Dumnezeu (Allah) nu are nevoie de slujirea voastră. El este Independent de voi, de adorarea şi de rugăciunile voastre. El vă cheamă, făcându-vă o favoare, pentru a-Şi arăta mila faţă de voi, pentru a vă îndepărta de pedeapsa Sa, pentru a-Şi revărsa o parte din binecuvântările Sale şi din bunătatea Sa asupra voastră, pentru a vă călăuzi spre calea prin care puteţi să ajungeţi la bunăvoinţa Sa şi pentru a vă deschide poarta iertării Sale. Dacă Dumnezeu (Allah) ar fi creat ceea ce a creat în univers de mai multe ori, la nesfârşit, ar fi la fel pentru El dacă toate acestea l-ar respinge pe El, sau dacă s-ar apropia de El. Tot ceea ce dobândeşte El în urma adorării creaturilor Sale este faptul că-Şi manifestă generozitatea şi puterea Sa. De aceea, mantia voastră să fie modestia, iar acoperământul vostru să fie neputinţa. Intraţi sub tronul puterii şi suveranităţii lui Dumnezeu (Allah) şi veţi dobândi foloasele autorităţii Sale, căutând la El sprijinul şi cerându-I Lui ajutorul.

CAPITOLUL 40 – PLECĂCIUNEA ÎN TIMPUL RUGĂCIUNII

Robul lui Dumnezeu (Allah) nu se apleacă cu adevărat (în *ruku'*) fără ca Dumnezeu (Allah) să-l acopere cu lumina strălucirii Sale, să-l ocrotească sub umbra măreţiei Sale şi să-l îmbrace în veşmântul purităţii Lui. Întâi este plecăciunea, iar apoi urmează prosternarea (*sujud*): există o curtoazie, o politeţe în plecăciune, iar în prosternare există o apropiere de Dumnezeu (Allah). Cel care nu este aşa cum ar trebui în ceea ce priveşte politeţea, curtoazia, nu este potrivit pentru apropiere; de aceea, aplecaţi-vă în *ruku'* ca cei care sunt smeriţi în faţa lui Dumnezeu (Allah), evlavioşi în inima lor şi temători în faţa puterii Sale. Supuneţi-vă mădularele în faţa lui Dumnezeu (Allah) ca cel care este temător şi neliniştit cu privire la ceea ce ar putea pierde din beneficiile celor care se roagă.

S-a relatat că Rabi' ibn Khuthaym obişnuia să stea de veghe toată noaptea până în zori, într-o singură plecăciune. Dimineaţa spunea suspinând: „Oh! Cei sinceri au luat-o înainte, iar noi suntem înlăturaţi!" Efectuaţi plecăciunea în mod corect, ţinându-vă spatele drept, coborând din ambiţiile voastre şi stând în poziţia de a-l sluji pe Cel Care vine doar cu intenţia de a vă ajuta. Lăsaţi-vă inima să evadeze din strânsoarea şoaptelor, a trucurilor şi a amăgirilor Satanei. Dumnezeu (Allah) îi va înălţa pe robii Săi potrivit smereniei lor în faţa Sa şi-i va călăuzi la izvoarele pioşeniei, ale supunerii şi ale evlaviei faţă de El, potrivit gradului lor de înţelegere a imensităţii Sale, în adâncul sufletului lor.

CAPITOLUL 41 – PROSTERNAREA ÎN TIMPUL RUGĂCIUNII

Cel care efectuează adevărata prosternare (*sujud*) nu-L va pierde pe Dumnezeu (Allah) niciodată, chiar dacă s-a prosternat o singură dată în viaţa sa. Dar cel care-L părăseşte pe Domnul său în timpul prosternării nu va izbândi. El este la fel ca cel care se înşeală pe sine, neglijând şi uitând de bucuria, de liniştea şi de mângâierea care vor urma după această viaţă, pe care Dumnezeu (Allah) le-a pregătit pentru cei care se prosternează.

Persoana care se prosternează aşa cum ar trebui nu este niciodată departe de Dumnezeu (Allah); în timp ce persoana care nu-şi arată respectul faţă de El şi care neglijează să-L venereze pe El din cauză că inima lui este ataşată de altceva şi nu de Dumnezeu (Allah), în starea de prosternare, nu se va apropia niciodată de El. De aceea, prosternaţi-vă cu prosternarea celui care se smereşte, care este conştient de faptul că este creat din pământul pe care calcă oamenii, că este plăsmuit din sămânţa (sperma) considerată de toţi impură şi că i s-a dat viaţă atunci când nu exista.

Dumnezeu (Allah) a făcut ca prosternarea să fie o ocazie ca oamenii să se apropie de El în inima lor, în adâncul fiinţei lor şi în spiritul lor. Cel care se apropie de El este departe de toate celelalte lucruri. Nu vedeţi că, în forma sa exterioară, poziţia prosternării nu este desăvârşită decât prin detaşarea totală faţă de toate lucrurile şi îndepărtarea de tot ceea ce pot ochii să vadă? Dumnezeu (Allah) vrea ca fiinţa interioară să fie tot aşa. Dacă inima cuiva este ataşată de altceva în afară de Dumnezeu (Allah) în timpul rugăciunii, el este aproape de acel lucru şi departe de realitatea pe care Dumnezeu (Allah) o doreşte în rugăciunea Sa. Pentru că El a spus:

مَّا جَعَلَ ٱللَّهُ لِرَجُلٍ مِّن قَلْبَيْنِ فِي جَوْفِهِ

„Dumnezeu n-a pus două inimi în trupul omului." (Sfântul Coran 33:4)

În cuvintele Trimisului lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!): ***„Atotputernicul Allah a spus «Când privesc la inima unui rob, ştiu dacă el are dragoste sinceră şi dacă se supune de dragul Meu şi dacă doreşte să-Mi fie pe plac în sufletul său. Apoi îl iau în mâinile Mele şi Mă apropii de el. Cel care este preocupat cu altceva în afară de Mine în rugăciunea sa, este unul dintre cei care-şi bat joc de ei înşişi, iar numele său este scris în ceaslovul celor care vor fi în pierdere».***"

CAPITOLUL 42 – MĂRTURISIREA DE CREDINŢĂ *TAŞAHUD*

Mărturisirea de credinţă *taşahud* înseamnă slăvirea lui Dumnezeu (Allah). Să fiţi robi (supuşi) ai Săi în adâncul sufletului vostru, temători şi smeriţi în faţa Sa în acţiunile voastre, aşa cum pretindeţi că sunteţi în vorbele voastre. Să faceţi ca sinceritatea limbii voastre să reflecte realitatea din adâncul sufletului vostru.

El v-a creat pe voi ca robi ai Săi şi v-a poruncit să vă supuneţi Lui şi să-L adoraţi pe El în inima voastră, cu limba şi cu mădularele voastre. Să fiţi conştienţi de statutul vostru de robi în faţa Sa, înţelegând stăpânirea pe care o are El asupra voastră. Să ştiţi că moţul tuturor creaturilor se află în mâinile Sale. Creaturile nu au nici suflare, nici văz, decât prin puterea şi voinţa Sa. Ele nu pot să producă sau să determine nici cel mai mic lucru în împărăţia Sa, fără permisiunea şi voia Sa. Dumnezeu (Allah) a spus:

وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَانَ ٱللَّهِ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ

Domnul tău creează ceea ce voieşte şi alege, însă oamenii nu au de ales. Mărire lui Dumnezeu şi înălţare deasupra celor pe care I-i alăturau! (Sfântul Coran 28:68)

De aceea, fiţi robi (supuşi) lui Dumnezeu (Allah), pomeniţi-L pe El în cuvântările şi declaraţiile voastre şi să faceţi ca realitatea şi adevărul cuvintelor pe care le rostiţi cu limba voastră să reflecte puritatea fiinţei voastre interioare, pentru că El este Cel Care v-a creat pe voi. El este prea Puternic şi prea Măreţ pentru ca cineva să poată avea voinţă şi liber arbitru, fără ca mai întâi El să fi dorit şi să fi voit acest lucru. Îndepliniţi-vă statutul de robi, fiind mulţumiţi de înţelepciunea Sa şi ducând la îndeplinire poruncile Sale cu supunere.

El v-a poruncit să trimiteţi binecuvântări celui iubit de El, Muhammad, pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale! De aceea, când vă rugaţi lui Dumnezeu (Allah), rugaţi-vă pentru Muhammad. Pe lângă faptul că vă supuneţi lui Dumnezeu (Allah), supuneţi-vă lui Muhammad şi pe lângă faptul că mărturisiţi despre Dumnezeu, mărturisiţi despre Muhammad. Aveţi grijă să nu pierdeţi binecuvântările cunoaşterii care vin din respectul pentru sanctitatea sa, ca nu cumva să fiţi lipsiţi de beneficiile rugii sale în cele din urmă. Dumnezeu (Allah) i-a poruncit să se roage pentru iertarea voastră şi să mijlocească pentru voi, atunci când îndepliniţi şi respectaţi ceea ce este obligatoriu, poruncile şi interdicţiile Sale, când urmaţi *sunna* şi modelul (*adab*) arătat omului prin Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!). Voi ar trebui să înţelegeţi măreţia statutului său în faţa lui Dumnezeu (Allah).

CAPITOLUL 43 – SALUTUL *SALAM* (SALUTUL PĂCII)

Salutului *teslim* (salutul păcii) de la finalul rugăciunii înseamnă siguranţă (protecţie), adică cel care îndeplineşte porunca lui Dumnezeu (Allah) şi urmează *sunna* (tradiţia) Profetului Său (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) cu smerenie şi cu evlavie faţă de El, este ocrotit de necazurile şi suferinţele acestei vieţi şi va fi mântuit de pedeapsa din viaţa de apoi. *Al Salam* (pacea) este unul dintre numele lui Dumnezeu (Allah), pe care El l-a dezvăluit creaturilor Sale, astfel ca ele să beneficieze de *al salam* (pace) în comportamentul lor, în lucrurile care le sunt încredinţate, în contractele lor; pentru consolidarea anturajului şi adunărilor lor; şi pentru soliditatea relaţiilor sociale.

Dacă doriţi să instauraţi această pace (*salam*) acolo unde îi este locul şi să realizaţi ceea ce înseamnă ea cu adevărat, atunci temeţi-vă de Dumnezeu (Allah) şi întăriţi-vă credinţa, inima şi mintea. Nu le mânjiţi pe acestea cu nedreptatea actelor de nesupunere. Să faceţi ca cei care vă conduc, protectorii voştri, să se afle în condiţii de siguranţă în preajma voastră; nu-i obosiţi, nu-i plictisiţi, nu-i îndepărtaţi şi nu-i respingeţi prin comportamentul vostru urât faţă de ei, nici pe prietenii voştri, nici pe duşmanii voştri. Când cei care sunt aproape de cineva nu sunt protejaţi de el, atunci cei care sunt cel mai departe de el sunt cei mai în siguranţă. Cel care nu instaurează pacea (*salam*) în situaţiile în care aceasta ar trebui instaurată, nu va avea pace şi nu este supus (lui Dumnezeu): el este mincinos şi făţarnic în salutul (*salam*) său, chiar dacă o foloseşte ca formă de a-i saluta pe oameni.

Să ştiţi că existenţa omului atârnă între încercări şi suferinţe în această lume. S-ar putea ca Dumnezeu (Allah) să-l încerce pe om, dăruindu-i binecuvântări, pentru a vedea dacă este recunoscător, sau să-l încerce cu greutăţi, pentru a vedea dacă va fi stăruitor în ascultarea de El, păstrându-şi noblețea, sau dacă se va face de ocară, compromiţându-se prin răzvrătirea împotriva Sa, cu toate că nu există nicio cale de a ajunge la bunăvoinţa şi la îndurarea Sa, decât prin harul Său. Singura cale prin care omul se poate supune lui Dumnezeu (Allah) este

atunci când El îi dăruieşte succesul şi reuşita. Nimeni nu poate să ajungă la El decât cu permisiunea şi prin îndurarea Sa.

CAPITOLUL 44 – CĂINŢA

Căinţa este funia lui Dumnezeu (Allah) şi pilonul grijii şi preocupării Sale pentru robii Săi, care trebuie să se căiască întotdeauna, în fiecare situaţie. Fiecare categorie de slujitori are felul său propriu de a se căi.

Căinţa profeţilor este pentru neliniştea sau îngrijorarea cauzată în adâncul fiinţei lor de orice sursă externă de tulburare, în timp ce căinţa prietenilor lui Dumnezeu (Allah), *auliya'*, apare în urma schimbării subtile a nuanţei gândurilor lor. Căinţa celor curaţi stă în abandonarea cu seninătate a tuturor lucrurilor care îi împovărează. Căinţa celor aleşi este pentru preocuparea cu orice altceva în afară de Dumnezeu (Allah), iar căinţa oamenilor obişnuiţi este pentru acţiunile greşite. Fiecare dintre aceştia recunoaşte şi este conştient de cauza căinţei lui şi de intenţia pe care aceasta o conţine, dar ar lua prea mult să explicăm aici toate acestea.

Iar în ceea ce priveşte căinţa omului obişnuit, el îşi purifică fiinţa interioară cu apa regretului şi a părerii de rău, prin recunoaşterea permanentă a acţiunilor sale greşite, regretând ceea ce a făcut şi temându-se pentru restul vieţii sale. El nu crede că acţiunile sale greşite sunt neînsemnate sau minore, pentru că acest lucru l-ar conduce la lene. Regretul şi tânguirea sa pentru ceea ce a pierdut (nefăcând) este în sine un act de adorare. El ar trebui să se înfrâneze de la poftele sale lumeşti şi să caute ajutorul lui Dumnezeu (Allah) pentru a se căi şi pentru a-l păzi de întoarcerea la ceea ce a comis în trecut. El se educă pe sine în ceea ce priveşte ignoranţa şi adorarea. El recuperează obligaţiile pe care nu şi le îndeplinise, el răspunde rugăminţilor celorlalţi de a-i ajuta, se îndepărtează de tovărăşiile rele, îşi petrece noaptea veghind, însetează în timpul zilei, reflectând permanent la sfârşitul său şi cerând ajutor de la Dumnezeu (Allah), rugându-l să-l facă statornic atât în situaţiile uşoare, cât şi în cele dificile, în încercări şi necazuri, astfel ca să nu cadă din poziţia celui care se căieşte. Aceasta îl va purifica de faptele sale rele, îi va mări ştiinţa şi-i va înălţa statutul. Aşa cum a spus Dumnezeu (Allah):

فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ

„Dumnezeu îi cunoaşte pe cei care spun adevărul, precum îi cunoaşte şi pe cei care mint."
(Sfântul Coran 29:3)

CAPITOLUL 45 – IZOLAREA ('UZLAH)

Cel care doreşte să se izoleze (*'uzlah*) de lume (pentru o anumită perioadă de timp) este întărit de Dumnezeu (Allah) şi este ocrotit de protecţia Sa. Ce mare bucurie este pentru cel care se retrage în compania Sa, în taină sau pe faţă! Pentru a face acest lucru, el trebuie să discearnă adevărul de falsitate, (trebuie să cunoască ce înseamnă) dragostea, sărăcia, trebuie să aleagă lipsurile şi abstinenţa şi să folosească orice ocazie pentru a se izola. El trebuie să cugete la rezultatul acţiunilor sale, să-şi vadă incapacitatea de a-L adora (îndeajuns) pe

Dumnezeu (Allah), în timp ce-L adoră cât mai mult posibil, să renunţe la mândrie şi să-L pomenească în mod permanent pe Dumnezeu (Allah) fără să manifeste nepăsare, pentru că nepăsarea este terenul de vânătoare al Satanei şi începutul tuturor nenorocirilor, iar motivul ei este neclar. El ar trebui de asemenea să-şi cureţe casa de tot ceea ce nu-i este neapărat necesar.

Profetul Iisus ('Isa) (Pacea fie asupra sa!) a spus: ***„Păziţi-vă limba pentru a vă desăvârşi sufletul şi faceţi ca locuinţa voastră să fie de ajuns pentru voi. Feriţi-vă de a vă etala (faptele) şi de a avea prea multe provizii. Smeriţi-vă în faţa Domnului vostru şi plângeţi pentru greşelile voastre. Retrageţi-vă din faţa oamenilor aşa cum vă retrageţi din faţa leului sau a viperei. Ei erau un leac, iar acum au devenit o boală. Apoi înfăţişaţi-vă înaintea lui Allah oriunde doriţi."*** Iar Rabi' ibn Khuthaym a spus: ***„Dacă puteţi astăzi să fiţi într-un loc unde nu cunoaşteţi pe nimeni şi unde nimeni nu vă cunoaşte, atunci să faceţi acest lucru."***

Izolarea vă protejează mădularele, fructul ei este o inimă liberă, un trai sănătos, ea distruge armele Satanei, vă ajută să ocoliţi tot ceea ce este rău şi este odihnă pentru suflet. Nu există niciun profet sau reprezentant (*wasi*) (al lui Dumnezeu / Allah) care să nu fi ales izolarea în timpul vieţii sale, fie la începutul sau la sfârşitul ei.

CAPITOLUL 46 – TĂCEREA

Tăcerea este semnul distinctiv al celor care sunt convinşi de realităţile existente, despre care condeiul a scris deja. Ea este cheia liniştii din această lume, cât şi din lumea de apoi. Ea atrage bunăvoinţa lui Dumnezeu (Allah), uşurează momentul când ni se va cere socoteală şi este o protecţie împotriva greşelilor şi a păcatelor. Dumnezeu (Allah) a făcut ca ea să fie un acoperământ pentru cel ignorant şi o podoabă pentru cel învăţat şi cunoscător.

Prin tăcere se pot înlătura izbucnirile pătimaşe, iar odată cu ea vin autodisciplina, plăcerea adorării lui Dumnezeu (Allah), înlăturarea împietririi inimii, abstinenţa, virtutea şi priceperea. De aceea zăvorâţi-vă limba şi nu vorbiţi ceea ce nu este absolut necesar, mai ales când nu găsiţi pe nimeni care să merite osteneala de a-i vorbi; în afară de situaţia în care vorbiţi despre chestiuni privitoare la Dumnezeu (Allah).

Rabi' ibn Khuthaym obişnuia să aibă la el un pergament pe care scria tot ceea ce spunea într-o zi. Seara îşi cerea lui însuşi socoteală, examinându-se pe sine, cât timp mai era în viaţă, analizând ceea ce a spus spre binele său, sau împotriva sa. Apoi acesta spunea: „O, într-adevăr cel tăcut a fost salvat!"

Unul dintre companionii Trimisului lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) obişnuia să-şi pună prundiş în gură. Când dorea să spună ceva, ştiind că ceea ce spune este deopotrivă adresat lui Dumnezeu (Allah) şi de dragul lui Dumnezeu (Allah), el îşi scotea pietrele din gură. Mulţi dintre companioni respirau ca cineva care se înăbuşă şi vorbeau precum un om bolnav.

Salvarea şi pieirea oamenilor se află în vorba şi în tăcerea lor. Soarta bună aparţine celor înzestraţi cu cunoaşterea a ceea ce este potrivit şi a ceea ce este nepotrivit în vorbire şi cu ştiinţa tăcerii şi a avantajelor sale, pentru că aceasta este una dintre calităţile profeţilor şi una dintre trăsăturile distinctive ale celor aleşi. Cel care cunoaşte valoarea vorbirii este un

maestru în tovărăşia tăcerii. De îndată ce cineva a ajuns să cunoască subtilităţile tăcerii şi i-au fost încredinţate comorile sale, atât vorbirea cât şi tăcerea lui sunt adorare a lui Dumnezeu (Allah). Nimeni nu este conştient de această adorare a sa în afară de Cel Care este Suveran şi Care deţine autoritatea peste toate.

CAPITOLUL 47 – INTELECTUL ŞI PATIMILE

Omul inteligent (raţional) se supune adevărului şi este drept în cuvântările sale. El se îndepărtează de lucrurile neadevărate şi incorecte, dar se împotriveşte acestora în cuvântarea sa. El abandonează această lume, dar nu-şi abandonează credinţa.

Semnele după care poate fi recunoscut omul inteligent (raţional) sunt două: cuvintele adevărate şi acţiunile corecte. Omul inteligent (raţional) nu spune ceea ce intelectul respinge, nici nu se expune suspiciunilor, nici nu abandonează ajutorul celor care au fost încercaţi. Cunoaşterea este cea care îl călăuzeşte în acţiunile sale. Ştiinţa (gnoza) este certitudinea şi siguranţa lui în căile pe care le urmează, iar răbdarea este însoţitorul său în toate situaţiile. Dar patimile sunt inamicul intelectului, potrivnicul adevărului şi companionul minciunii. Forţa şi tăria patimilor este rezultatul poftelor lumeşti, iar manifestarea sa iniţială este cauzată de săvârşirea lucrurilor nepermise, de neglijarea obligaţiilor, de nesocotirea tradiţiei (*sunna*) şi de complacerea în distracţii şi plăceri.

CAPITOLUL 48 - INVIDIA

Cel care invidiază îşi face lui însuşi rău înainte de a-i face rău celui pe care-l invidiază, aşa cum a fost şi în cazul lui Iblis: prin invidia sa, el a atras blestemul asupra sa, în timp ce pentru Adam aceasta a adus distincţie, călăuzire şi înălţarea statutului său, făcând să fie ales. De aceea, e mai bine să fii invidiat decât să fii invidios, pentru că pedeapsa pentru cel invidios este întotdeauna mai rea decât pedeapsa celui care este invidiat; acesta este un lucru stabilit.

Aşadar, cum îi foloseşte invidia celui invidios şi cum îi dăunează ea celui invidiat? Rădăcina invidiei se găseşte în orbirea inimii şi în respingerea darurilor revărsate de Dumnezeu (Allah): acestea sunt cele două aripi ale necredinţei.

Datorită invidiei, fiul lui Adam cade într-o amărăciune şi într-o suferinţă fără sfârşit, fiind cu totul distrus, fără putinţă de salvare. Cel invidios nu se căieşte cu adevărat, întrucât el continuă să creadă în invidia sa şi să trăiască cu ea. Într-adevăr, ea face parte din natura sa, manifestându-se nestăvilită şi fără un motiv vizibil, cauzându-i suferinţă. Firea fundamentală a cuiva nu se schimbă, chiar dacă este tratată.

CAPITOLUL 49 – LĂCOMIA

S-a relatat că Ka'b al-Ahbar a fost întrebat care este lucrul cel mai bun şi care este lucrul cel mai rău în ceea ce priveşte credinţa. ***„Cel mai bun lucru este conştiinciozitatea, iar cel mai rău lucru este lăcomia"*** a răspuns acesta.

Avariţia este licoarea Satanei, pe care acesta le-o dă celor aleşi de el, cu propria sa mână. Cel care se îmbată cu ea se va trezi numai atunci când va simţi durerea pedepsei lui

Dumnezeu (Allah), în apropierea celui care i-a dat această băutură. Dacă nu ar exista alte motive ale mâniei lui Dumnezeu (Allah) în ceea ce priveşte lăcomia, decât preferinţa omului pentru această lume, în defavoarea credinţei, chiar şi atunci aceasta ar fi o pedeapsă suficient de severă. Dumnezeu (Allah) a spus:

أُوْلَـئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُواْ الضَّلاَلَةَ بِالْهُدَى فَمَا رَبِحَت تِّجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُواْ مُهْتَدِينَ

„Ei sunt cei care au cumpărat rătăcirea cu preţul călăuzirii. Negoţul lor nu este în câştig, căci ei nu sunt călăuziţi." (Sfântul Coran 2:16)

Prinţul credincioşilor, Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) a spus: „Fiţi îndurători faţă de cine doriţi şi care se află sub stăpânirea voastră! Căutaţi ajutor de la cine doriţi şi care vă este egal. Să aveţi nevoie de oricine vă place şi al cărui prizonier sunteţi." Cel care este lacom este dezvelit de credinţa sa fără ca acesta să simtă, întrucât credinţa îi împiedică pe robi să fie lacomi în ceea ce priveşte lucrurile create. El mai spune: ***„Prietene, bolţile lui Dumnezeu (Allah) sunt pline cu semne ale onoarei, iar El nu uită să-l răsplătească pe cel care se comportă bine."***

Tot ceea ce posedă cineva este pătat de defecte. Credinţa îl face pe om să se bazeze pe încredere, pe cumpătare, să abandoneze poftele, să se agaţe de ascultarea de Dumnezeu (Allah) şi să se detaşeze de oameni. Dacă el face acest lucru, atunci el se menţine aproape de credinţă şi acţionează în mod corect. Dacă nu face acest lucru, credinţa îl va părăsi şi-l va lăsa cu caracterul său rău.

CAPITOLUL 50 – STRICĂCIUNEA

Stricăciunea trupului provine din stricăciunea sufletului. Dacă vă puneţi în ordine fiinţa voastră interioară, Dumnezeu (Allah) va pune în ordine fiinţa voastră exterioară. Dacă vă temeţi de Dumnezeu (Allah) în adâncul sufletului vostru, El nu va dezveli vălul în public. Dar pe cel care-L trădează pe Dumnezeu (Allah) în adâncul sufletului său, Dumnezeu (Allah) îl va expune în public.

Cea mai mare stricăciune se naşte în urma aşteptărilor prea mari, a lăcomiei şi a mândriei, aşa cum ne-a spus Dumnezeu (Allah) în povestirea despre Qarun, când a spus:

وَلَا تَبْغِ الْفَسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ

„Nu semăna stricăciunea pe pământ, căci Dumnezeu nu îi iubeşte pe stricători." (Sfântul Coran 28:77)

În alt loc a spus:

تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ

„Noi vom da Lăcaşul de Apoi celor care pe pământ nu şi-au dorit preamărirea şi nici stricăciunea. Cei care se tem de Dumnezeu vor avea un sfârşit fericit." (Sfântul Coran 28:83)

Aceste defecte sunt rezultatul faptelor şi al convingerilor lui Qarun. Rădăcina stricăciunii este reprezentată de dragostea pentru această lume, de acumularea bogăţiilor ei, de urmarea egoului, de acordarea unei importanţe mari poftelor, de iubirea laudelor, de faptul că oamenii îl acceptă şi sunt de acord cu Satana, calcându-i pe urme. Toate aceste greşeli împreună cu nesocotirea lui Dumnezeu (Allah) şi uitarea binecuvântărilor şi a darurilor Sale duc la stricăciune.

De aceea ar trebui să vă detaşaţi de oameni, să respingeţi această lume, să vă treziţi din somnul vostru, să renunţaţi la obiceiurile voastre uzuale, să înlăturaţi cauza poftelor lumeşti şi rădăcina lor, pomenindu-L în permanenţă pe Dumnezeu (Allah) şi agăţându-vă de ascultarea de El, îndurând ura oamenilor, nedreptăţile din partea camarazilor şi răutatea şi ostilităţile din partea familiei şi a rudelor. Dacă faceţi asta, atunci vi se va deschide poarta bunătăţii, a iertării şi a îndurării lui Dumnezeu (Allah), din moment ce El vă preţuieşte. Veţi părăsi compania celor nepăsători şi vă veţi elibera inima din robia Satanei. Veţi veni la poarta lui Dumnezeu (Allah) alături de cei care vin la El şi veţi umbla pe o cale pe care veţi putea spera să vi se permită să veniţi la Cel Nobil, Cel Mărinimos, Cel Generos, Cel Îndurător.

CAPITOLUL 51 – FERICIREA

Să căutaţi fericirea (*salamah*) pe care o dă Dumnezeu (Allah) oriunde aţi fi, în orice situaţie v-aţi afla, pentru credinţa, pentru sufletul şi pentru rezultatul final al tuturor treburilor voastre. Cel care o caută nu o găseşte întotdeauna. Apoi cum se întâmplă că există unii care se expun la necazuri şi suferinţă, umblând pe calea contrară fericirii şi care se opun principiilor sale, considerând ceea ce oferă protecţie ca pe ceva distructiv, iar ceea ce este distructiv, ca pe ceva ce oferă protecţie?

Oamenii au fost lipsiţi de fericire în fiecare epocă, mai ales acum. Totuşi ea mai poate fi descoperită prin suportarea antipatiei şi chiar a ofenselor şi a daunelor provocate de alţi oameni, prin răbdare în faţa dezastrelor, acordând o mică importanţă morţii, ferindu-vă de ceea ce este condamnabil şi vrednic de dispreţ şi fiind mulţumiţi cu minimum în ceea ce priveşte bunurile materiale. Dacă nu sunteţi aşa, atunci trebuie să practicaţi o izolare. Dacă nu o puteţi face, atunci să rămâneţi tăcuţi, deşi tăcerea nu este acelaşi lucru cu izolarea. Dacă nu puteţi să rămâneţi tăcuţi, atunci vorbiţi numai ceea ce vă va ajuta şi nu vorbiţi ceea ce vă va dauna. Dar aceasta nu este acelaşi lucru cu tăcerea. Dacă nu găsiţi nicio cale de a face acest lucru, atunci să călătoriţi, cutreierând dintr-un loc într-altul, descotorosindu-vă de egoul (*nafs*) vostru pe meleagurile necunoscute, cu o intenţie curată, cu o inimă smerită, hotărâţi şi neabătuţi. Dumnezeu (Allah) a spus:

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلآئِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُواْ فِيمَ كُنتُمْ قَالُواْ كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الأَرْضِ قَالُوَاْ أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُواْ فِيهَا فَأُوْلَـئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءتْ مَصِيرًا

„În clipa când îi iau, îngerii spun celor care s-au nedreptăţit pe ei înşişi: «Cum aţi fost?» Ei vor spune: «Am fost neputincioşi pe pământ. » Îngerii vor spune: « Pământul lui Dumnezeu nu este atât de larg încât să vă îngăduie să plecaţi oriunde? »" (Sfântul Coran 4:97)

Acceptaţi tot ceea ce vine din partea robilor drepţi ai lui Dumnezeu (Allah). Să nu intraţi în conflicte din cauza lucrurilor care sunt neclare sau incerte, nici să nu vă contraziceţi. Dacă cineva vă spune „eu", spuneţi „tu". Să nu afirmaţi că sunteţi cunoscători al vreunui lucru, chiar dacă aţi fi un expert în acel lucru. Destănuiţi-vă secretul numai celui care este mai nobil în credinţă decât voi şi veţi găsi astfel noblețea. Dacă faceţi acest lucru veţi dobândi fericirea şi veţi rămâne cu Atotputernicul fără să aveţi nevoie de nicio legătură cu altcineva sau cu altceva.

CAPITOLUL 52 – ACTELE DE ADORARE

Stăruiţi în săvârşirea lucrurilor rânduite şi a obligaţiilor în ceea ce priveşte actele de adorare (*'ibadah*), pentru că ele sunt izvorul vostru: cel care le dobândeşte şi care le săvârşeşte aşa cum ar trebui a câştigat totul. Cea mai bună formă de adorare este cea care se apropie cel mai mult de ceea ce oferă protecţie şi siguranţă. Aceasta este cea mai lipsită de stricăciune şi cea mai consecventă, chiar dacă este foarte mică. Dacă aţi efectuat rugăciunile obligatorii şi pe cele opţionale, atunci sunteţi un adorator adevărat (al lui Dumnezeu).

Feriţi-vă să călcaţi pe covorul unui rege dacă nu o faceţi cu smerenie, conştienţi de lipsurile şi de nevoile voastre, cu teamă şi respect. Să faceţi ca mişcările voastre să nu fie făcute spre etalare, iar secretul vostru să nu fie unul greu de purtat.

Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate) a spus: ***„Cel care se roagă, conversează cu Domnul său."*** Aşadar, să vă simţiţi ruşinaţi în faţa Celui Care este Conştient de secretele voastre, Care vă cunoaşte conversaţia şi ceea ce ascunde conştiinţa voastră. Să fiţi acolo unde El vă va vedea că faceţi ceea ce doreşte El ca voi să faceţi, săvârşind acele lucruri la care v-a chemat El. Cei care ne-au luat-o înainte au fost ocupaţi (cu actele de adorare) din momentul în care au finalizat o rugăciune obligatorie până în momentul în care au început alta, astfel că au putut să le efectueze pe ambele cu sinceritate şi în mod corect. Se pare că în vremurile noastre a devenit o virtute a lăsa ceea ce este obligatoriu deoparte, iar acest lucru este ca un trup fără suflet.

Ali ibn Al Husein (Pacea fie asupra sa!) a spus: ***„Mă mir de cel care caută ceea ce este suplimentar în timp ce renunţă la ceea ce este obligatoriu; el face asta numai pentru că îi lipseşte înţelegerea acelui lucru şi respectul pentru el. El nu înţelege faptul că Dumnezeu (Allah) a dorit să-i pregătească pe oameni ca aceştia să asculte de poruncile Sale şi că El a ales acel lucru pentru ei."***

CAPITOLUL 53 – MEDITAŢIA

Să meditaţi asupra lucrurilor care au trecut din această lume. A rămas vreunul pentru cineva? A rămas cineva în ea, fie că a fost nobil, sau umil, bogat sau sărac, prieten sau duşman? Tot aşa, ceea ce nu s-a întâmplat încă în lume se aseamănă cu ceea ce a trecut mai mult decât seamănă două picături de apă. Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale!) a spus: ***„Moartea este de ajuns ca avertizare; intelectul este o călăuză suficientă; evlavia este de ajuns ca provizie; actele de adorare sunt de ajuns ca preocupare; Allah este de ajuns ca prieten apropiat; Coranul este de ajuns ca lămurire."***

Şi altundeva, ***„Numai mâhnirea şi încercările rămân din această lume. Dacă cineva este salvat, este numai pentru că a căutat în mod sincer adăpost."*** Iar profetul Noe (Pacea fie asupra sa!) a spus: ***„Am aflat că această lume este ca o casă cu două uşi. Am intrat pe una dintre ele şi am ieşit pe cealaltă."*** Aceasta este starea celui care a fost mântuit de Dumnezeu (Allah). Aşadar, care este starea celui care se simte confortabil şi liniştit în această lume, bazându-se pe ea şi care-şi iroseşte viaţa lucrând pentru ea, fiind plin de aşteptări lumeşti?

Meditaţia este oglinda faptelor bune şi ispăşirea faptelor rele. Ea este lumina inimii şi garantează liniştea celorlalţi oameni şi succesul în dobândirea a ceea ce este mai bine în sălaşul vieţii viitoare; ea permite cuiva să prevadă rezultatul acţiunilor sale şi să-şi mărească cunoaşterea. Actele de adorare sunt de neegalat atunci când sunt însoţite de această calitate. Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale!) a spus: ***„A medita timp de o oră este mai bine decât a săvârşi acte de adorare timp de un an."***

Nivelul meditaţiei este dobândit numai de cel care a fost ales de Dumnezeu (Allah) pentru a primi lumina cunoaşterii (gnozei - *ma'rifah*) şi a doctrinei unicităţii lui Dumnezeu / Allah (*tauhid*).

CAPITOLUL 54 – LINIŞTEA SUFLETEASCĂ

Credinciosul dobândeşte adevărata linişte numai atunci când Îl întâlneşte pe Dumnezeu (Allah), dar cu toate acestea liniştea poate fi dobândită prin următoarele patru lucruri: tăcerea, prin care vă vedeţi şi vă înţelegeţi starea sufletului vostru şi a voastră în ceea ce priveşte legătura cu Creatorul vostru; izolarea, prin care sunteţi salvaţi de relele vremurilor, atât în exterior, cât şi în interior; foamea, care omoară poftele trupeşti şi distruge ispitele; şi starea de veghea (vigilenţa), care vă iluminează inima, vă purifică caracterul şi vă curăţă spiritul.

Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale!) a spus: ***„Dacă cineva constată despre sine dimineaţa că are o inimă liniştită, un trup sănătos şi hrană pentru acea zi, aceasta este ca şi cum i s-ar fi dat totul din această lume"***; iar Wahb ibn Munabbih a spus: ***„În prima şi în ultima Carte scrie: «O, mulţumire, la tine se află onoarea şi bogăţiile! Oricine izbândeşte, izbândeşte prin tine!»"***

Abu Al Darda a spus: ***„Ceea ce mi-a orânduit Dumnezeu (Allah) nu va trece pe lângă mine, chiar de s-ar afla pe aripa unui vânt"***. Iar Abu Dharr a spus: ***„Ceea ce ascunde cel care nu se încrede în Domnul său este întotdeauna scos la iveală, chiar de ar fi închis într-o stâncă tare."*** Nimeni nu se află în pierdere şi nu este mai ticălos şi mai josnic decât cel care nu crede ceea ce Domnul său i-a garantat, asigurând pentru el şi ceea ce i-a orânduit El încă înainte de a-l crea. În ciuda acestui lucru, această persoană se bazează pe propriile puteri, pe propria capacitate de a reuşi, pe propriile sale eforturi şi pe străduinţa sa, încălcând limitele Domnului său prin faptul că va căuta acele căi şi mijloace de care Allah l-a făcut sa nu aibă nevoie.

CAPITOLUL 55 – AVARIŢIA

Să nu râvniţi la niciun lucru cu lăcomie pentru că, dacă-l veţi ignora, el va veni la voi oricum, dacă este destinat să fie al vostru. Atunci vă veţi găsi liniştea sufletească la Dumnezeu (Allah) şi veţi fi lăudaţi pentru că l-aţi lăsat; dar veţi fi învinuiţi şi condamnaţi pentru graba voastră de a-l căuta, pentru că nu aţi avut încredere în El şi pentru că nu aţi fost mulţumiţi cu ceea ce a orânduit El. Dumnezeu (Allah) a creat această lume la fel ca o umbră: când alergaţi după ea, vă va extenua şi nu o veţi putea prinde niciodată din urmă. Dacă o lăsaţi în pace, ignorând-o, ea vă va urma în mod implacabil şi nu vă va face să fiţi istoviţi.

Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Omul avar este cuprins de lipsuri; cu toate acestea, în ciuda lipsurilor sale, el va fi învinuit, oriunde ar fi."*** Şi cum ar putea fi altfel decât lipsit, dacă părăseşte legământul cu Dumnezeu (Allah) şi se împotriveşte cuvintelor Sale:

اللهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ

„Dumnezeu este Cel ce v-a creat, v-a înzestrat, apoi vă va da morţii, şi vă va învia." (Sfântul Coran 30:40)

Omul avar se află în mijlocul a şapte lucruri rele şi complicate: gândirea sa, care-i va dăuna trupului său, dar nu-l va ajuta cu nimic; neliniştea şi îngrijorarea sa, care nu va avea sfârşit; osteneala sa, de care va scăpa, găsind liniştea, numai atunci când va muri, deşi el este cel mai obosit atunci când se află în linişte; frica sa, care îl face numai să cadă în ceea ce se teme; tristeţea şi amărăciunea sa, care-i tulbură existenţa fără ca să-i folosească la nimic; calculele şi socotelile sale care nu-l vor mântui de pedeapsa lui Dumnezeu (Allah) dacă El nu-l iartă şi pedeapsa, de care nu există scăpare sau adăpost.

Cel care se încrede în Dumnezeu (Allah) îşi petrece dimineţile şi serile în paza şi în pacea Sa. Dumnezeu (Allah) a grăbit pentru el ceea ce îl îndestulează şi i-a pregătit lucruri pe care numai El le cunoaşte. Avariţia este cea care pogoară mânia lui Dumnezeu (Allah). Când robului nu-i lipseşte certitudinea (convingerea), el nu este lacom şi avar. Certitudinea (convingerea) este pământul islamului şi cerul *iman*-ului (credinţei).

CAPITOLUL 56 – LĂMURIRE

Conversaţia intimă (cu Dumnezeu / Allah) a celor cunoscători se bazează pe trei lucruri: teama (evlavia), speranţa şi dragostea. Teama (evlavia) este ramura cunoaşterii, speranţa este ramura certitudinii (convingerii), iar dragostea este ramura gnozei (*ma'rifah*). Dovada prudenţei (evlaviei) este să te fereşti, dovada speranţei este să cauţi, iar dovada dragostei este să-L preferi pe Cel Adorat mai mult decât pe oricine altcineva.

Când cunoaşterea este întărită de sinceritate, omul se teme. Când teama (evlavia) este adevărată, el se fereşte. Când se fereşte, el este salvat. Când vede lumina certitudinii în inima sa, el vede binecuvântările care se revarsă asupra sa. Când înţelegerea binecuvântărilor revărsate asupra sa este clară, există speranţă. Când omul simte dulceaţa şi plăcerea credinţei date de speranţă, el caută. Când omul obţine izbânda în căutarea lui, el găseşte. Când lumina cunoaşterii (gnozei) se manifestă în inima sa, este stârnită adierea dragostei. El se

statorniceşte în umbra Celui Adorat, preferându-L pe Cel Iubit mai mult decât pe ceilalţi, Îi urmează poruncile Sale şi ocoleşte ceea ce a interzis El, preferând poruncile Sale mai mult decât orice altceva. Când omul stăruie în legătura sa intimă cu Cel Adorat, în timp ce duce la îndeplinire poruncile Sale, evitând ceea ce a interzis El, el a ajuns la spiritul relaţiei intime cu Dumnezeu / Allah şi al apropierii de El.

Aceste trei lucruri fundamentale sunt precum sanctuarul, moscheea şi Ka'ba: cel care intră în Lăcaşul Sfânt este păzit de oameni. Dacă cineva intră în moschee, simţurile sale sunt ferite de a fi folosite pentru actele de nesupunere, iar dacă o persoană intră în Ka'ba, inima sa este protejată de a fi preocupată cu altceva în afară de pomenirea lui Dumnezeu (Allah).

Luaţi seama, o, credincioşilor! Dacă va aflaţi într-o stare în care sunteţi pregătiţi să înfruntaţi moartea, atunci mulţumiţi-I lui Dumnezeu (Allah) pentru îndurarea şi paza Sa. Dacă nu este aşa, atunci schimbaţi-vă mânaţi de o hotărâre puternică şi să vă pară rău pentru acea parte din viaţa voastră care a fost irosită în nepăsare. Căutaţi ajutorul lui Dumnezeu (Allah) pentru a vă purifica fiinţa exterioară de faptele rele şi curăţaţi-vă fiinţa interioară de păcate. Îndepărtaţi lanţurile nepăsării în care vă este încătuşată inima şi stingeţi focul patimilor şi al poftelor din sufletul vostru.

CAPITOLUL 57 – GÂNDURI

Inima poate fi descrisă ca aparţinând uneia dintre aceste patru categorii: înălţată, deschisă, josnică sau îngrădită (blocată). Înălţarea sufletească (*raf*) este rezultatul pomenirii lui Dumnezeu (Allah); deschiderea (*fath*) stă în săvârşirea lucrurilor care sunt pe placul lui Dumnezeu (Allah); josnicia inimii (*khafd*) provine din preocuparea cu altceva în afară de Dumnezeu (Allah), iar îngrădirea (blocarea) inimii (*waqf*) este rezultatul faptului că se acordă atenţie unui alt lucru în afară de Dumnezeu (Allah).

Nu vedeţi că atunci când un rob îl pomeneşte pe Dumnezeu (Allah) cu respect sincer, este îndepărtat orice văl care era între el şi Dumnezeu (Allah)? Iar când inima se supune hotărârii lui Dumnezeu (Allah) şi este mulţumită cu aceasta, (aţi văzut) cum i se deschide poarta fericirii, a bucuriei, a liniştii şi a odihnei lumeşti? Când inima este preocupată de unele dintre problemele acestei lumi şi de resursele ei, cum poate găsi ceea ce Dumnezeu (Allah) a promis? Apoi inima devine strâmtă şi întunecată asemenea unei case goale şi dărăpănate, care nu cunoaşte înflorire şi în care nu locuieşte nimeni. Când atenţia unei persoane este distrasă de la pomenirea lui Dumnezeu (Allah), atunci veţi vedea că ea este „oprită" („împiedicată", „blocată", „îngrădită") în evoluţia sa şi acoperită cu un văl. Ea devine insensibilă şi întunecată pentru că a părăsit lumina care provine din venerarea Domnului ei. Semnele înălţării sufleteşti (*raf'*) sunt acceptarea (lui Dumnezeu / Allah) în toate privinţele, lipsa împotrivirii faţă de El şi permanenta tânjire după El; semnele deschiderii (*fath*) sunt: a depinde de Dumnezeu (Allah), punându-ţi încrederea în El, sinceritatea şi certitudinea; semnele josniciei (*khafd*) sunt mândria, etalarea, şi lăcomia; iar semnele blocării (*waqf*) sunt dispariţia plăcerii în săvârşirea actelor de adorare, lipsa amărăciunii (întristării) când sunt comise actele de nesupunere şi confuzia în ceea ce priveşte cunoaşterea lucrurilor permise şi a celor interzise.

CAPITOLUL 58 – *SIWAK*-UL

Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Folosirea siwak-ului purifică gura şi este pe placul Domnului"*** şi el a făcut ca aceasta să fie una dintre practicile a cărei importanţă a accentuat-o. Acest lucru are beneficii atât pentru trup, cât şi pentru suflet, beneficii pe care nici chiar cei inteligenţi nu le pot enumera.

Aşa cum îndepărtaţi petele cauzate de mâncare şi de băutură de pe dantura voastră cu *siwak*-ul, tot la fel să îndepărtaţi impurităţile păcatelor voastre prin rugile voastre smerite, prin smerenia voastră, prin rugăciunile din timpul nopţii şi prin cererea de iertare înainte de răsăritul soarelui. Curăţaţi-vă exteriorul de impurităţi şi interiorul de opacitatea şi de întunecimea actelor de nesupunere şi de comiterea oricărui lucru interzis, în timp ce înfăptuiţi fiecare lucru cu sinceritate, pentru Dumnezeu (Allah). Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a făcut ca folosirea lui să fie un exemplu pentru oameni pentru ca aceştia să fie atenţi şi conştienţi de faptul că *siwak*-ul este o plantă curată, moale şi ramura unui arbore binecuvântat. Dinţii sunt ceea ce Dumnezeu (Allah) a creat în gura noastră ca ustensile pentru a mânca, ca unelte pentru a mesteca, ei sunt un motiv de a ne bucura de hrană şi au fost creaţi pentru a ne menţine intestinele în stare bună de funcţionare. Dinţii sunt adevărate bijuterii, care se murdăresc pentru că vin în contact cu mâncarea care este mestecată, lucru care duce la deteriorarea mirosului gurii şi la distrugerea gingiilor. Când credinciosul înzestrat cu inteligenţă îşi curăţă aceste adevărate bijuterii cu o plantă moale, ştergându-i cu aceasta, el îndepărtează stricăciunea şi ceea ce este alterat de pe ei, iar apoi ei vor reveni la starea lor iniţială.

În mod asemănător, Dumnezeu (Allah) a creat inima omului pură şi curată şi a făcut ca hrana sa să fie pomenirea Lui, meditaţia şi respectul. Când inima curată devine întunecată din cauză că a fost hrănită cu nepăsare şi cu ranchiună, ea este lustruită de luciul căinţei şi este curăţată de apa regretului şi a părerii de rău, astfel că ea revine la starea sa dintâi şi la natura sa fundamentală. Aşa cum a spus Dumnezeu (Allah):

إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلتَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ ٱلْمُتَطَهِّرِينَ

„Dumnezeu îi iubeşte pe cei care se căiesc Lui, aşa cum îi iubeşte şi pe cei care se curăţă."
(Sfântul Coran 2:222)

În ceea ce priveşte recomandarea de a folosi *siwak*-ul, Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a susţinut folosirea sa chiar pe dinţi; dar el a făcut aluzie şi la înţelesul şi exemplul la care ne-am referit mai devreme, că celui care-şi foloseşte capacitatea de a cugeta pentru a trage învăţăminte pentru sufletul său din exemplele exterioare, în ceea ce priveşte principiile şi bazele credinţei, Dumnezeu (Allah) îi va acorda accesul la izvoarele înţelepciunii şi va revărsa asupra sa chiar şi mai multe binecuvântări, pentru că Dumnezeu (Allah) nu uită să-i răsplătească pe cei care înfăptuiesc binele.

CAPITOLUL 59 – FOLOSIREA TOALETEI

Toaleta se numeşte în limba arabă „loc al odihnei" pentru că acolo oamenii se pot uşura de povara impurităţilor şi se pot descărca de mizerie şi de murdărie. Acolo credinciosul poate să cugete asupra modului în care se curăţă de hrana şi de materia pieritoare a acestei

lumi şi poate medita la faptul că moartea va veni în aceeaşi manieră. De aceea el ar trebui să-şi găsească liniştea în renunţarea la această lume, lăsând-o deoparte, eliberându-se pe sine şi golindu-şi inima de acele lucruri care-i distrag atenţia (de la adevăr). El ar trebui să refuze urmarea şi îmbrăţişarea acestei lumi întocmai cum respinge impurităţile, toaleta şi murdăria, meditând asupra modului în care ceva care este bun într-o anumită ipostază devine atât de murdar şi de spurcat în altă ipostază. El ştie că dacă rămâne mulţumit şi precaut, va dobândi liniştea în ambele sălaşuri.

Aşadar, liniştea (pacea) poate fi obţinută atunci când considerăm această lume ca fiind ceva lipsit de importanţă, când renunţăm la plăcerile ei şi la dorinţa de a o poseda şi când ne îndepărtăm de impurităţile lucrurilor interzise şi îndoielnice. În momentul în care cineva înţelege acest lucru, el va închide poarta mândriei de sine. El se va feri de păcate şi va deschide poarta smereniei, a regretului, a părerii de rău şi a modestiei. El se va strădui să îndeplinească poruncile lui Dumnezeu (Allah) şi să evite lucrurile interzise de El, dorind un rezultat bun şi căutând să se apropie foarte mult de Dumnezeu (Allah). El se va zăvorî în fortăreaţa evlaviei, a stăruinţei şi a înfrânării poftelor lui până când va ajunge la siguranţa şi protecţia pe care i-o va oferi Dumnezeu (Allah) în lumea de apoi şi până când va gusta din hrana bunăvoinţei şi a mulţumirii Sale. Dacă el intenţionează acest lucru, toate celelalte lucruri nu vor reprezenta nimic pentru el.

CAPITOLUL 60 – PURIFICAREA

Dacă vreţi să vă purificaţi şi să efectuaţi abluţiunea (*wudu'*), atunci să vă îndreptaţi către apă ca şi cum v-aţi îndrepta către îndurarea lui Dumnezeu (Allah), pentru că El a făcut ca apa să fie cheia apropierii de El în conversaţia intimă pe care o aveţi cu El şi o călăuză spre tărâmul slujirii Lui. Întocmai cum îndurarea lui Dumnezeu (Allah) îi purifică pe robii Săi de păcatele lor, la fel sunt şi impurităţile exterioare curăţate de apă. Aşa cum a spus Dumnezeu (Allah):

وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيَاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ وَأَنزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا

„El este Cel ce trimite vânturile ca o vestire înainte-mergătoare a milostiveniei Sale. Noi trimitem din cer apă curată." (Sfântul Coran 25:48) si altundeva:

وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ

„Cei care tăgăduiesc nu au văzut că cerurile şi pământul erau o singură bucată? Noi le-am despicat apoi şi din apă am creat tot ce este viu. Nu cred ei, oare?" (Sfântul Coran 21:30)

Aşa cum dă El viaţă tuturor fiinţelor din această lume din apă, tot aşa, prin îndurarea Sa şi prin binecuvântările revărsate de El, El dă viaţă sufletului vostru şi actelor voastre de supunere făcându-vă să meditaţi la puritatea apei, la claritatea ei, la curăţenia ei, la binecuvântările ei şi la subtilitatea modului în care se amestecă ea cu celelalte lucruri. Prin apă El dă viaţă şi inimii voastre, când vă purificaţi acele mădulare pe care Dumnezeu (Allah) v-a poruncit să le purificaţi şi pe care le folosiţi atunci când vă închinaţi Lui în rugăciunile voastre obligatorii şi obişnuite.

De la fiecare mădular aveţi multe foloase. Când vă trataţi mădularele cu respect, atunci vor apărea şi beneficiile lor imediat. Să trataţi creaturile lui Dumnezeu (Allah) în acelaşi mod în care apa se amestecă cu alte lucruri, dând tot ceea ce se cuvine, în timp ce nu-şi schimbă esenţa. Acest lucru este exprimat de cuvintele Trimisului lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!): ***„Credinciosul sincer este precum apa"***. Să faceţi ca puritatea voastră în faţa lui Dumnezeu (Allah) în toate actele voastre de adorare să fie la fel ca puritatea apei pe care a pogorât-o El din cer şi a numit-o curată. Purificaţi-vă inima prin intermediul evlaviei şi al certitudinii, când vă purificaţi mădularele cu apă.

CAPITOLUL 61 – DESPRE FELUL ÎN CARE INTRĂM ÎN MOSCHEE

Când ajungeţi la poarta moscheii, să ştiţi că aţi venit la poarta unui Rege Puternic. Numai cei curăţiţi păşesc pe covorul Său şi numai celor drepţi li se permite să şadă cu El. Aşadar, fiţi atenţi cum vă apropiaţi de curtea Măreţului Rege, pentru că veţi fi în mare primejdie dacă sunteţi nepăsători. Să ştiţi că El poate face tot ceea ce doreşte în ceea ce priveşte dreptatea şi binecuvântările pe care le revarsă asupra voastră şi pentru voi. Dacă El Îşi apleacă asupra voastră îndurarea Sa, revărsându-Şi binecuvântările Sale, înseamnă că v-a acceptat o mică parte din actele voastre de adorare şi v-a dat o mare răsplata pentru ele. Dacă El Îşi cere dreptul care I se cuvine în ceea ce priveşte sinceritatea şi loialitatea voastră, comportându-Se cu dreptate faţă de voi, dacă v-a îndepărtat şi a respins actele voastre de adorare, chiar dacă acestea au fost foarte numeroase, El face ceea ce doreşte. Să vă recunoaşteţi incapacitatea, lipsurile, slăbiciunea şi sărăcia în faţa Sa, pentru că v-aţi întors la ascultarea de El, căutând să vă apropiaţi din nou de El. Întoarceţi-vă la El, conştienţi fiind de faptul că nici ceea ce este destăinuit, nici ceea ce este ascuns cu privire la creaturile Sale nu-I este necunoscut Lui. Să fiţi ca cei mai lipsiţi dintre robii Săi în faţa Sa. Dezbrăcaţi-vă inima de orice preocupare care ar putea să vă îndepărteze de Domnul vostru, pentru că El îi acceptă doar pe cei mai curaţi şi pe cei mai sinceri. Uitaţi-vă să vedeţi în ce catastif va fi consemnat numele vostru.

Dacă gustaţi din dulceaţa conversaţiei intime cu El şi din plăcerea faptului că vă vorbeşte şi dacă beţi din cupa îndurării Sale şi a acelor binecuvântări pe care vi le-a dat şi a rugilor pe care vi le-a acceptat, atunci înseamnă că L-aţi slujit aşa cum trebuie şi de aceea veţi putea să intraţi pe tărâmul îngăduinţei şi protecţiei Sale. Dacă nu, atunci să staţi în faţa Sa precum cel care nu mai are nicio putere şi nicio capacitate şi al cărui soroc a ajuns la sfârşit. Dacă Atotputernicul Dumnezeu (Allah) ştie că în inima voastră voi căutaţi în mod sincer adăpost la El, El vă va privi cu compasiune, cu milă şi cu bunătate. El vă va face să reuşiţi în lucrurile pe care le iubeşte şi care-i sunt pe plac, pentru că El este Generos. El iubeşte generozitatea nobilă şi actele de adorare ale celor care au nevoie de El şi care stau la poarta Sa cu dorinţa arzătoare de a căuta bunăvoinţa Sa. Dumnezeu (Allah) a spus:

أَمَّن يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ

„El este Cel ce răspunde oropsitului care Îl cheamă, Cel ce îndepărtează răul." (Sfântul Coran 27:62)

CAPITOLUL 62 – DESPRE MODUL ÎN CARE ÎI CEREM LUI DUMNEZEU (ALLAH) ÎN RUGILE NOASTRE

Să respectaţi eticheta privitoare la felul în care vă rugaţi. Să vă gândiţi Cine este Cel Căruia vă rugaţi, să reflectaţi asupra modului în care vă rugaţi şi să cugetaţi la motivul pentru care vă rugaţi. Să recunoaşteţi imensitatea şi splendoarea lui Dumnezeu (Allah). Să vedeţi cu ochii inimii voastre faptul că El cunoaşte ceea ce este în conştiinţa voastră, că vede lucrurile pe care le ascundeţi şi tot ceea ce s-a petrecut în sufletul vostru, cât şi ceea ce se va petrece, ceea ce este adevărat, cât şi ceea ce este fals. Să studiaţi care sunt căile care duc la salvarea voastră şi cele care duc la distrugerea voastră, ca să nu vă rugaţi lui Dumnezeu (Allah) pentru un lucru care s-ar putea să vă ducă la pieire, iar voi să credeţi că în el se află salvarea voastră. Dumnezeu (Allah) a spus:

وَيَدْعُ الإِنسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ الإِنسَانُ عَجُولاً

„Omul cheamă răul precum cheamă şi binele. Omul este întotdeauna grăbit." (Sfântul Coran 17:11)

Să meditaţi asupra lucrurilor pe care I le cereţi lui Dumnezeu (Allah) şi asupra motivelor pentru care cereţi aceste lucruri. Ruga ar trebui să fie o acceptare deplină a adevărului din partea voastră, în timp ce inima voastră se afundă în contemplarea Domnului vostru. Ea înseamnă a renunţa la toate preferinţele voastre şi a-I încredinţa toate lucrurile, atât cele materiale, cât şi cele sufleteşti, lui Dumnezeu (Allah). Dacă nu îndepliniţi condiţiile necesare atunci când vă rugaţi, să nu aşteptaţi ca ruga să vă fie îndeplinită, pentru că El cunoaşte ceea ce e ascuns şi tăinuit; s-ar putea să vă rugaţi pentru ceva, în timp ce El ştie că ascundeţi opusul acelui lucru.

Unul dintre companioni le-a spus odată celorlalţi: ***„Voi aşteptaţi ploaia, iar eu aştept pietre"***. Să ştiţi că dacă Dumnezeu (Allah) nu ne-ar fi poruncit să-I cerem, El oricum ne-ar fi binecuvântat cu un răspuns, imediat după ce ne-am terminat rugăciunea. Cum este atunci darul Său având în vedere faptul că El a promis că va răspunde oricui, cu condiţia ca acea persoană să îndeplinească condiţiile rugăciunii?

Trimisul lui Dumnezeu (Allah) a fost întrebat care este cel mai puternic nume al lui Dumnezeu (Allah). El a spus: ***„Fiecare nume al lui Dumnezeu (Allah) este extraordinar de puternic".***

Eliberaţi-vă inima de orice altceva în afară de El şi chemaţi-L cu oricare nume doriţi (dintre numele Sale). În realitate, Dumnezeu (Allah) nu are un nume mai mult decât altul: El este Allah, Cel Unic, Atotputernicul.

Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Dumnezeu (Allah) nu răspunde la ruga unei inimi nepăsătoare."*** Când unul dintre voi doreşte ca Domnul său să-i dea ceea ce-I cere el, acesta ar trebui să nu-şi pună nădejdea în niciun om şi să-şi pună toată speranţa numai în Dumnezeu (Allah). Când Dumnezeu (Allah) va vedea acest lucru în inima lui, El îi va da tot ceea ce cere.

Când aţi îndeplinit condiţiile prealabile ale rugăciunii, pe care le-am menţionat şi când aţi devenit sinceri în adâncul sufletului vostru de dragul Său, atunci să vă bucuraţi de vestea

bună că unul dintre aceste trei lucruri se va întâmpla: El fie Se va grăbi să vă dea ceea ce aţi cerut, sau va pune deoparte pentru voi ceva mai bun, sau va îndepărta de voi o nenorocire care v-ar fi distrus dacă ar fi trimis-o. Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a relatat că Dumnezeu (Allah) a spus: ***„Dacă cineva uită să-mi ceară din cauză că este ocupat cu pomenirea Mea, îi voi da ceva mai bun decât le dau celor care cer."***

L-am rugat pe Dumnezeu (Allah) şi El mi-a răspuns. Am uitat de nevoia mea pentru că atunci când El răspunde rugii, ceea ce dă El este mult mai mare şi mai sublim decât ceea ce doreşte robul de la El, chiar dacă este vorba despre Gradină (Rai) şi de binecuvântările sale veşnice. Acest lucru este înţeles doar de cei care-L iubesc şi care pun în practică credinţa, de cei cunoscători, de cei dintâi şi de cei aleşi de Dumnezeu (Allah).

CAPITOLUL 63 – POSTUL

Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântările lui Dumnezeu fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus:

„Postul este o protecţie împotriva nenorocirilor acestei lumi şi un paravan în calea pedepsei în lumea de apoi."

De aceea, când postiţi, să urmăriţi înfrânarea poftelor trupeşti şi să înlăturaţi acele dorinţe lumeşti care se ivesc la sugestiile Satanei şi a celor ca el. Imaginaţi-vă în poziţia unei persoane bolnave, care nu pofteşte nici la mâncare, nici la băutură, aşteptând să se vindece în orice moment de boala păcatelor.

Să vă purificaţi fiinţa interioară de orice fel de minciună, de opacitate, de nepăsare şi de întunecime, care v-ar putea îndepărta de scopul de a fi sinceri de dragul lui Dumnezeu (Allah).

Cineva a spus unuia dintre companioni: „Tu eşti deja slăbit. Postul te va slăbi şi mai tare." ***„Eu pregătesc acel post pentru nenorocirea unei zile lungi"*** a răspuns acesta. ***„Este mai uşor de suportat supunerea şi ascultarea de Dumnezeu (Allah) decât să suporţi pedeapsa Sa."*** Iar Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Dumnezeu fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a citat odată cuvintele lui Dumnezeu (Allah): ***„Postul este (ţinut) pentru Mine şi eu sunt răsplata sa"***.

Postul distruge dorinţele sufletului şi pofta lăcomiei, având ca rezultat curăţia inimii, purificarea mădularelor, cultivarea fiinţei interioare şi exterioare, recunoştinţa pentru binecuvântări, milostenia faţă de săraci, sporirea rugăciunilor smerite, accentuarea smereniei şi a căinţei cu lacrimi şi înmulţirea căilor de a căuta adăpost la Dumnezeu (Allah).

El este cauza distrugerii ambiţiilor, a micşorării şi a domolirii răutăţilor şi a intensificării faptelor bune. El are nenumărate beneficii. Este de ajuns să menţionăm doar câteva dintre ele celui cu judecată, care înţelege şi acesta va reuşi să beneficieze de pe urma postului, cu voia lui Dumnezeu (Allah).

CAPITOLUL 64 – ÎNFRÂNAREA

Abstinenţa este cheia porţii lumii de apoi şi cea care vă scapă de Foc (Iad). Ea constă în renunţarea la toate lucrurile care v-ar putea îndepărta de Dumnezeu (Allah), fără să regretaţi acest lucru şi fără să vă simţiţi mândri pentru că aţi renunţat la ele, fără să aşteptaţi vreo consolare pentru că aţi renunţat la ele şi fără să vă doriţi să fiţi lăudaţi pentru acest lucru. Cu adevărat, înfrânarea înseamnă ca cineva să privească aceste lucruri ca fiindu-i de niciun folos. El consideră că este un ajutor şi o mângâiere pentru el atunci când acestea îl ocolesc, în timp ce priveşte prezenţa şi existenţa lor ca pe un necaz, sau ca pe o nenorocire. De aceea, el se fereşte întotdeauna de aceste nenorociri şi se agaţă de ceea ce-i aduce linişte şi uşurare. Omul care se înfrânează este cel care alege lumea de apoi. El alege smerenia în loc să aleagă puterea din această lume, alege străduinţa în locul odihnei, foamea în locul saţietăţii, fericirea care va veni mai târziu în locul bunăstării imediate, pomenirea lui Dumnezeu (Allah) în locul nepăsării. El se află în această lume, dar inima sa este în lumea de apoi.

Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Dragostea pentru această lume este izvorul tuturor păcatelor"*** şi altundeva: ***„Această lume este un cadavru. Cel care o caută este precum un câine."*** Nu vedeţi că ea iubeşte ceea ce Dumnezeu (Allah) urăşte? Ce păcat constituie o mai mare nelegiuire decât acesta?

Cineva din familia Profetului (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Dacă toate lucrurile din această lume ar fi un dumicat în gura unui copil, ne-ar fi milă de el. În ce stare se află atunci cel care nesocoteşte limitele stabilite de Allah, căutând şi dorindu-şi această lume? Dacă locuinţa acestei lumi ar fi bună în vreun fel, ea nu şi-ar arăta mila faţă de voi, nici nu v-ar răspunde, ci şi-ar lua rămas bun de la voi."***

Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Când Atotputernicul Allah a creat această lume, El i-a poruncit să I se închine Lui, iar ea s-a închinat Domnului ei. El i-a spus: «Să te împotriveşti celui care te caută şi să-l faci să reuşească pe cel care ţi se împotriveşte.»"*** Ea se comportă aşa cum i-a cerut Dumnezeu (Allah) să o facă, conform cu ceea ce i-a imprimat El în natura ei.

CAPITOLUL 65 – O DESCRIERE A ACESTEI LUMI

Această lume este ca un trup al cărui cap este mândria, ai cărui ochi sunt avariţia, ale cărui urechi sunt lăcomia, a cărui limbă este prefăcătoria, a cărui mână este pofta, ale cărui picioare sunt infatuarea, a cărui inimă este nepăsarea, a cărui existenţă este nimicirea şi al cărui efect este distrugerea.

Ea îl face mândru pe cel care o iubeşte, zgârcit pe cel care o preferă, lacom pe cel care o caută şi îl înveleşte în ipocrizie pe cel care o laudă. Ea îi dă putere iluzorie celui care şi-o doreşte, îl conduce la nepăsare pe cel care se bazează pe ea. Îl seduce şi ademeneşte pe cel

care îi admiră avuţiile, dar acele avuţii nu vor dăinui. Îl respinge pe cel care o îmbrăţişează şi este zgârcită cu el, trimiţându-l în sălaşul ei, care este focul.

CAPITOLUL 66 – RETICENŢA DE A ACŢIONA

Cel care ezită să acţioneze (înfăptuind ceea ce trebuie numai pentru că este obligat de împrejurări) nu va reuşi în ceea ce e corect, chiar dacă este o persoană corectă. În timp ce cel care acţionează, săvârşind (ceea ce trebuie) de bună voie (din proprie iniţiativă) este corect, chiar dacă mai greşeşte. Cel care şovăie va dobândi în urma acţiunilor săvârşite numai dispreţ, oboseală, trudă şi suferinţă. În exterior, cel şovăitor doreşte să etaleze ceea ce face, iar în interior, el este fătarnic. Aceste două aspecte ale fiinţei sale sunt cele două aripi cu care zboară. Cel şovăitor nu are niciodată vreo calitate a celor cinstiţi, nici vreun semn al celor credincioşi, oriunde s-ar afla. Aşa cum i-a spus Dumnezeu (Allah) Profetului Său (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!):

قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ

„Spune-le: «Eu nu vă cer răsplată şi nici nu vă împovărez.»" (Sfântul Coran 38:86)

Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Noi, profeţii, cei temători şi cunoscători, cei demni de încredere, noi îi respingem pe cei şovăitori."*** Aşadar, temeţi-vă de Dumnezeu (Allah) şi înlăturaţi reticenţa (din inima voastră), iar acest lucru vă va marca cu semnul credinţei. Nu vă preocupaţi de (Nota traducătorului: să nu vă umpleţi inima cu, să nu pună stăpânire pe voi) un lucru al cărui veşmânt este suferinţa, de hrana care este în cele din urmă goliciune, de un sălaş al cărui sfârşit e pieirea, de averea care va fi în final moştenită de alţii, de prietenii de care la sfârşit va trebui să vă despărţiţi, de gloria care va fi transformată în cele din urmă în umilinţă, sau de loialitatea al cărei sfârşit este abandonul, sau de viaţa al cărei sfârşit este suferinţa.

CAPITOLUL 67 – ISPITA

Cel care se lasă ispitit este nefericit în această lume şi va fi înşelat în lumea de apoi pentru că a vândut ceea ce era mai bun pentru ceea ce e josnic. Să nu vă admiraţi pe voi înşivă. Câteodată s-ar putea să fiţi orbiţi de averea voastră sau de sănătatea trupească şi să începeţi să credeţi că veţi trăi veşnic. Câteodată sunteţi amăgiţi longevitatea, de copiii şi de prietenii voştri, crezând că veţi fi salvaţi de ei. Câteodată sunteţi înşelaţi de frumuseţea voastră şi de împrejurările în care v-aţi născut, datorită cărora dorinţele şi speranţele vă sunt îndeplinite atât de uşor, încât veţi ajunge să credeţi că sunteţi drepţi şi plini de succes în atingerea scopurilor voastre. Câteodată sunteţi amăgiţi de regretul pe care îl arătaţi în faţa oamenilor pentru neajunsurile şi lipsurile pe care le aveţi în ceea ce priveşte actele voastre de adorare, dar Dumnezeu (Allah) cunoaşte ca în inima voastră ascundeţi chiar opusul acestui lucru. Câteodată efectuaţi actele de adorare obligaţi de situaţie; dar Dumnezeu (Allah) doreşte sinceritate. Câteodată vă imaginaţi că-L invocaţi pe Dumnezeu (Allah), rugându-vă Lui, când de fapt, faceţi apel la altcineva. Câteodată credeţi că daţi un sfat bun oamenilor,

când de fapt ceea ce doriţi cu adevărat este ca aceştia să se încline în faţa voastră. Câteodată vă învinuiţi pe voi înşivă, dar în realitate vă lăudaţi pe voi înşivă.

Să ştiţi că veţi putea ieşi din întunericul ispitei şi al dorinţei dacă vă întoarceţi cu căinţă către Atotputernicul Dumnezeu (Allah) şi la lucrurile pe care le cunoaşteţi despre El şi dacă vă recunoaşteţi păcatele, care nu sunt în concordanţă cu raţiunea şi cu ştiinţa voastră şi care nu sunt tolerate de credinţă, de jurisprudenţă, practicile uzuale ale Profetului (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) şi ale Imamilor călăuzitori.

Dacă sunteţi mulţumiţi de nivelul vostru actual, atunci nu există nimeni care să fie mai nefericit decât voi în ceea ce priveşte ştiinţa şi înfăptuirea şi nimeni care să aibă o viaţă mai deşartă decât a voastră. Veţi avea parte de suferinţă în Ziua Învierii.

CAPITOLUL 68 – O DESCRIERE A FĂŢARNICULUI

Făţarnicul este mulţumit când este departe de îndurarea lui Dumnezeu (Allah) pentru că, în exterior, acţiunile sale par a fi în conformitate cu legile islamice, dar cu toate acestea, el este nepăsător şi ineficace, el ridiculizează, adevărul lor şi le încalcă în inima sa.

Semnul ipocriziei este desconsiderarea minciunilor, a perfidiei, a insolenţei, a afirmaţiilor neadevărate, a lipsei de sinceritate, prostia, greşeala şi lipsa modestiei, nepăsarea faţă de actele de nesupunere, dorinţa ca cei credincioşi să-şi piardă credinţa şi nesocotirea nenorocirilor în ceea ce priveşte credinţa; mândria, lauda, lauda iubirii, iubirea laudei, invidia, a prefera mai mult această lume decât lumea de apoi şi preferinţa pentru ceea ce este rău, în detrimentul binelui, instigarea la defăimări, calomnii şi bârfă, iubirea distracţiilor, prietenia cu cei nelegiuiţi, a-i ajuta pe cei agresivi să ocolească faptele bune, denigrarea celor care fac binele, a considera răul săvârşit de făţarnici ca pe un lucru bun şi a considera ca ceva respingător şi detestabil orice bine înfăptuit de altcineva şi multe alte lucruri ca acestea.

Dumnezeu (Allah) i-a descris pe făţarnici în mai multe locuri. El a spus:

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَعْبُدُ اللهَ عَلَى حَرْفٍ فَإِنْ أَصَابَهُ خَيْرٌ اطْمَأَنَّ بِهِ وَإِنْ أَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ انقَلَبَ عَلَى وَجْهِهِ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ

„Unii oameni se închină lui Dumnezeu stând la o parte. Dacă îl ajunge vreun bine, atunci stă liniştit. Dacă îl ajunge vreo încercare, atunci se răsuceşte şi pleacă, pierzând şi Viaţa de Acum şi Viaţa de Apoi. Aceasta este pierderea cea vădită!" (Sfântul Coran 22:11)

Descriindu-i, Dumnezeu (Allah) a spus:

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللهِ وَبِالْيَوْمِ الآخِرِ وَمَا هُم بِمُؤْمِنِينَ. يُخَادِعُونَ اللهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ إِلاَّ أَنفُسَهُم وَمَا يَشْعُرُونَ. فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ اللهُ مَرَضاً وَلَهُم عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ

„Unii oameni spun: "Noi credem în Dumnezeu şi în Ziua de Apoi." Totuşi ei nu sunt credincioşi. Ei caută să-l înşele pe Dumnezeu şi pe cei credincioşi, însă nu se înşeală decât pe ei înşişi, fără a-şi da seama. În inimă au boală, iar Dumnezeu le măreşte boala."
(Sfântul Coran 2:8-10)

Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Fățarnicul este cel care, după ce a făcut o promisiune, o încalcă; când acționează, comite ceea ce este rău; când vorbește, el minte; când cineva are încredere în el, el trădează; când i se dau provizii, el este nechibzuit; când nu i se dă, face mare caz de viața sa."***

El a mai spus: ***„O persoană care în adâncul sufletului este altfel decât imaginea sa publică este un ipocrit, oricine ar fi el, oriunde s-ar afla, în orice timp ar trăi şi orice rang ar avea."***

CAPITOLUL 69 – RELAŢIILE SOCIALE CORECTE

Purtarea corectă faţă de creaturile Atotputernicului Dumnezeu (Allah) fără a fi nesupus faţă de El provine din înmulţirea binecuvântărilor Sale faţă de robii Săi. Cel care este smerit în inima sa înaintea lui Dumnezeu (Allah) se poartă frumos în public.

Să vă întovărăşiţi cu ceilalţi oameni de dragul lui Dumnezeu (Allah), nu pentru partea voastră din bunurile acestei lumi, sau pentru a căuta o anumită poziţie în societate, sau pentru a vă etala (faptele), sau pentru a vă face o reputaţie bună.

Nu încălcaţi limitele legii (islamice) de dragul gloriei sau al renumelui: acest lucru nu vă va aduce niciun câştig şi veţi pierde lumea de apoi fără să câştigaţi niciun folos.

CAPITOLUL 70 – A LUA ŞI A PRIMI

Cel care preferă să primească mai mult decât să dea, se înşeală, pentru că în nepăsarea sa, el crede că ceea ce este acum este mai bun decât ceea ce va urma. Este de datoria credinciosului, ca atunci când acesta primeşte ceva să ia acel lucru în mod legitim. Dacă oferă ceva, aceasta ar trebui să fie pentru un scop corect, într-un mod potrivit şi din bunurile sale legitime. De câte ori renunţă la credinţa sa cel care primeşte, nefiind conştient de acest lucru! De câte ori atrage mânia lui Dumnezeu (Allah) asupra sa cel care oferă!

Problema nu constă numai în a primi sau a da. Totuşi, cel care se teme de Dumnezeu (Allah) atunci când primeşte sau când oferă şi cel care se ţine strâns de frânghia dreptăţii, va fi salvat.

În această privinţă oamenii sunt de două feluri: cei aleşi şi cei obişnuiţi. Cei aleşi chibzuiesc cu mare atenţie şi nu iau până când nu au certitudinea că acest lucru este permis. Dacă nu este clar pentru ei, ei vor lua numai atunci când este absolut necesar. Cei obişnuiţi se gândesc numai la aspectul exterior: ei acceptă tot ceea ce nu este furat sau luat pe nedrept şi spun: „Nu există niciun rău în acest lucru: îmi este permis." Aici chestiunea este clară, el primeşte conform hotărârii Atotputernicului Dumnezeu (Allah) şi cheltuie ceea ce a primit pentru ceea ce este pe placul Său.

CAPITOLUL 71 – FRĂŢIA

Trei lucruri constituie o raritate în orice epocă: frăţia în Dumnezeu (Allah), o soţie devotată, iubitoare, care să te ajute în religia lui Dumnezeu (Allah) şi un fiu bine călăuzit. Cel care a găsit aceste trei lucruri a dobândit binele din ambele sălaşe (vieţi) şi preaplinul acestei lumi, cât şi al celei viitoare.

Feriţi-vă să vă înfrăţiţi cu cineva dacă sunteţi mânaţi de lăcomie, de teamă, de dragostea de bani, hrană, sau băutură.

Căutaţi fraternitatea celor temători de Dumnezeu (Allah), chiar dacă ar trebui să mergeţi până la capătul pământului şi chiar dacă v-aţi consacra întreaga viaţă pentru a-i găsi pe aceştia. Dumnezeu (Allah) nu a lăsat pe nimeni mai bun decât ei pe faţa pământului, în afară de profeţi, nici nu a dat vreunui rob de-al Său vreo binecuvântare ca cea constând în reuşita găsirii tovărăşiei lor. Dumnezeu (Allah) a spus:

الْأَخِلَّاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ

„În Ziua aceea, prietenii vor deveni vrăjmaşi unii altora, afară de cei temători." (43:67)

Cred că oricine caută un prieten care să fie lipsit de greşeală, în aceste vremuri, va rămâne fără niciun prieten.

Nu vedeţi că primul semn al distincţiei pe care Dumnezeu (Allah) a dăruit-o profeţilor Săi atunci când chemarea lor credinţă a fost făcută publică a fost un prieten sau un ajutor de încredere? Tot aşa, cel mai nobil dar pe care Dumnezeu (Allah) l-a dat prietenilor Săi, ajutoarelor Lui (*awliya'*), prietenilor neprihăniţi şi oamenilor Săi de încredere, a fost compania profeţilor Lui. Aceasta este o dovadă că, după cunoaşterea lui Dumnezeu (Allah), nu există nicio binecuvântare şi niciun sălaş care să fie mai nobil, mai ales şi mai curat decât tovărăşia în Dumnezeu (Allah) şi frăţia de dragul Lui.

CAPITOLUL 72 - CONSULTAREA CU CEILALŢI

Cereţi sfatul în chestiunile cerute de religie de la cel care are următoarele cinci calităţi: inteligenţă, cunoaştere, experienţă, care-i sfătuieşte pe alţii de bine şi care este evlavios. Dacă găsiţi aceste cinci lucruri într-o persoană, atunci să beneficiaţi de pe urma lor, să fiţi hotărâţi şi să vă sprijiniţi pe Dumnezeu (Allah). Acest lucru vă va conduce către ceea ce este corect.

Cât despre lucrurile privitoare la această lume, care nu ţin de religie, luaţi decizii în ceea ce le priveşte şi apoi nu vă mai gândiţi la ele. Dacă faceţi asta, veţi obţine binecuvântările lucrurilor necesare traiului şi veţi cunoaşte dulceaţa actelor de supunere.

Cunoaşterea se obţine prin consultare cu ceilalţi. Omul raţional este cel care dobândeşte cunoştinţe noi prin consultare cu ceilalţi, iar acest lucru îl îndrumă spre atingerea scopului său. A consulta un sfătuitor bun este ca şi cum ai reflecta la crearea cerurilor şi a pământului şi la distrugerea amândurora, pentru că, cu cât cineva meditează mai adânc la aceste două lucruri, cu atât mai adânc va putea pătrunde în oceanele luminii cunoaşterii (gnozei) şi cu atât mai mult îşi va dezvolta cunoaşterea şi înţelegerea, întărindu-şi convingerile.

Nu vă sfătuiţi cu cel căruia raţiunea voastră nu-i dă niciun fel de crezare, chiar dacă această persoană este renumită pentru discernământul, agerimea şi scrupulozitatea sa. Când vă consultaţi cu cel în care aveţi încredere în inima voastră, să nu fiţi în dezacord cu ceea ce vă sfătuieşte el, chiar dacă sfatul său este opusul a ceea ce doriţi voi. Cu siguranţă, sufletul omului întruneşte atât acceptarea adevărului, cât şi ceea ce se opune acestuia – adică atunci când primeşte alte adevăruri care sunt mai clare pentru el. Dumnezeu (Allah) a spus:

وَشَاوِرْهُمْ فِي الأَمْرِ

„Cere-le sfatul pentru orice, însă când ai luat o hotărâre, încredinţează-te lui Dumnezeu. Dumnezeu îi iubeşte pe cei care se încredinţează Lui." (Sfântul Coran 3:159)

şi iarăşi:

وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ

„Ceea ce se află la Dumnezeu este mult mai bun şi mai trainic pentru cei care cred şi se încred în Domnul lor,... pentru cei care ţin sfat între ei asupra treburilor lor." (Sfântul Coran 42:36-38)

adică cei care se consultă între ei.

CAPITOLUL 73 – RĂBDAREA

Răbdarea este un felinar al lui Dumnezeu (Allah) care-l călăuzeşte pe cel care îl ţine la perfecţiunea Sa; O persoană nu poate fi răbdătoare decât dacă este ajutată de lumina gnozei (cunoaşterii) şi a *tauhid*-ului (doctrina unicităţii lui Dumnezeu / Allah). Răbdarea are cinci faţete: când cineva are un statut înalt, dar este înjosit (de oameni); când el este sincer şi este acuzat că ar fi mincinos; când îi cheamă pe oameni la adevăr şi este dispreţuit; când este rănit fără să fi comis niciun fel de nelegiuire; şi atunci când îşi cere drepturile, iar acestea îi sunt refuzate.

Când aţi îndeplinit toate acestea, v-aţi atins ţelul. Când îl contraziceţi pe cel nesăbuit, îndepărtându-vă de el şi nerăspunzându-i, oamenii vor veni să vă ceară ajutorul, pentru că cel care se războieşte cu cel nerod este la fel ca cel care pune lemne pe foc.

Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Credinciosul este ca pământul: oamenii obţin beneficii de pe urma lui cât timp se află pe acesta."*** Cel care nu poate să îndure grosolănia aspră a oamenilor nu va ajunge la bunăvoinţa lui Dumnezeu (Allah), pentru că bunăvoinţa Sa este strâns legată de antipatia oamenilor.

S-a relatat că un om i-a spus lui Ahnaf ibn Qays: „Mă faci să mă îngrijorez". „Voi îndura cu tine", a răspuns acesta.

Trimisul lui Dumnezeu (Allah) a spus: ***„Am fost trimis ca fortăreaţă a îndurării, ca izvor al cunoaşterii şi ca locuinţă a răbdării."*** El a grăit adevărul când a spus: ***„Adevărata răbdare este atunci când ierţi o persoană care se poartă rău cu tine şi care ţi se împotriveşte, deşi ai puterea să te răzbuni."*** Este aşa cum spune ruga: ***„Dumnezeul meu, Tu***

eşti prea Imens în bunătate şi în îndurare pentru a mă pedepsi pentru acţiunile mele şi pentru a mă înjosi din cauza păcatelor mele".

CAPITOLUL 74 – URMAREA EXEMPLULUI ALTCUIVA

A urma exemplul altcuiva este ceea ce a fost dat spiritului şi originii lui, când lumina timpului a fost amestecată cu cea a eternităţii. Cu toate acestea, a urma un model nu înseamnă adoptarea semnelor acţiunilor exterioare şi a pretinde descendenţa din *auliya* (prietenii apropiaţi) ai religiei, din cei înţelepţi şi din Imami. Aşa cum a spus Dumnezeu (Allah):

يَوْمَ نَدْعُو كُلَّ أُنَاسٍ بِإِمَامِهِمْ

„În Ziua când îi vom chema pe toţi oamenii prin căpeteniile lor." (Sfântul Coran 17:71)

Şi altundeva:

فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ

„Când se va sufla în trâmbiţă, în Ziua aceea, nu va mai fi nici înrudire şi nici nu se vor mai întreba unii pe alţii." (Sfântul Coran 23:101)

Prinţul credincioşilor, Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) a spus: ***„Sufletele sunt asemenea unui contingent militar. Cele care se cunosc sunt apropiate unele de altele, iar cele care nu se cunosc, se contrazic unul pe celălalt."*** Muhammad ibn Al Hanafiyah a fost întrebat cine l-a învăţat bunele maniere, iar el a răspuns: „Domnul meu m-a învăţat bunele maniere în sufletul meu. Tot ceea ce găsesc bun la oamenii raţionali şi inteligenţi urmez şi folosesc; tot ceea ce văd că e urât la oamenii ignoranţi, evit şi resping pentru totdeauna. Acest lucru m-a adus la calea cunoaşterii. Nu există o cale mai sigură pentru credinciosul inteligent decât să urmeze exemplul altora, pentru că aceasta este calea cea mai clară şi scopul cel mai util." Iar Dumnezeu (Allah) i-a spus lui Muhammad, cel mai ales dintre creaturile Sale,

أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ فَبِهُدَاهُمُ اقْتَدِهْ

„Aceştia sunt cei pe care Dumnezeu i-a călăuzit şi tu condu-te după călăuzirea lor."
(Sfântul Coran 6:90)

Altundeva El a spus:

ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنِ اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

„Noi ţi-am dezvăluit ţie apoi: «Urmează credinţa lui Abraham — un drept credincios.»"
(Sfântul Coran 16:123)

Dacă credinţa în Dumnezeu (Allah) ar fi avut o cale mai dreaptă decât urmarea unui model, El ar fi recomandat-o profeţilor Săi şi celor care cred în El.

Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale!) a spus: ***„Există o lumină în inima (omului) care este aprinsă numai prin urmarea adevărului şi prin îndreptarea către calea corectă. Ea este o parte din lumina profeţilor care a fost lăsată în inimile credincioşilor."***

CAPITOLUL 75 – IERTAREA

A ierta pe cineva când ai puterea să-l pedepseşti este una dintre practicile obişnuite ale trimişilor lui Dumnezeu (Allah) şi una dintre tainele celor temători de Dumnezeu (Allah). A ierta înseamnă a nu-l învinui pe semenul tău, în exterior, pentru ceea ce a greşit, iar în interior, a uita suferinţa pe care a cauzat-o, alegând să-i acordaţi o milă şi o bunăvoinţă mare, deşi aveţi putere asupra lui. Nimeni nu poate găsi calea către o astfel de iertare în afară de cel căruia Dumnezeu (Allah) i-a iertat şi S-a îndurat de el, trecându-i cu vederea păcatele pe care le-a comis şi faptele pe care le-a amânat şi care a fost distins cu semnul cinstei Sale şi pe care l-a înveşmântat în lumina strălucirii Sale.

Aceasta este pentru că iertarea şi îndurarea sunt două dintre Atributele Atotputernicului Dumnezeu (Allah) pe care le-a încredinţat prietenilor Săi neprihăniţi, în tainele acordate lor, pentru ca ei să adopte astfel manierele Creatorului lor, ale Celui Care a plăsmuit întreaga creaţie. De aceea a spus El:

وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُوا أَلَا تُحِبُّونَ أَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

„Să îngăduie şi să meargă mai departe! Nu v-ar plăcea să vă ierte Dumnezeu vouă? Dumnezeu este Iertător, Milostiv." (Sfântul Coran 24:22)

Dacă nu-i iertaţi pe ceilalţi care sunt muritori ca voi, cum puteţi spera la iertarea Celui Care este Suveran peste toate?

Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus că Domnul său i-a poruncit să aibă aceste calităţi, spunând: ***„Apropiaţi-vă de cei care se îndepărtează de voi şi iertaţi-i pe cei care vă nedreptăţesc; daţi celui care vă priveză şi fiţi buni cu cei care sunt răi cu voi."*** Dumnezeu (Allah) ne-a poruncit să călcăm pe urmele Profetului (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) atunci când a spus:

وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانتَهُوا

„Ceea ce vă dă trimisul, luaţi! Ceea ce vă opreşte, lăsaţi!" (Sfântul Coran 59:7)

Iertarea este o taină a lui Dumnezeu (Allah) pe care El a pus-o în inima celor aleşi de El. Cel care se bucură de ea l-a bucurat pe Dumnezeu (Allah). Trimisul lui Dumnezeu (Allah) a spus: „Poate vreunul dintre voi să fie ca Abu Damdam?" „O, Profet al lui Dumnezeu (Allah)", au spus ei, „Cine este Abu Damdam?" Sfântul Profet (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a răspuns: „Unul dintre înaintaşii voştri care, atunci când se trezea dimineaţa, spunea: «O, Allah, i-am iertat pe oamenii obişnuiţi care mi-au distrus onoarea.»"

CAPITOLUL 76 – ÎNDEMNUL

Cel mai bun mod de a îndemna (pe cineva) este atunci când cuvintele folosite nu încalcă limitele adevărului, iar acţiunile întreprinse nu depăşesc limitele sincerităţii. Cel care previne (îndeamnă) şi cel prevenit (îndemnat) sunt asemeneni celui treaz şi celui adormit: cel care se trezeşte din picoteala nepăsării sale face bine dacă-i trezeşte pe ceilalţi din somnul acela, prin opoziţia şi prin împotrivirea sa.

Cel care călătoreşte în deşerturile păcatelor şi se afundă în sălbăticiile rătăcirii, renunţând la decenţa sa din cauză că-şi iubeşte reputaţia, căruia îi place să-şi etaleze (faptele) şi să aibă renume, îşi iroseşte timpul alături de cei care poartă veşmintele dreptăţii, iar aspectul său exterior divulgă substanţa a ceea ce ascunde în interior. În realitate, el este lipsit de orice substanţă, iar sărăcia lui interioară este inundată de iubirea pentru laude şi învăluită de întunericul lăcomiei. Cât de amăgit este el de patimile sale! Cum îi conduce pe oameni în rătăcire prin cuvintele sale! Aşa cum a spus Dumnezeu (Allah):

لَبِئْسَ الْمَوْلَى وَلَبِئْسَ الْعَشِيرُ

„Ce rău stăpân, ce rău însoţitor" (Sfântul Coran 22:13)

Dar cel care este protejat de Dumnezeu (Allah) prin lumina *tauhid*-ului (doctrina unicităţii lui Dumnezeu / Allah), prin sprijinul Său şi prin succesul admirabil pe care îl dă El, va avea inima curăţată de impurităţi. El nu se desparte de gnoză (cunoaştere) şi de evlavie; el ascultă cuvintele celui rătăcit, în timp ce-l ignoră pe cel care le rosteşte, oricine ar fi acesta. Cel înţelept a spus: „Primiţi înţelepciunea, chiar dacă vine din gura unui om nebun". Profetul Iisus (Isa) (Pacea fie supra sa!) a spus: ***„Şedeţi cu oricine vă aduce aminte de Dumnezeu (Allah) atunci când îl vedeţi şi când îl întâlniţi, făcând abstracţie de ceea ce vorbeşte. Să nu şedeţi cu cel pe care-l acceptaţi în exterior, dar îl respingeţi în sufletul vostru"***. Adică cu cel care pretinde că are ceea ce nu are. Dacă sunteţi sinceri, atunci ei vor ceda în faţa voastră. Când găsiţi pe cineva cu aceste trei calităţi, atunci folosiţi ocazia de a-l vedea, de a vă întâlni şi de a şedea cu el, chiar şi numai pentru o oră. Acest lucru va avea un efect asupra credinţei voastre, asupra sufletului vostru, asupra ascultării voastre, prin binecuvântarea Sa.

Dacă vorbele cuiva nu încalcă acţiunile sale, dacă faptele sale nu încalcă sinceritatea sa şi dacă în sinceritatea lui, el nu se împotriveşte Domnului său, atunci să şedeţi cu acea persoană arătându-i respect şi aşteptând îndurarea şi binecuvântarea (lui Dumnezeu / Allah). Aveţi grijă ca el să nu devină o dovadă împotriva voastră şi faceţi ca timpul pe care şi-l petrece în compania voastră să fie plăcut, astfel ca să nu-i reproşaţi ceva şi să pierdeţi. Priviţi-l prin prisma binecuvântărilor care i-au fost date de Dumnezeu (Allah) şi prin faptul că El l-a ales şi l-a onorat.

CAPITOLUL 77 – SFATUL (*uasiyah*)

Cel mai bun sfat şi cel mai necesar este acela ca să nu-L uitaţi pe Domnul vostru şi ca să vă aduceţi aminte întotdeauna de El şi ca să nu vă răzvrătiţi împotriva Lui şi ca să-l adoraţi pe El, fie că staţi jos sau în picioare. Să nu fiţi orbiţi de binecuvântările Sale şi să-I fiţi întotdeauna recunoscători. Să nu ieşiţi de sub învelitoarea protecţiei Sale, a îndurării, a imensităţii şi a măreţiei Sale, ca nu cumva să vă rătăciţi şi să cădeţi pradă pierzării, chiar dacă sunteţi atinşi de nenorociri şi de necazuri şi chiar dacă vă arde focul încercărilor. Să ştiţi că necazurile pe care vi le trimite El sunt pline de semnele veşnice ale onoarei Sale şi că

încercarea pe care v-o vă va aduce bunăvoinţa, mulţumirea şi apropierea Sa, chiar dacă aceasta poate să fie după un anumit timp. Ce binecuvântări minunate primesc cei care cunosc şi cei cărora li se oferă izbânda în această privinţă!

S-a relatat că atunci când cineva i-a cerut un sfat Trimisului lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) el a spus: ***„Niciodată să nu vă mâniaţi, pentru că mânia înseamnă împotrivire faţă de Domnul vostru. Feriţi-vă să aduceţi justificări, pentru că ele conţin un politeism ascuns. Spuneţi-vă rugăciunile ca cineva care şi-ar lua rămas bun (de la această lume), pentru că în aceasta se află o legătură cu Dumnezeu (Allah) şi apropierea faţă de El. Fiţi modeşti în faţa lui Dumnezeu (Allah) aşa cum sunteţi modeşti faţă de cei drepţi dintre vecinii voştri, pentru că în aceasta se află o siguranţă mărită."***

Dumnezeu (Allah) a adunat sfaturile date tuturor înaintaşilor noştri, atât cei apropiaţi de noi, cât şi cei de demult, într-o singură caracteristică, iar aceasta este evlavia (*taqua*).

Aşa cum a spus Atotputernicul Dumnezeu (Allah):

وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ وَإِيَّاكُمْ أَنِ اتَّقُوا اللَّهَ

„Ale lui Dumnezeu sunt cele din ceruri şi de pe pământ. Noi le-am poruncit celor care li s-a dat Cartea înaintea voastră, precum şi vouă înşivă: «Temeţi-vă de Dumnezeu!»" (Sfântul Coran 4:131)

Aceasta este esenţa fiecărui act de adorare profund: prin evlavie oamenii ajung la cele mai înalte trepte şi nivele. Prin evlavie oamenii trăiesc o viaţă bună, în permanentă convieţuire.

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِندَ مَلِيكٍ مُّقْتَدِرٍ

„Cei care se tem de Dumnezeu vor trăi în Grădini cu râuri, în lăcaşul Adevărului, la un Rege Puternic." (Sfântul Coran 54:54-5)

CAPITOLUL 78 – ÎNCREDEREA ÎN DUMNEZEU (ALLAH)

Încrederea (*tauakkul*) este un potir pecetluit de Dumnezeu (Allah) Nimeni nu poate bea din el şi nimeni nu poate rupe sigiliul, în afară de cei care au încredere în El. Este aşa cum a spus Dumnezeu (Allah):

وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ

„În Dumnezeu să se încreadă cei care se încred." (Sfântul Coran 14:12) şi

وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ

„Încredinţaţi-vă lui Dumnezeu, dacă sunteţi credincioşi!" (Sfântul Coran 5:23)

Dumnezeu (Allah) a făcut ca încrederea să fie cheia credinţei, iar credinţa să fie încuietoarea încrederii. Natura încrederii este de a-i prefera pe ceilalţi mai mult decât pe tine însuţi; temelia faptului de a-i prefera pe ceilalţi este de a exprima cererea altcuiva. Cel care se încrede continuă să susţină una dintre cele două preferinţe în încrederea sa. Dacă el preferă ceea ce este determinat (ceea ce are o cauză, ceea ce este creat, adică fiinţele fenomenale), el este îndepărtat (de încrederea în Dumnezeu / Allah). Dacă el preferă pe Cel Care cauzează motivul încrederii (Adică pe Creator, Slăvit şi Preamărit fie El!), el rămâne cu El. Dacă doriţi să fiţi un om care se încrede şi nu un om al determinărilor, atunci spuneţi *takbir* asupra spiritului (*ruh*) vostru de cinci ori şi luaţi-vă rămas bun de la toate năzuinţele voastre, întocmai cum moartea îşi ia rămas bun de la viaţă.

Primul nivel al încrederii nu este nimic mai mult decât a-ţi pune cele mai mari năzuinţe înaintea propriei ascensiuni; mai mult decât atât, nu ar trebui să căutaţi ceea ce vi se cuvine, nici ceea ce vă lipseşte, pentru că fiecare dintre aceste lucruri rupe legătura credinţei voastre, fără să fiţi conştienţi de acest lucru. Dacă sunteţi hotărâţi cu adevărat să trăiţi după modelul celui care se încrede, având încredere în Dumnezeu (Allah) când vine vorba să alegeţi unul dintre aceste două lucruri, atunci luaţi învăţăminte din această istorisire. S-a relatat că unul dintre cei care avea încredere în Dumnezeu (Allah) a venit la unul dintre Imami (Pacea fie asupra sa!) i-a spus: „Arată-ţi compasiunea faţă de mine răspunzându-mi la o întrebare legată de încredere." Imamul (Pacea fie asupra sa!) îl cunoştea pe acel bărbat ca fiind un om care avea o încredere deosebită în Dumnezeu (Allah) şi care era de o cinste cum rareori întâlneşti şi i-a văzut sinceritatea chiar înainte ca el să pună întrebarea. „Rămâi unde eşti şi aşteaptă împreună cu mine pentru un timp", i-a spus acesta. În timp ce-şi formula răspunsul, a trecut un om sărac pe lângă ei. Imamul (Pacea fie asupra sa!) a pus mâna în buzunar şi a scos ceva din buzunar, dându-i săracului. Apoi s-a întors la cel care pusese întrebarea şi i-a spus: „Vino şi întreabă despre ceea ce ai văzut." „O, Imamul meu" a spus bărbatul „Ştiu că mi-ai fi putut da răspunsul la întrebare înainte de a mă face să aştept. Atunci de ce ai amânat răspunsul?" Iar Imamul (Pacea fie asupra sa!) a răspuns: „Credinţa înseamnă să meditez asupra răspunsului înainte de a vorbi. Cum aş putea să fiu neatent în adâncul sufletului meu, când Domnul meu vede acest lucru? Cum aş putea să discut despre ştiinţa încrederii în timp ce am o monedă în buzunar? Nu mi-a fost îngăduit să discut despre încredere până când nu i-am dat-o. Aşadar, înţelege!" Cel care a pus această întrebare a suspinat adânc şi a jurat că nu va mai căuta adăpost în vreo casă şi nici nu se va mai încrede sau sprijini pe un alt muritor, cât timp va trăi.

CAPITOLUL 79 – RESPECTUL PENTRU FRAŢI

Motivul pentru care fraţii în credinţă îşi dau mâna este dragostea lui Dumnezeu (Allah) pentru ei. Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Când fraţii îşi dau mâna în Allah, faptele lor rele sunt risipite, astfel că ei devin aşa cum erau în ziua în care s-au născut."*** Când cresc dragostea şi respectul dintre doi fraţi, Dumnezeu (Allah) Îşi înmulţeşte darurile pentru fiecare dintre ei. Cel care cunoaşte cel mai bine religia lui Dumnezeu (Allah) este obligat să-l îndemne pe prietenul său să îndeplinească lucrurile pe care Dumnezeu (Allah) le-a făcut obligatorii şi să-l îndrume pe calea cea dreaptă, cu bucurie şi cu cumpătare, să-i dea veştile bune ale îndurării lui Dumnezeu (Allah) şi să-l facă să se teamă de pedeapsa Sa. Celălalt frate trebuie să caute binecuvântarea călăuzirii sale şi să facă lucrul la care l-a îndemnat fratele său,

să respecte mustrarea sa şi să fie călăuzit de el, căutând în tot acest timp protecţia lui Dumnezeu (Allah) şi ajutorul Său şi izbânda pe care o dă El.

Profetul Iisus (Isa) (Pacea fie asupra sa!) a fost odată întrebat: „Cum o mai duci în dimineaţa asta?" La care el a răspuns: „Nu beneficiez de lucrurile la care sper, nici nu pot să resping lucrurile de care mă feresc, când mi s-a poruncit să mă supun şi mi s-a interzis să mă răzvrătesc. Cred că niciun cerşetor nu este mai sărac decât sunt eu." Iar când lui Uways al-Qarani i s-a pus aceeaşi întrebare, el a spus: „Cum este un om dimineaţa, când acesta nu ştie dacă va mai fi în viaţă seara, iar seara nu ştie dacă va mai fi în viaţă în dimineaţa următoare?"

Abu Dharr a spus: „Dimineaţa Îi mulţumesc Domnului meu şi sunt mulţumit." Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Cel care se trezeşte dimineaţa năzuind la altceva în afara lui Dumnezeu (Allah), este dintre cei care vor pierde şi dintre păcătoşi."***

CAPITOLUL 80 – STRĂDUINŢA ŞI DISCIPLINA

Fericirea va aparţine robului care se străduieşte pentru Dumnezeu (Allah) şi luptă împotriva firii sale (egoului său) şi a propriilor patimi. Cel care-şi învinge patima câştigă bunăvoinţa lui Dumnezeu (Allah), iar cel a cărui raţiune biruie egoul care îndeamnă la rău, luptând *jihad*-ul (împotriva egoului său), cu supunere şi smerenie în slujba lui Dumnezeu (Allah), a câştigat o mare victorie. Nu există niciun văl între rob şi Dumnezeu (Allah) care să fie mai întunecat şi mai dezolant decât poftele egoului; nu există nicio armă mai bună pentru a lupta şi pentru a le distruge pe acestea, decât dependenţa totală de Dumnezeu (Allah), (Slavă Lui!), decât evlavia, foamea şi setea din timpul zilei şi veghea din timpul nopţii.

Când cel care are aceste calităţi părăseşte această lume, el moare ca un martir. Dacă el trăieşte conform căii corecte, sfârşitul său îi va aduce cea mai mare bunăvoinţă a lui Dumnezeu (Allah).

Dumnezeu (Allah) a spus:

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ

„Noi îi călăuzim pe căile Noastre pe cei care au luptat pentru Noi. Dumnezeu este cu făptuitorii de bine!" (Sfântul Coran 29:69)

Când vedeţi că cineva se străduieşte mai mult decât voi, dojeniţi-vă pe voi înşivă pentru a vă încuraja să faceţi mai mult. Să puneţi un căpăstru al poruncii şi un frâu al interdicţiei asupra egoului vostru şi continuaţi să mergeţi mai departe ca un dresor de cai, care nu-şi lasă calul să facă niciun pas, dacă acesta nu este absolut corect.

Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) obişnuia să se roage până când i se umflau picioarele. El obişnuia să spună: ***„Cum aş putea să nu fiu un rob recunoscător?"*** Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a dorit ca să-şi îndemne comunitatea să aprecieze acest lucru, astfel ca ea să nu neglijeze străduinţa, truda şi disciplina în fiecare

situaţie. Dacă ar fi să gustaţi plăcerea adorării lui Dumnezeu (Allah), să-i vedeţi binecuvântările şi să fiţi luminaţi de lumina Sa, nu aţi răbda nici măcar o oră fără ele, chiar dacă v-ar tăia cineva în bucăţele. Celui care se îndepărtează de ele îi vor fi refuzate aceste beneficii ale protecţiei şi succesului, pe care le dă Dumnezeu (Allah) şi pe care înaintaşii săi le-au dobândit.

Rabi' ibn Khuthaym a fost întrebat de ce nu doarme noaptea. „Pentru că mi-e teamă să-mi irosesc noaptea dormind" a răspuns el.

CAPITOLUL 81 – REFLECTAREA ASUPRA MORŢII

Reflectarea asupra morţii ucide poftele, taie rădăcinile nepăsării şi întăreşte inima prin amintirea promisiunii lui Dumnezeu (Allah) în ceea ce priveşte viaţa de apoi.

Ea îţi purifică caracterul, distruge urmele patimilor, stinge focul lăcomiei şi face ca această lume să pară fără valoare. Aceasta este semnificaţia cuvintelor Profetului (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!): ***„A medita timp de o oră este mai bine decât să te închini timp de un an."*** Acea oră de meditaţie este momentul când luaţi frânghiile care vă leagă de această lume şi le legaţi de lumea de apoi. Pogorârea îndurării din Cer nu încetează niciodată, dacă moartea este amintită în acest fel. Dacă cineva nu reflectează asupra morţii şi asupra faptului că nu există niciun mijloc prin care să poată scăpa de ea, dacă nu cugetă la neputinţa sa, dacă nu se gândeşte la perioada lungă de timp pe care o va petrece în mormânt şi la groaza pe care o va simţi în momentul învierii, nu există nimic bun în el.

Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Să vă aduceţi aminte de cea care distruge plăcerile."*** Când a fost întrebat la ce se referă, el a răspuns: ***„Moartea. Ori de câte ori un rob al lui Dumnezeu (Allah) îşi aduce aminte de ea atunci când este înstărit, această viaţă i se va părea scurtă. Ori de câte ori el îşi aduce aminte de moarte în timpul greutăţilor, viaţa i se va părea lungă."*** Moartea este primul popas al lumii de apoi şi ultimul popas al acestei lumi. Binecuvântat este cel care este generos şi care-şi petrece cu folos tinereţea şi binecuvântat este cel care face cât de mult bine poate la bătrâneţe.

Moartea este cel mai apropiat lucru care-l însoţeşte pe fiul lui Adam, deşi el o consideră ca fiind lucrul cel mai îndepărtat. Cât de mult îşi dăunează omul lui însuşi! Ce creatură este mai slabă decât el? În moarte stă salvarea celor sinceri şi nimicirea nelegiuiţilor.

De aceea unii aşteaptă cu ardoare moartea, în timp ce alţii o urăsc. Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Dacă o persoană iubeşte întâlnirea cu Dumnezeu (Allah), Dumnezeu (Allah) va iubi întâlnirea cu el. Iar dacă o persoană urăşte întâlnirea cu Dumnezeu (Allah), atunci Dumnezeu (Allah) va urî întâlnirea cu el."***

CAPITOLUL 82 - PĂREREA BUNĂ DESPRE FRAŢI SI DESPRE DUMNEZEU (ALLAH)

Părerea bună pe care o are cineva despre ceilalţi provine din credinţa sa şi din sănătatea sufletului său; semnul prin acre se recunoaşte cel care are o părere bună despre ceilalţi este acela că oriunde priveşte, el vede cu ochii purităţii şi ai virtuţii, oriunde ar merge, iar modestia, încrederea, protecţia şi sinceritatea sunt pecetluite în inima sa.

Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Să aveţi o părere bună despre fraţii voştri! Prin ea veţi câştiga puritatea inimilor voastre şi tăria de caracter."*** Iar Ubay ibn Ka'b a spus: „Când vedeţi o trăsătură de caracter pe care o dezaprobaţi la unul dintre fraţii voştri, atunci să-i daţi şaptezeci de interpretări (scuze) şi vedeţi dacă inima voastră se simte împăcată cu vreuna dintre ele. Dacă nu este aşa, atunci învinuiţi-vă pe voi înşivă pentru că nu-l puteţi scuza pe fratele vostru. Dacă voi înşivă aveţi o trăsătură de caracter care dă naştere cu uşurinţă la şaptezeci de interpretări, atunci ar trebui să o dezaprobaţi mai mult decât o faceţi în cazul fratelui vostru." Aşa cum i-a revelat Dumnezeu (Allah) profetului David (Pacea fie asupra sa!): ***„Aminteşte-le robilor Mei de binecuvântările şi de darurile Mele. Ei au văzut din partea Mea doar o bunătate imensă. Aşadar, ei ar trebui să se aştepte că ceea ce va urma va fi la fel ca ceea ce au văzut deja din partea Mea."*** O părerea bună despre Dumnezeu (Allah) atrage după sine o bună îndeplinire a actelor de adorare. O persoană care se înşeală, continuă să rămână răzvrătită (împotriva lui Dumnezeu / Allah), chiar şi atunci când speră să fie iertată. Cea mai bună părere o au cei care I se supun lui Dumnezeu (Allah), aceasta fiind pusă deoparte pentru ei, pentru cei care nădăjduiesc că vor primi răsplata Sa şi care se tem de pedeapsa Sa.

Trimisul lui Dumnezeu (Allah) a spus, citându-L pe Domnul Său, ***„Eu sunt alături de părerea bună pe care o are robul Meu despre Mine, o, Muhammad."*** Cel care nu reuşeşte să fie vrednic de existenţa darurilor care vin din părerea pe care o are despre Domnul său, şi-a întărit dovada împotriva lui însuşi şi este printre cei care sunt amăgiţi de poftele în care sunt încătuşaţi.

CAPITOLUL 83 – SĂ NE ÎNCREDINŢĂM LUI DUMNEZEU (ALLAH)

Cel care-şi încredinţează treburile lui Dumnezeu (Allah) este mereu liniştit, în permanenţă împăcat şi lipsit de griji în ceea ce priveşte această viaţă. Nivelul la care se află el este dincolo de a-i păsa de altceva în afară de Dumnezeu (Allah), aşa cum a spus Prinţul credincioşilor, Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!): ***„Sunt mulţumit cu ceea ce mi-a dat Dumnezeu (Allah) şi mi-am încredinţat treburile Creatorului meu. Aşa cum Dumnezeu (Allah) a fost Bun în ceea ce a trecut, El va fi Bun şi în ceea ce va urma."***

Aşa cum a spus Dumnezeu (Allah), citând cuvintele unui credincios din poporul faraonului:

وَأُفَوِّضُ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ. فَوَقَاهُ اللَّهُ سَيِّئَاتِ مَا مَكَرُوا وَحَاقَ بِآلِ فِرْعَوْنَ سُوءُ الْعَذَابِ

„«Eu îmi încredinţez soarta lui Dumnezeu. El este Văzător al robilor Săi.» Dumnezeu l-a păzit de relele pe care ei le-au urzit, iar răul osândei a învăluit casa lui Faraon." (Sfântul Coran 40:44-5)

Cuvântul arab pentru „încredinţare" (*tafuid*) este alcătuit din cinci litere, fiecare literă constituind o poruncă. Cel care ia aminte la aceste porunci aduce litera *ta* a renunţării (*tark*) la planurile sale lumeşti; litera *fa* a nimicirii (*fana*) tuturor năzuinţelor în afară de Dumnezeu (Allah); litera *waw* a îndeplinirii (*wafa*) legământului cu Dumnezeu (Allah) şi a întăririi promisiunii faţă de El; litera *ya* a detaşării de (*ya's*) sine însuşi (de egoul său) şi certitudinea credinţei (*yaqin*) în Domnul său; şi litera *dad* a conştiinţei (*damir*) care este numai pentru Dumnezeu (Allah) şi a nevoii (*darurah*) de Dumnezeu (Allah). Cel care-I încredinţează totul lui Dumnezeu (Allah) se trezeşte dimineaţa eliberat de toate relele, iar noaptea doarme păzit de credinţa sa.

CAPITOLUL 84 – TĂRIA CREDINŢEI

Siguranţa credinţei îl va duce pe robul lui Dumnezeu (Allah) la cele mai înalte nivele şi la cele mai minunate trepte. De aceea, Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a făcut cunoscută importanţa imensă pe care o are certitudinea credinţei, când a menţionat faptul că Profetul Iisus (Isa) (Pacea fie asupra sa!) a umblat pe apă. El a spus: ***„Dacă ar fi avut şi mai multă siguranţă în credinţa sa, el ar fi putut să meargă pe aer."*** El a arătat astfel, că în ciuda măreţiei poziţiei pe care o deţin profeţii în faţa lui Dumnezeu (Allah), ei se află la nivele diferite, potrivit credinţei lor. Credinţa creşte mereu, iar apoi rămâne aşa în veşnicie. Credincioşii sunt, de asemenea, diferiţi în ceea ce priveşte tăria sau slăbiciunea credinţei lor. O persoană a cărui credinţă este puternică, poate fi recunoscută prin faptul că ea se consideră neputincioasă şi lipsită de putere fără ceea ce i-a dat Dumnezeu (Allah) şi prin faptul că respectă porunca lui Dumnezeu (Allah) şi Îl adoră pe El, atât în exterior, cât şi în adâncul sufletului. Ea consideră la fel situaţiile în care are, sau în care nu are, în care are parte de mai mult, sau de mai puţin, în care este lăudată, sau acuzată, în care are putere, sau în care este umilită, pentru că ea consideră toate aceste situaţii ca fiind la acelaşi nivel. Cu toate acestea, cel a cărui credinţă slăbeşte, se ataşează de lucrurile materiale şi-i dă frâu liber egoului său, lăsându-l să domnească asupra fiinţei sale. El urmează obiceiurile şi ceea ce spun oamenii fără să aibă dovezi şi se străduieşte pentru lucrurile acestei lumi, acumulând bogăţia ei şi ţinându-se strâns de ea, preţuind-o şi susţinând-o prin vorbele sale.

Numai Dumnezeu (Allah) dă sau opreşte, nu există altcineva în afară de El care să facă acest lucru, iar robul poate dobândi numai cât i-a orânduit şi i-a dat El. Eforturile şi străduinţa nu-i vor mări câştigurile, dacă el tăgăduieşte credinţa prin faptele sale şi în inima sa. Aşa cum a spus Dumnezeu (Allah):

يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِم مَّا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ ۗ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ

„Ei spun cu gurile lor ceea ce nu este în inimile lor. Dumnezeu cunoaşte prea bine ceea ce ascund." (Sfântul Coran 3:167)

Dumnezeu (Allah) a fost Îndurător faţă de robii Săi, când le-a permis să-şi câştige traiul, oricum şi l-ar câştiga, atât timp cât nu încalcă limitele lui Dumnezeu (Allah), sau cât timp nu renunţă la obligaţiile pe care le au faţă de El şi cât timp nu renunţă la urmarea exemplului Profetului Său (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!), în fiecare acţiune pe care o întreprind şi cât timp nu renunţă la spiritul încrederii sau cât timp nu se lasă pradă lăcomiei. Dar când ei uită acest lucru, ataşându-se de contrariul a

ceea ce a fost orânduit pentru ei, ei se vor număra printre cei care vor fi nimiciţi, care în final nu vor rămâne decât cu afirmaţiile lor mincinoase. Nu toţi cei care-şi câştigă traiul sunt neapărat de încredere: din câştigurile lor, unii dobândesc numai ceea ce este interzis sau îndoielnic. Ei sunt recunoscuţi după efectul pe care îl are câştigul asupra lor, prin lăcomia lor nemăsurată şi după felul cum cheltuie pentru această lume, fără să dea.

Cel căruia i se dă permisiunea să câştige bani, în timp ce inima sa se încrede în Dumnezeu (Allah), este o persoană al cărei suflet va avea de câştigat. Dacă are mulţi bani, el este ca un administrator care ştie că a deţine avere sau a nu avea este acelaşi lucru. Dacă el nu o cheltuie, el face acest lucru pentru Dumnezeu (Allah), iar dacă o cheltuie, el face acest lucru în modul în care a poruncit Dumnezeu (Allah). Ambele sunt pentru Dumnezeu (Allah).

CAPITOLUL 85 – TEAMA ŞI SPERANŢA

Teama este păzitorul inimii, iar speranţa este mijlocitorul sufletului. Cel care-L cunoaşte pe Dumnezeu (Allah) se teme de El şi-şi pune speranţele în El. Acestea două sunt aripile credinţei cu care zboară adevăratul slujitor spre bunăvoinţa lui Dumnezeu (Allah). Ele sunt ochii raţiunii sale cu care vede promisiunea şi avertizarea lui Dumnezeu (Allah); teama ne face să medităm asupra dreptăţii lui Dumnezeu (Allah) prin conştientizarea atentă a avertizării Sale. Speranţa face ca să se reverse binecuvântările lui Dumnezeu (Allah) asupra noastră şi dă viaţă inimii, în timp ce teama de Dumnezeu (Allah) ucide egoul. Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Credinciosul are două feluri de teamă: teama cu privire de ceea ce a trecut şi teama cu privire la ceea ce va veni".***

În moartea egoului se află viaţa sufletului nostru, care duce la statornicie în practică. Cel care-L adoră pe Dumnezeu (Allah), păstrând echilibrul între teamă şi speranţă, nu se va rătăci şi va dobândi ceea ce speră. Cum ar putea să fie robul altfel decât temător, când nu ştie în ce măsură va trebui să dea socoteală pentru faptele consemnate, când nu are nicio faptă care să-l poată ajuta, nicio putere să facă ceva, niciun loc în care să se adăpostească? Cum ar putea să înceteze să spere, când ştie că în ciuda incapacităţii sale, el este cufundat în oceanul binecuvântărilor şi darurilor lui Dumnezeu (Allah), care nu pot fi numărate sau enumerate? Cel care-L iubeşte pe Dumnezeu (Allah), Îl adoră pe Domnul său plin de speranţă, meditând cu atenţie la propria condiţie; iar cel care se înfrânează şi care este cumpătat Îl adoră pe Dumnezeu (Allah) plin de teamă.

Uways al-Qarani i-a spus lui Haram ibn Hayan, „Oamenii acţionează cu speranţă, dar tu acţionezi cu teamă." Haram a răspuns: „Există două feluri de teamă: teama permanentă şi teama schimbătoare. Teama permanentă este aducătoare de speranţă, în timp ce teama schimbătoare este aducătoare de teamă permanentă. În mod asemănător, există două feluri de speranţă: speranţa ascunsă şi speranţa vizibilă. Speranţa ascunsă cauzează teamă permanentă, care întăreşte legătura dragostei; în timp ce speranţa care se vede împlineşte aşteptările omului referitoare la incapacitatea lui şi la greşelile pe care le-a făcut în viaţa sa."

CAPITOLUL 86 – MULŢUMIREA

Mulţumirea este atunci când cineva este mulţumit cu ceea are, fie că este vorba de lucrurile pe care le iubeşte, sau că este vorba despre ceea ce urăşte. Ea este o rază din lumina gnozei (cunoaşterii). Cel care este mulţumit nu mai are preferinţe personale. El este, într-adevăr, cel de care Dumnezeu (Allah) este Mulţumit. Mulţumirea este o noţiune care conţine înţelesurile slujirii lui Dumnezeu (Allah) şi poate fi descrisă ca bucurie a inimii.

L-am auzit pe tatăl meu, Muhammad Al Baqir (Pacea fie asupra sa!) spunând: ***„Când inima cuiva se ataşează de ceea ce are el, înseamnă că-I face asociaţi lui Dumnezeu (Allah) (şirk), iar când ea se ataşează de ceea ce nu are, aceasta este necredinţă (kufr): acestea sunt cele două aripi ale nepăsării."*** Sunt uimit de cel care pretinde că este robul lui Dumnezeu (Allah), iar apoi se împotriveşte hotărârilor Sale. Cei care deţin cunoaşterea (*'arifin*) şi sunt mulţumiţi, sunt departe de a fi aşa.

CAPITOLUL 87 – NECAZURILE ŞI SUFERINŢA

Suferinţa este o podoabă pentru credincios şi un semn al onoarei pentru omul raţional, întrucât, pentru a-i face faţă, este nevoie de stăruinţă şi de statornicie, acestea două dovedind credinţa sa. Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Noi, profeţii, suntem oamenii care avem de îndurat cele mai grele încercări, apoi după noi urmează credincioşii, apoi ceilalţi asemenea lor."***

Cel care gustă din hrana suferinţei în timp ce se află sub paza lui Dumnezeu (Allah), o savurează (se bucură de ea) mai mult decât savurează (se bucură de) binecuvântările lui Dumnezeu (Allah). El tânjeşte după ea când nu o are, întrucât lumina binecuvântărilor se afla sub cumpăna suferinţei şi a încercărilor, iar cumpăna suferinţei şi a încercărilor se afla sub lumina binecuvântărilor. Mulţi sunt feriţi de suferinţă, iar apoi sunt distruşi în timp ce au parte de binecuvântări. Dumnezeu (Allah) nu a lăudat pe niciunul dintre robii Săi, de la Adam până la Muhammad, până când nu l-a pus la încercare şi până când nu a văzut cum şi-a îndeplinit acesta datoria de a-L adora pe El, atunci când s-a aflat în suferinţă şi în necazuri. De fapt, semnele onoarei pe care o dă Dumnezeu (Allah) vin la sfârşit, iar suferinţa şi necazurile sunt cele care vin la început.

Cel care renunţă la calea suferinţei ignoră felinarul credincioşilor, făclia celor care sunt aproape de Dumnezeu (Allah) şi lumina călăuzitoare a celor care sunt pe calea cea dreaptă. Nu există niciun bine într-un rob care se plânge şi este nemulţumit de o singură încercare, după ce aceasta a fost precedată de mii de binecuvântări şi urmată de mii de mângâieri. Cel care nu are răbdarea necesară în timpul necazurilor şi suferinţelor, nu va fi recunoscător pentru binecuvântările pe care le primeşte. În acelaşi mod, cel care nu este recunoscător aşa cum ar trebui pentru binecuvântările primite, nu va avea răbdare, aşa cum se cuvine, în vreme de necazuri. Cel căruia îi lipsesc ambele (răbdarea şi recunoştinţa) este un paria.

Profetul Iov (Ayub) (Pacea fie asupra sa!) a spus în ruga sa: ***„O, Dumnezeule (Allah), cu adevărat, nu au venit la mine şaptezeci de bucurii şi mângâieri până când nu mi-ai trimis şaptezeci de suferinţe."***

Iar Wahb ibn Munabbih a spus: „Suferinţa este pentru credincios cum este zăbala pentru cal şi căpăstrul pentru cămilă". Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) a spus: ***„Statornicia este pentru credinţă aşa cum este capul pentru trup. Izvorul statorniciei este suferinţa, dar numai cei care îndeplinesc ceea ce este drept înţeleg acest lucru."***

CAPITOLUL 88 – STĂRUINŢA ŞI RĂBDAREA

Răbdarea scoate la iveală toată lumina şi puritatea care se află în adâncul sufletului slujitorilor lui Dumnezeu (Allah), în timp ce nerăbdarea arată întunericul şi lipsurile din lăuntrul lor. Fiecare pretinde că este răbdător, dar numai cei smeriţi şi supuşi sunt statornici în răbdarea lor. Fiecare neagă faptul că ar fi lipsit de răbdare, deşi nerăbdarea este destul de evidentă în cazul celor fățarnici, întrucât atunci când oamenii sunt asaltaţi de încercări şi de necazuri, se vede cine este sincer şi cine este mincinos.

Răbdarea este un simţământ care predomină permanent în conştiinţa cuiva, iar tulburarea care apare în cazul unui necaz neaşteptat nu se poate numi răbdare. Nerăbdarea şi neliniştea tulbură inima şi aduc mâhnire în sufletul omului, schimbându-i culoarea feţei (înfăţişarea) şi starea de spirit. Persoana nerăbdătoare începe fiecare lucru fără să dea dovadă de smerenie, de căinţă, fără să se roage smerit Lui Dumnezeu (Allah). Nu aşa procedează cel care este răbdător. Începutul răbdării este amar, dar sfârşitul ei este dulce pentru unii; iar pentru alţii, atât începutul, cât şi sfârşitul ei sunt pline de amărăciune. Cel care este răbdător până la sfârşit, a rămas alături de ea. Cel care este răbdător numai la început, a părăsit-o. Cel care cunoaşte valoarea răbdării nu va suporta să fie fără ea.

În istorisirea despre Moise şi Khidr, Dumnezeu (Allah) a spus:

وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَى مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا

„Şi cum ai avea răbdare la ceea ce nu cuprinzi cu ştiinţa?" (Sfântul Coran 18:68)

Cel care este răbdător fără să-i facă plăcere, care nu se plânge în faţa oamenilor şi care nu devine nerăbdător când îi este rupt vălul, se numără printre oamenii obişnuiţi. El va avea parte de ceea ce a spus Dumnezeu (Allah):

وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ

„Dă vestea cea bună celor răbdători." (Sfântul Coran 2:155)

Adică vestea bună a Grădinii (Paradisului) şi a iertării. Cel care înfruntă necazurile şi suferinţa cu inima deschisă, dând dovadă de răbdare, cu calm şi demnitate, face parte dintre cei aleşi şi va avea parte de ceea ce a spus Dumnezeu (Allah):

إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ

„Dumnezeu este cu cei răbdători." (Sfântul Coran 8:46)

CAPITOLUL 89 – MÂHNIREA

Mâhnirea este unul dintre semnele celor cunoscători, provenind din însemnătatea lucrurilor nevăzute, pe care aceştia le află atunci când practică izolarea şi din intensitatea cu care Îl slăvesc ei pe Dumnezeu (Allah). În exterior, cel îndurerat pare mic, dar în adâncul sufletului său el este mare.

El trăieşte mulţumit alături de ceilalţi oameni, ducând o viaţă în ascultare de Dumnezeu (Allah). Cel care este mâhnit nu este un om al reflecţiei, pentru că cel care meditează este nevoit să fie mâhnit, în timp ce cel mâhnit este aşa datorită firii sale. Mâhnirea vine din interior, iar meditaţia începe prin observarea fenomenelor exterioare – există o diferenţă între ele.

Dumnezeu (Allah) l-a citat pe Iacob:

إِنَّمَا أَشْكُو بَثِّي وَحُزْنِي إِلَى اللهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللهِ مَا لاَ تَعْلَمُونَ

„Eu numai la Dumnezeu mă plâng de nenorocirea şi mâhnirea mea. Pe Dumnezeu, eu ştiu ceea ce voi nu ştiţi." (Sfântul Coran 12:86)

Aceasta este aşa deoarece ştiinţa care este dobândită în starea de amărăciune îi este specifică lui (celui mâhnit), iar Dumnezeu (Allah) l-a ales pe el să aibă parte de ea, în timp ce i-a lăsat pe ceilalţi oameni să fie lipsiţi de ea. Când Rabi ibn Khuthaym a fost întrebat de ce este mâhnit, el a răspuns: „Pentru că se pretind atâtea de la mine. La dreapta mâhnirii stă căinţa, iar în stânga ei se află tăcerea. Mâhnirea este un semn al celor care deţin cunoaşterea (gnoza) privitoare la Dumnezeu (Allah)."

Gândirea şi reflecţia aparţin atât celor aleşi, cât şi oamenilor obişnuiţi. Dacă mâhnirea ar fi îndepărtată de inimile celor cunoscători timp de o oră, ei ar căuta ajutorul lui Dumnezeu (Allah); dar dacă ea ar fi aşezată în inimile altora, aceştia nu ar putea să o suporte. Prima dată vine mâhnirea, iar apoi vine siguranţa şi veştile bune. Meditaţia este a doua, urmată de statornicia credinţei şi de nevoia mărturisită şi conştientizată de Dumnezeu (Allah), prin faptul că omul caută adăpost la El. Cel mâhnit cugetă, iar cel care cugetă, observă şi înţelege. Fiecare dintre aceştia are un anumit statut, o anumită ştiinţă, o cale, o răbdare şi o onoare a lor.

CAPITOLUL 90 – MODESTIA

Modestia este o lumină a cărei esenţă este miezul credinţei. Ea înseamnă a analiza cu grijă toate lucrurile care sunt condamnate de *tauhid* (doctrina unicităţii lui Dumnezeu / Allah) şi de cunoaştere (gnoză). Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Modestia face parte din credinţă".*** Adică se poate spune că modestia este acceptată prin credinţă, iar credinţa este acceptată prin modestie. Persoana modestă este bună în totalitate. Cel lipsit de modestie este rău în totalitate, chiar dacă săvârşeşte acte de adorare şi chiar dacă este scrupulos. Un pas făcut cu modestie în curţile evlaviei, cu teamă şi

respect faţă de Dumnezeu (Allah), este mai bun decât şaptezeci de ani de închinare. Insolenţa şi obrăznicia sunt însă începutul făţărniciei, al dezbinării şi al necredinţei.

Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Dacă nu aveţi ruşine, atunci faceţi ceea ce vă place!"*** Aceasta înseamnă că, atunci când vă părăseşte modestia, veţi fi pedepsiţi pentru tot binele şi pentru tot răul pe care l-aţi făcut. Puterea modestiei provine din mâhnirea (cauzată de conştientizarea neajunsurilor spirituale ale propriei persoane) şi din teama de Dumnezeu (Allah), modestia fiind casa fricii de Dumnezeu (Allah). Începutul modestiei este evlavia (teama şi respectul faţă de Dumnezeu / Allah), iar sfârşitul ei este vederea şi înţelegerea clară a lucrurilor. O persoană modestă este preocupată de propriile treburi, nu se amestecă în treburile celorlalţi oameni şi se distanţează de ceea ce fac ei, chiar dacă ei îl părăsesc complet pe cel modest.

Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Când Dumnezeu (Allah) doreşte ceva bun pentru un rob de-al Său, el îl face să-şi uite calităţile nobile, punându-i în faţa ochilor defectele sale şi îl face să nu-i placă să şadă alături de cei care se îndepărtează de pomenirea lui Dumnezeu (Allah)."*** Modestia este de cinci feluri: ruşinea cauzată de o faptă rea, ruşinea cauzată de conştientizarea propriei incapacităţi, atitudinea modestă în ceea ce priveşte propriile calităţi, smerenia care provine din dragostea (de Dumnezeu / Allah) şi smerenia cauzată de evlavie (teama şi respectul faţă de Dumnezeu / Allah). Fiecare dintre acestea îşi are proprii adepţi, care se află la un anumit nivel, potrivit acestor categorii ale modestiei.

CAPITOLUL 91 – CUNOAŞTEREA (GNOZA - *MA'RIFAH*)

Cel care deţine cunoaşterea (*'arif*) se află printre oameni, în timp ce inima lui este la Dumnezeu (Allah). Dacă inima lui ar uita de Dumnezeu (Allah) fie şi numai cât ar clipi din ochi, el ar muri de dorul Său. Cel care deţine cunoaşterea este cel căruia i s-au încredinţat lucrurile lui Dumnezeu (Allah), comoara tainelor Sale, el este păstrătorul luminii Sale, o dovadă a milei Sale faţă de creaturi, o unealtă a ştiinţelor Sale şi măsura bunătăţii şi a dreptăţii Sale. El nu are nevoie nici de oameni, nici de un scop (altul în afară de Dumnezeu / Allah), nici de această lume. El nu are vreun alt prieten apropiat în afară de Dumnezeu (Allah), iar vorba, gesturile şi respiraţia sa sunt numai pentru, cu şi de la Dumnezeu (Allah), întrucât el frecventează gradina sanctităţii Sale şi este îmbogăţit prin cele mai subtile daruri pe care le primeşte de la El. Cunoaşterea (gnoza) este o rădăcină a cărei ramificaţie este credinţa.

CAPITOLUL 92 – DRAGOSTEA DE DUMNEZEU (ALLAH)

Când dragostea de Dumnezeu (Allah) pune stăpânire pe adâncul sufletului robului lui Dumnezeu (Allah), aceasta îl goleşte de orice altă preocupare în afară de pomenirea lui Dumnezeu (Allah). Cel cuprins de ea este cel mai loial faţă de Dumnezeu (Allah) în sufletul său, dintre toţi oamenii. El este cel mai sincer în cuvintele sale, cel mai credincios în legământul său, cel mai abil în acţiunile sale, cel mai curat în pomenirea lui Dumnezeu (Allah) şi cel mai devotat în dedicarea sa şi în adorarea lui Dumnezeu (Allah).

Îngerii se întrec între ei să converseze cu el şi să se laude că l-au văzut. Prin el, Dumnezeu (Allah) face ca pământul Său să prospere şi să rodească şi prin consideraţia Sa

pentru el, Dumnezeu îi onorează pe robii Săi. Dumnezeu (Allah) le dăruieşte oamenilor când aceştia Îi cer în numele dreptului lui, înlăturându-le suferinţele prin îndurarea Sa. Dacă oamenii ar ştii ce poziţie ocupă în faţa lui Dumnezeu (Allah), ei nu ar încerca să se apropie de Dumnezeu (Allah), decât prin praful picioarelor sale.

Prinţul credincioşilor Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) a spus: ***„Dragostea lui Dumnezeu (Allah) este un foc care nu trece pe lângă ceva fără să ardă complet acel lucru; lumina lui Dumnezeu (Allah) nu se pogoară asupra vreunui lucru fără să-l lumineze. Cerurile lui Dumnezeu (Allah) nu vor da naştere unui nor fără să acopere tot ceea ce este sub el; vântul lui Dumnezeu (Allah) nu suflă pe ceva fără să mişte acel lucru. Apa lui Dumnezeu (Allah) dă viaţă tuturor lucrurilor şi totul creşte din pământul lui Dumnezeu (Allah). Cel care Îl iubeşte pe Dumnezeu (Allah) primeşte bogăţie şi autoritate."***

Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Când Dumnezeu (Allah) iubeşte un rob din comunitatea mea, El aşează dragoste pentru el în inimile prietenilor Săi, în spiritele îngerilor şi ale susţinătorilor Tronului Său, astfel ca aceştia să-l iubească."***

Cel care-L iubeşte pe Dumnezeu (Allah) deţine într-adevăr prea plinul fericirii şi va fi capabil să mijlocească la Dumnezeu (Allah) în Ziua Învierii.

CAPITOLUL 93 – DRAGOSTEA DE DRAGUL LUI DUMNEZEU (ALLAH)

Cel care iubeşte de dragul lui Dumnezeu (Allah) este iubit de Dumnezeu (Allah), iar cel care este iubit de dragul lui Dumnezeu (Allah) este, de asemenea, iubit de Dumnezeu (Allah), din moment ce fiecare dintre ei îl iubeşte pe celălalt de dragul lui Dumnezeu (Allah). Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: ***„Omul este alături de cei pe care-i iubeşte. Cel care iubeşte un rob de dragul lui Dumnezeu (Allah), Îl iubeşte pe Dumnezeu (Allah). Nimeni nu-L iubeşte pe Dumnezeu (Allah), decât cel pe care Dumnezeu (Allah) îl iubeşte."*** Şi din nou ***„Cei mai buni dintre oameni după profeţi în această lume şi în lumea de apoi sunt cei care se iubesc unul pe altul de dragul lui Dumnezeu (Allah)."*** Dragostea care este întemeiată pe altceva în afară de Dumnezeu (Allah) va duce la duşmănie, dar nu şi dragostea dintre cei care se iubesc de dragul Lui, pentru că dragostea lor provine din aceeaşi sursă. Dragostea lor va creşte întotdeauna şi nu va scădea niciodată. Aşa cum a spus Dumnezeu (Allah):

الْأَخِلَّاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ

„În Ziua aceea, prietenii vor deveni vrăjmaşi unii altora, afară de cei temători." (Sfântul Coran 43:67)

pentru că rădăcina dragostei este libertatea şi independenţa faţă de toate lucrurile, în afară de Cel Preaiubit.

Prinţul credincioşilor / Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) a spus: ***„Cel mai bun şi cel mai plăcut lucru din Grădina (Paradisului) este dragostea de Dumnezeu (Allah), dragostea de dragul lui Dumnezeu (Allah) şi lauda lui Dumnezeu (Allah)."*** Iar Dumnezeu (Allah) a spus:

وَآخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

„şi la sfârşitul chemării: "Laudă lui Dumnezeu, Domnul lumilor!" (Sfântul Coran 10:10)

pentru că atunci când ei văd binecuvântările care există în Gradina (Paradisului), se înfiripă dragostea în inima lor, care-i face să exclame: „Laudă lui Dumnezeu (Allah), Domnul lumilor!"

CAPITOLUL 94 – DORUL DE DUMNEZEU (ALLAH)

Cel care tânjeşte după Dumnezeu (Allah) nu-şi doreşte nici mâncare, nu-şi găseşte plăcerea nici în băutură, nici nu este uşor iritabil/impresionabil, el nu este foarte apropiat nici măcar faţă de prietenii săi apropiaţi, nici nu locuieşte în vreo cetate, nici nu-şi găseşte plăcerea în purtarea straielor, nici nu se odihneşte atât cât ar avea nevoie.

El Îl adoră pe Dumnezeu (Allah) ziua şi noaptea, sperând să ajungă la ceea ce tânjeşte. El Îi vorbeşte Lui cu limba celui care îi este dor de El, mărturisind ceea ce este în adâncul sufletului său. Aceasta este aşa cum i-a spus Dumnezeu (Allah) lui Moise, când L-a întâlnit pe Domnul său:

وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَى

„Domnul meu! Eu m-am grăbit către Tine spre a-Ţi fi pe plac." (Sfântul Coran 20:84)

Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a explicat această stare astfel: ***„El nici nu a mâncat, nici nu a băut, nici nu a dormit, nici nu şi-a dorit nimic din toate acestea atunci când venea sau când pleca, timp de patruzeci de zile, din cauza dorului de Domnul său."***

Când începeţi să tânjiţi după Dumnezeu (Allah), să spuneţi *takbir*, renunţând la voi înşivă şi la dorinţele voastre lumeşti. Să vă luaţi rămas bun de la toate lucrurile de care v-aţi apropiat şi să vă îndepărtaţi de toate lucrurile, cu excepţia Celui pe Care vi-L doriţi cel mai mult. Să rostiţi cuvântul *Labbayk* („Sunt în slujba Ta!") până la moarte: „Sunt în slujba Ta, o, Dumnezeule (Allah), sunt în slujba Ta!" Apoi Dumnezeu (Allah) va face ca răsplata voastră să fie mare. O persoană care tânjeşte după Dumnezeu (Allah) este ca un om care se îneacă: el este interesat numai de faptul de a fi salvat şi uită de orice altceva.

CAPITOLUL 95 – ÎNŢELEPCIUNEA

Înţelepciunea este lumina cunoaşterii (gnozei), ea reprezintă un grad aprofundat de conştientizare şi fructul sincerităţii. Dumnezeu (Allah) nu a dat nicio binecuvântare care să fie mai mare, mai bună, mai productivă, mai nobilă, sau mai minunată, decât este înţelepciunea pentru sufletul omului. Aşa cum a spus Dumnezeu (Allah):

يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَن يَشَاءُ وَمَن يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا

„El dăruieşte înţelepciune cui voieşte. Cel căruia i s-a dăruit înţelepciune se bucură de mult bine. Doar cei dăruiţi cu minte chibzuiesc!" (Sfântul Coran 2:269)

Adică numai cel pe care El l-a ales pentru El Însuşi şi numai cel care a fost desemnat să o primească ştie ce înţelepciune a pregătit şi a păstrat Dumnezeu (Allah). Înţelepciunea înseamnă salvare, statornicie când se începe îndeplinirea unei anumite responsabilităţi şi o atitudine fermă în ceea ce priveşte finalizarea ei. Înţelepciunea îi inspiră pe oameni să aspire la Dumnezeu (Allah). Iar Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) i-a spus lui Ali (Pacea fie asupra sa!): ***„Dacă Dumnezeu (Allah) îl călăuzeşte pe unul dintre robii Săi prin tine, acest lucru este mai bine pentru tine decât toate lucrurile asupra cărora străluceşte soarele, de la miazăzi la miazănoapte."***

CAPITOLUL 96 – PRETENŢIILE

În realitate, pretenţiile aparţin profeţilor, Imamilor şi celor sinceri şi drepţi, iar cel care are o pretenţie abuzivă este precum Iblis cel blestemat. El pretinde că este devotat în timp ce, în realitate, se împotriveşte Domnului său şi poruncilor Sale. Cel care are asemenea pretenţii îşi trădează nesinceritatea, iar cel care minte nu este demn de încredere. Celui care pretinde ceea ce nu îi este permis i se vor deschide porţile suferinţei. Celui care face o afirmaţie i se va cere fără îndoială să aducă dovezi clare, în urma cărora se va vedea că este compromis şi se va face de ruşine. Celui sincer nu i se va cere socoteală în legătură cu motivaţia acţiunilor sale. Aşa cum a spus Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!): ***„Nimeni nu priveşte la o persoană sincera fără să o respecte."***

CAPITOLUL 97 – SĂ TRAGEM ÎNVĂŢĂMINTE

Trimisul lui Dumnezeu (Allah) (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus: „Cel care trage învăţături în această lume trăieşte în ea ca un om adormit: el o vede, dar nu o atinge. Repulsia (pentru ea) creşte în inima lui şi în sufletul său datorită comportamentului celor care sunt amăgiţi de această lume şi care aduce doar judecată şi pedeapsă. El renunţă la această lume, dând-o la schimb pentru ceea ce îl va aduce aproape de bunăvoinţa şi de iertarea lui Dumnezeu (Allah). El se curăţă de acele lucruri la care îl cheamă această lume şi de podoabele sale lumeşti, cu apa care stinge dorinţa pentru această lume.

Cel care ia învăţăminte va avea parte de trei lucruri: cunoaşterea a ceea ce face, punerea în practică a cunoştinţelor sale şi cunoaşterea lucrurilor pe care nu le cunoştea. Trage învăţăminte cel care se teme de rezultatul acţiunilor sale şi care se înfrânează în toate lucrurile (nepermise) când începe să întreprindă ceva. Reuşesc să ia învăţăminte doar cei care sunt puri în sufletul lor şi care înţeleg.

Dumnezeu (Allah) a spus:

فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِي الْأَبْصَارِ

„Trageţi o învăţătură de aici, o, voi cei dăruiţi cu vedere!" (Sfântul Coran 59:2)

şi iarăşi:

فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِن تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ

„Nu ochii lor sunt orbi, ci inimile lor din piepturi sunt oarbe." (Sfântul Coran 22:46)

Când Dumnezeu (Allah) deschide ochii inimii cuiva, făcându-l să înţeleagă prin intermediul reflecţiei, atunci El îi dă o poziţie înaltă şi o avere imensă.

CAPITOLUL 98 – MULŢUMIREA PENTRU CEEA CE NI S-A DAT

Dacă cel care este mulţumit (cu ceea ce i s-a dat) ar fi să jure că va avea parte în cele din urmă de cele două sălaşuri ale sale (de această lume şi de lumea de apoi), Dumnezeu (Allah) l-ar susţine, împlinindu-i speranţa, datorită faptului că mulţumirea lui este mare. Cum ar putea robul lui Dumnezeu (Allah) să nu fie mulţumit cu ceea ce a primit de la El, când El spune:

نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُم مَّعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

„Noi le-am împărţit traiul în Viaţa de Acum." (Sfântul Coran 43:32)

Cel care se înclină în faţa lui Dumnezeu (Allah) şi nu este nepăsător, îndeplinind ceea ce doreşte El, oricând doreşte El, cel care are convingerea că El deţine suveranitatea prin care orânduieşte fiecărui om mijloacele de trai care-i sunt necesare şi nu crede că acestea provin din alte cauze, cel care este mulţumit cu ceea ce i s-a dat este scutit de griji, de durere şi de osteneală. Când scade mulţumirea, cresc dorinţele. Lăcomia pentru această lume este cauza tuturor relelor; cel care o are nu va fi mântuit de Foc, dacă nu se căieşte.

De aceea Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a pus: ***„Mulţumirea este o împărăţie care nu piere."*** Ea este corabia bunăvoinţei lui Dumnezeu (Allah), care-i poartă pe cei aflaţi la bordul ei spre Casa Sa. Să aveţi deplină încredere în El cu privire la lucrurile care nu vi s-au dat şi să vă bucuraţi de ceea ce vi s-a dat. Să fiţi răbdători în ceea ce vi se întâmplă pentru că aceasta este, într-adevăr, una dintre cele mai mari îndatoriri.

CAPITOLUL 99 – CALOMNIA Şi BÂRFA

Calomnia este interzisă tuturor musulmanilor, iar cel care a defăimat pe cineva a păcătuit, indiferent de situaţie. Calomnia înseamnă a menţiona un lucru despre o anumită persoană care nu este un defect în ochii lui Dumnezeu (Allah), sau a condamna ceea ce laudă cei cunoscători.

Iar în ceea ce priveşte a vorbi despre cineva care nu este de faţă referitor la un lucru condamnat de Dumnezeu (Allah), când acea persoană este vinovată de acel lucru, atunci aceasta nu înseamnă calomnie, chiar dacă lui nu îi place când aude acest lucru; şi veţi fi lipsiţi de dispreţul acelei persoane. Aceasta este pentru a distinge clar adevărul de minciună prin ceea ce a lămurit Dumnezeu (Allah) şi Trimisul Său (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!). Cu toate acestea, în acest caz trebuie să se îndeplinească o

condiţie necesară, aceea că persoana care spune acel lucru trebuie să urmărească doar clarificarea adevărului şi a minciunii, în ceea ce priveşte religia lui Dumnezeu (Allah). Dacă el urmăreşte să condamne persoana despre care vorbeşte fără să-şi dorească să clarifice lucrurile, atunci i se va cere socoteală pentru scopul său murdar, chiar dacă are dreptate în ceea ce spune.

Dacă chiar aţi defăimat pe cineva, atunci să vă cereţi iertare de la acea persoană. Dacă nu aţi mers atât de departe şi nu aţi ajuns în acel punct, atunci să-I cereţi iertare lui Dumnezeu (Allah) pentru aceasta. Bârfa nimiceşte faptele bune aşa cum focul mistuie lemnul. Aşa cum Dumnezeu (Allah) i-a revelat lui Moise (Pacea fie asupra sa!): ***„Clevetitorul va fi ultima persoană care va intra în Gradina (Paradisului), dacă se căieşte. Dacă nu se căieşte, atunci el va fi primul care va intra în Focul (Iadului).”*** Aşa cum a spus Dumnezeu (Allah):

أَيُحِبُّ أَحَدُكُمْ أَن يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ

„Să nu vă vorbiţi de rău unii pe alţii în lipsă. I-ar plăcea vreunuia dintre voi să mănânce carnea fratelui său mort?” (Sfântul Coran 49:12)

Diferitele aspecte ale calomniei se ivesc atunci când menţionaţi un defect al caracterului cuiva, al gândirii sale, al faptelor sale, al comportamentului său, al credinţei lui, al necunoaşterii lui şi aşa mai departe.

Motivul calomniei poate fi de zece feluri: revărsarea furiei cuiva, dorinţa de a fi pe placul altor oameni, suspiciunea, a da crezare unei istorisiri fără să existe o examinare şi o investigaţie a ei, părerea proastă despre cineva, invidia, dispreţul faţă de cineva, uimirea în faţa acţiunilor cuiva cauzată de neînţelegerea lor, nemulţumirea sau nerăbdarea manifestată faţă de ceilalţi şi dorinţa de a crea o imagine bună a propriei persoane pe seama altora.

Dacă urmaţi islamul, aduceţi-vă aminte de Creator şi nu de creaturi. Atunci incidentele calomniei vor fi o lecţie pentru voi, iar o faptă rea va fi înlocuită cu o răsplată.